Gizli Devlet Örgütlerinden
Refah Partisi'ne

ÖTEKİ İSLÂM

Orhan Gökdemir

Sorun Yayınları

Sorun Yayınları
□
Birinci Baskı: Haziran 1995

© Yayın Hakkı: Sorun Yayınları
Baskı: Kurtiş Matbaacılık
ISBN 975-431-047-5

ORHAN GÖKDEMİR

Gizli Devlet Örgütlerinden Refah Partisi'ne
ÖTEKİ İSLÂM

Sorun Yayınları
Baş Musahip Sokak No: 3 K/2 Cağaloğlu - İstanbul - 34410
Tel: (0 212) 511 08 29

İlkyaz Alinda Su'ya
Onlara...
Dünyanın bütün çocuklarına
Bu karanlık dünyaya ışık olsunlar.

"Batı dünyası yeni bir gelişim evresine girmiştir. Artık, kapitalist sistemin savunulması karşıdevrimin ülke içinde ve dışında örgütlenmesini zorunlu kılar."

Marcuse

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
BİRİNCİ BÖLÜM	
TC: MİLLİYETÇİ BATICILIKTAN	
DİNCİ MİLLİYETÇİLİĞE	11
İrticayı TİB Önler!	12
Belçika İslâm Cumhuriyeti	13
Avrupa İslâma Kucak Açıyor!	15
Gladio'nun Din Hizmetleri	16
Psikolojik Harp Profesörü	17
Rabıta Değil Belçika	18
Al Ahdal ve Sarı'ya Suikast	20
Glaive ya da Rabıta	21
Amerikano Arap İslâm Şirketi	22
Bir Sivil TİB'ci	24
İmamlar Ne İş Yapar?	25
Milli Eğitim'i de TİB Yönetiyor	27
Kontr-Medya A.Ş.	29
Hem Kemalist	
Hem İslâmcı Gazete	32
Albay İdim Oldum Doktor	34
Laiklik ve İrtica Üzerinde Psikolojik Harp	37
Yüzde 25 Laiklik, Yüzde 75 Türklük ve İslâmlık	40
Kökü Dışarıda Yayınlar	42
Karşıdevrimin Renkleri	44

BİRİNCİ BÖLÜM İÇİN EKLER
Şanar Yurdatapan Öteki İslâmın Peşinde 45
Taha Parla Dinci Milliyetçiliği Anlatıyor 62
Ordunun Refah Alerjisi Yok! 67

İKİNCİ BÖLÜM
GİZLİ DEVLET ÖRGÜTLERİ İÇİN BİR PROTOTİP
TEŞKİLAT-I MAHSUSA 71
Devlerin Fedaileri 72
Finansmanı Almanya'dan 74
İlk Kontrgerilla 77
İKİNCİ BÖLÜM İÇİN EKLER
Mete Tuncay: Süreklilik Var 79

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
PSİKOLOJİK SAVAŞIN YENİ OPERASYONU
ILIMLI İSLÂM YA DA TÜRK-İSLÂM SENTEZİ 81
Her Taşın Altında Özal 83
Ülkücü Altıkulaç'ı Kim Atadı? 84
Mercümek Skandalında SHP İzleri 85
RP'yi Kim Koruyor? 90
Özel Harpçi Subaylar RP'de 92
Toplumun İslâmileştirilmesi: MİT-ÖHD-MGK 94
Batı'nın İslâmı 95
Almanya'da RP'li Bir Şeyhülislâm 98
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM İÇİN EKLER
Tek Türkçeyle Olmuyor Biraz da İslâm 101
Genelkurmay'a Göre Tehditler 103

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
L ML İSLÂMIN GERÇEK MİMARI:
KAPİTALİST ENTERNASYONAL 113
CFR; Enternasyonal'in İcra Organı 114
Kontrgerillanın Mucidi CFR 116
Kissinger: Alman İstihbaratından CFR'e 119
Çeşme'de Ne Pişer? 121
Başbakanlara Diploma Kim Verir? 123
TİB Düştü, Bildenberg İktidarda 125
Mekke: Yalnız Müslümanlar mı? 127

ÖNSÖZ

Bu çalışmanın esin kaynağı Nokta dergisi için hazırladığım bir haberdi. Genelkurmay Genel Sekreterliği'ne bağlı bazı subayların, Avrupa'da Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı DİTİB (Diyanet İşleri Türk İslâm Birliği) adlı örgütte, din görevlilerine "psikolojik harp" konusunda seminerler verdiğini öğrenmiştik. Tam da bu sıralarda Alman Focus dergisinde DİTİB ile MİT arasındaki ilişkilere değinen bir haber çıktı. Focus, MİT'in yurtdışındaki faaliyetleri için DİTİB adlı örgütü kullandığını ileri sürüyordu.

Focus dergisindeki haberde önemli bir bilgi yoktu, ama bu yazı F.G., yani Fatih Güllapoğlu ve M.S., Mustafa Sarı ile tanışmama vesile oldu. Fatih Güllapoğlu, Hürriyet'in Frankfurt bürosunda çalışan deneyimli bir gazeteci. Devletin "psikolojik harp" işini üstlenen TİB adlı kurumu açığa çıkaran "Tanksız Topsuz Harekât" adlı çalışması, bu kitabın da ana kaynağı oldu. TİB'i bir kitap haline getiren Güllapoğlu'na karşılık, Mustafa Sarı bu kurumun uygulamalarına bizzat tanık olmuştu. Her iki dostun anlattıklarından bu çalışmada çok yararlandım.

Fatih'in yazdıkları ve Mustafa'nın yaşadıkları Türkiye'de sessizce geçiştirilirken, artık yazdıklarının tartışılma olanağı bile ortadan kaldırılmaya çalışılan gazeteci Uğur Mumcu'nun bir "yanlış anlama"ya dayanan iddiaları moda deyimle "çok tuttu". Devletin bütün psikolojik harp operasyonlarının faturası "Rabıta" adlı örgüte çıkarıldı. Nokta dergisindeki haber, biraz Fatih'e ve Mustafa'ya dayanarak bu uzatmalı yanlışı düzeltiyordu. Muhatapları bu kez de görmemeyi ve işitmemeyi tercih etti.

Neden sonra, Zaman gazetesinde Taha Kıvanç müstear adıyla da

yazan Fehmi Koru, Nokta dergisindeki habere gönderme yaparak Cumhuriyet gazetesinin buna cevap vermesi gerektiğini yazdı. Bir süre sonra haberle ilgili görüşlerini aynı köşede tekrarladı. Fehmi Koru'ya göre bu haberden sonra "yer yerinden oynaması gerekiyor" du: yer, yerinden oynamamayı tercih etti.

Bu kitabın son bölümüyle ilgili bilgiler ise YÖN dergisinde yayınlandığında birilerinin bu kez ilgileneceğini düşünmüştüm; "birileri" ilgilendi. TGRT adlı kanal önemli programlarından birinde konuya 20 dakikalık bir bölüm ayırdı. Söylediklerimizi de önemli bir kısıtlama yapmadan duyurdu

Talih mi yoksa koca bir talihsizlik mi saymak gerektiğine ben karar vermiyorum. Artık Türkiye'de, "İslâm" olmayanların önemli bir bölümü, şu veya bu şekilde "öteki İslâm"a dahil olmuştur. "Öteki İslâm" ise gizli devlet örgütlerinin psikolojik harp aracı olan İslâm, TİB'in İslâmı, Refah'ın İslâmı, MHP artıklarının ve CFR'in İslâmıdır; emperyalizmin kalite kontrol damgasını taşıyan islâmdır.

Bir borç daha var; Dr. Memduh Eren, hasta yatağında bize yardımcı olmayı büyük bir nezaketle kabul etti, henüz taslak halinde olan yazılarını görmemizi sağladı. YÖN dergisinde Yılmaz Öztürk, bu bölümün hazırlanmasında Eren ailesine evlat kabul edilecek kadar uğraştı.

O zamanlar bütün Nokta yazı emekçilerinin de katkılarını hatırlıyorum. Onlar olmasaydı bu bilgiler yanyana gelemezdi.

Uzun yıllar yurtdışında yaşamak zorunda bırakılan Şanar Yurdatapan Nokta'da çıkan haberden sonra bu konuyla ilgili elinde belgeler olduğunu bildirdi. Öteki İslâmın imamları ile ilgili bilgileri de ona borçluyum.

Şimdi burada, tekkelerin, tarikatların biraz kıyısında durduğu, merkezinde ise gizli devlet örgütlerinin bulunduğu bir başka İslâm, "Öteki İslâm"ın hikayesini bulacaksınız. Eksikliklerinin çok olduğunu biliyorum; yine de bana açtığı bir başka dünyanın kapısından gördüklerimi paylaşmak istedim.

29.3.1995
Orhan Gökdemir

BİRİNCİ BÖLÜM
TC: MİLLİYETÇİ BATICILIKTAN DİNCİ MİLLİYETÇİLİĞE

Almanya'da haftalık olarak yayınlanan yüksek tirajlı Focus dergisi muhabiri, Hürriyet gazetesinin Frankfurt bürosunda çalışan gazeteci Fatih Güllapoğlu'nu arayarak kendisiyle bir röportaj yapmak istediğini bildirdi. Gazeteci Fatih Güllapoğlu aynı zamanda Türk "Gladio"su üzerine yaptığı "Tanksız Topsuz Harekât" adlı çalışmasıyla da tanınıyordu. Focus muhabiri Güllapoğlu ile buluştu ve "Gladio" üzerine sorular yöneltti. Muhabir, "Türk Gladiosu" yani Kontrgerillanın önemli ayaklarından biri olan TİB'i (Toplumla İlişkiler Başkanlığı)nı ortaya çıkaran ve Belçika'da bir üniversitede araştırma görevlisi olan Mustafa Sarı ile de buluşmuş ve aynı soruları ona da yöneltmişti. Haber, derginin 18 Nisan 1994 tarihli sayısında verildi. Ancak haberde Gladio ve TİB'den hiç sözedilmiyor ve yalnızca Almanya'da Milli İstihbarat Teşkilatı'nın din görevlileri ve dini kuruluşlar içinde yaptığı çalışmalar anlatılıyordu. Focus dergisi Alman İstihbarat Teşkilatı'na yakın bir dergi olarak biliniyordu ve anlaşılan "müttefik" Almanya'nın istihbaratçıları Kontrgerilla meselesini karıştırmak istememişlerdi.

Güllapoğlu ve Sarı'yı ise daha başka sürprizler bekliyordu. Haberde hem kendilerinin söylemediği şeyler onlara atfen veriliyor, hem de adlarından birer rumuzla sözediliyordu.

Focus dergisindeki haber Günaydın gazetesi tarafından çevrilerek kullanıldı. Ancak, Günaydın gazetesi haberi bu haliyle de sakıncalı bulmuş,"Almanya'da MİT'in PKK operasyonu" başlığıyla verilen haberin Gladio ile hiç bir bağlantısının kalmamasına özen göstermişti. Yine de Focus dergisinde kullanılan fotoğraflardan biri bu meka-

nizmadan kurtularak gazetenin ilk sayfasına girebilmişti. Focus dergisinden alınan bu fotoğrafta Diyanet İşleri Türk İslâm Birliği (DİTİB) adlı kuruluşun merkez binası görülüyor ve fotoğrafın altında bu binanın MİT'in merkezi olarak kullanıldığı söyleniyordu.

Oysa Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı TİB ile DİTİB arasındaki ilişkiler Mustafa Sarı tarafından "talihin garip bir cilvesi" sonucu yıllar önce ortaya çıkarılmıştı. 1981 yılında Burdur'a "dövizli askerlik" yapmak üzere giden Mustafa Sarı, Ankara'dan "özel görevli" olarak gelen iki subay, General Behzat Seyhan ve o sırada önyüzbaşı olan Tamer Kumkale'nin bedelliler birliğindeki askerlere yapmak istediği bir teste çok sinirlenmiş ve teste cevap vermek istememesi yüzünden başı derde girmişti. Subaylar, Sarı'nın bir "Atatürkçü" olduğunu anlayınca onunla daha yakından ilgilenmişlerdi. Belçika'daki Türkler arasında kurulan irtica ağı konusunda kendisine yardım edebileceklerini bildirerek onu Ankara'ya davet ettiler. Sarı'nın "irtica"ya karşı mücadelesinin TİB duvarına çarpmasıyla sonuçlanan inanılmaz macerası, subayların çağrısına uyup Kara Kuvvetleri Komutanlığı İstihbarat Dairesi'nin kapısını çalmasıyla başladı.

İrtica'yı TİB Önler!

Mustafa Sarı, bu tarihten sonra Belçika ile Ankara arasında sık sık gidip geldi. Her gidişinde de devletin "gizli" bir kapısına gönderildi. Kapılar gizliydi gizli olmasına da, sırf bu nedenle kapılarına tabela asma zevkinden mahrum kalmamışlardı. Belçika'da kurulan irtica ağı konusunu görüşmek üzere bilebildiği bütün mercilere başvurdu, yardım istedi. Ancak her defasında aynı kapıya gönderildi. "Rastlantı" bu ya, o kapıdaki subaylar da hep aynı isimlerden oluşuyordu. Bu kapı Kara Kuvvetleri Komutanlığı İstihbarat Daire Başkanlığı, subaylar da General Behzat Seyhan, Nevzat Çetiner, önyüzbaşılar Taner Kumkale ve Oğuz Kalelioğlu'ydu. Mustafa Sarı bu subayların aracılığıyla dönemin Başbakanı Bülent Ulusu ve Kara Kuvvetleri Komutanı Nurettin Ersin ile de görüştü. Ancak bu görüşmelerden elle tutulur bir sonuç alınamadı. Bu arada işin peşini bırakmayan Mustafa Sarı açlık grevi yapmaya karar verdi. Grev süresince o sırada böyle şeylere asla gözyummayan polis dahil kimsenin ilgisini çeke-

meyen Sarı'nın Ankara'da derdini anlatabileceği bir muhatap arayışı, açlık grevinin ardından sedye ile Belçika'ya taşınmasından sonra da sürdü. Ankara'ya her gelişinde ona hep aynı subaylarla görüşmesi gerektiği söylenmekteydi.

Adı geçen subaylarla ikinci görüşme bu kez başka bir mekânda yapıldı. Sarı, Başbakanlık binasının altıncı katına çıkarıldı. Burada kendisi ile ilgilenen ekip Orgeneral Doğan Beyazıt, Albay İhsan Beriş, artık binbaşılığa terfi eden Taner Kumkale ve Oğuz Kalelioğlu ile Profesör Ertuğrul Zekai Ökte'den oluşmaktaydı. Burada bulunan subaylar da sivil elbiseleriyle çalışıyorlardı. Başbakanlık binasının altıncı katındaki yerin adı da öncekinden biraz değişikti: Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreter Yardımcılığı Toplumla İlişkiler Başkanlığı.

TİB Gazetelere Düştü

"Psikolojik Savaş"ın yürütme organı olan TİB'in "gazetelere düşmesi"nin nedeni işte bu masum ziyaretti. Artık, devletin, daha doğrusu Türk işi "Gladio"nun bu biriminin birkaç yıl öncesine kadar barındığı ikametgâhın açık adresi bile bilinir hale gelmişti: Çankaya Şölen Sokak, No:8. Kiralayan Özel Harp Dairesi Başkanı Teoman Koman'dı. Bina belediyeye bağlı bir kuruluş olan Metropol İmar A.Ş.'nin merkezi olarak görünüyordu. Gerçi Metropol İmar A.Ş. ucuz konut yapmakla iştigal eden bir kuruluştu ama, belli ki faaliyet alanı içerisine "ucuza" psikolojik savaş yapmak da giriyordu.

Mustafa Sarı'yı Belçika'da yerinde duramaz hale getirip Ankara yollarına düşüren şey Avrupa'da hızla yaygınlaşan "dinci ülkücü" örgütlenme ağıydı. Dini kuruluşlarda ve camilerde yuvalanan bu kadrolar halkı haraca bağlamıştı. Özellikle camiler bu örgütler için büyük bir kazanç kapısıydı. Avrupa'nın hemen her yerinde büyük bir hızla sürdürülmekte olan cami yaptırma kampanyasının öncüleri ise, Sarı'nın iddiasına göre "karanlık işlere bulaşmış olanlar" ve "ülkücüler"di. Anlaşıldığı kadarıyla, birileri 12 Eylül darbesinden sonra "devletin yeni politikası" olarak saptanan "Türk-İslâm Sentezi"ni, o tarihte kapatılmış olan MHP uzantıları aracılığıyla Avrupa'ya taşımaya çalışıyordu.

Belçika İslâm Cumhuriyeti

Bu gelişmeler olurken, diğer pekçok Avrupa ülkesinde olduğu gibi Belçika devleti de "İslâmla barışma" politikası güdüyor ve bu politikanın gerekleri doğrultusunda "büyük bir iyi niyetle" Suudi Arabistan'in, İslâmın Belçika tarafından ikinci resmi din olarak tanınması isteğini bile kabul ediyordu. Belçika'da İslâm Kültür Merkezleri'nin birbiri ardına kurulmasının önü de böylelikle açılmış oluyordu. Bu merkezlerin kuruluş çalışmaları Suudi Arabistan tarafından yürütülüyor ve merkezin başkanlığına Suudi Arabistan uyruklu Şeyh Muhammed Aluvini tek yetkili kişi olarak getiriliyordu. 1986 yılında MİT tarafından basına sızdırılan bir haberde "irtica yuvaları" olarak gösterilen İslâm Kültür Merkezi'nin ikinci başkanı ise Türkiye'nin Brüksel Büyükelçisi Faik Melek'ti. Faik Melek-İKM bağlantısı Uğur Mumcu tarafından ortaya çıkarılınca bu durum "yetkililer"ce şöyle açıklandı: "Türk Büyükelçisi'nin İslâm Kültür Merkezi'nin ikinci başkanlığını yürütüş nedeni, Türk din görevlilerinin tayinini yapan ve maaşlarının bir kısmını veren bu kuruluşun irticacıların denetimine girmesini engellemek ve kontrol altında tutmaktır." İrticayı engellemek için irticai faaliyette bulunmak: Devletin son on yıldır irticaya karşı aldığı en "ciddi" önlemi buydu.

Belçika ve özellikle bu ülkenin başkenti Brüksel sadece İslâmcı örgütler açısından değil aynı zamanda NATO'nun önemli karargâhlarından biri olması ile de dikkat çekiciydi. NATO'nun üç büyük komutanlıklarından biri olan Avrupa Müttefik Kuvvetler Yüksek Komutanlığı (SHAPE) de bu ülkede bulunuyor. Belçika'nın bu konumu onu başka açılardan da önemli kılıyor. Leo A. Müller "Gladio" adlı çalışmasında Belçika'da sıkça yapılan toplantılardan biri hakkında şu bilgileri veriyor: "Baylar, her zaman olduğu gibi bu sonuncusu da Belçika'da toplanan 'Alleid Clandestine Committee' (ACC) (Birleşik Gizli Komite)'nin büyük konferans masasının çevresinde düzenli olarak oturuyorlardı. Burada, Gladio'yu temsil eden tüm ülkelerdeki eylemler hakkında danışma toplantısı yapılıyordu." İslâmsever Belçika devleti aynı zamanda NATO'ya bağlı "gizli" komiteleri de oldukça seviyor. Üstelik aynı kaynakta Belçika'nın "Gladio" komitelerini sevmekle kalmayıp, Avrupa'daki tüm Gladio teşkilatlarına başkanlık ettiği anlatılıyor. Belçika "Gladio"su "Glaive"nin açıklanmasından sonra açığa çıkan ilişkiler şöyle: "Roma'daki ifşaatlara kadar

Başbakan Wilfried Martens'in 'hiçbir şeyden' haberi yoktu. Kasım'ın sonunda hükümeti, aralarında resmi görevli sivil ajanın da bulunduğu ve görevleri 1985'e kadar en modern düzeyde haber aktarımı olan gizli birliklerin dağıtılması kararını aldığını açıkladı. İngilizlerin yardımıyla oluşturulan ve 'Glaive' adındaki Belçika Gladio'su 1949 yılı başından beri SGR askeri gizli servisinin alt bölümü olan SDRAB'ın koruması altında kurulmuş bulunuyordu. Sivil Glaive' nüvesi sekiz aktif ve on emekli subaydan oluşuyordu. SGR şefi Tümgeneral Raymond van Calster Kasım'da tüm Avrupa Gladiosunun işbaşındaki yöneticisiydi. Raymond Brüksel'deki ACC kurmaylar konferansını da yönetmişti." İşte bu Belçika, Suudi kaynaklı İslâma kendi ülkesinde kucak açacaktı. Belçika devleti İslâmseverlikte o kadar ileri gitti ki, müslüman ülkelerden gönderilen "din görevlileri"nin maaşlarını bile ödemeye başladı. Oysa herkes Belçika devletinden değil "Rabıta" örgütünden şüpheleniyordu.

Avrupa İslâma Kucak Açıyor!

İslâm Kültür Merkezleri ile Türkiye Cumhuriyeti arasında kurulan ilişkinin hikayesi gerçekte çok daha gerilere gidiyor. Belçika'daki din eğitimi konusunda Türkiye 1977 yılında devreye girmişti. Diyanet İşleri Başkanlığı Brüksel'deki İslâm Kültür Merkezi'ne temsilcisini gönderiyor; Milli Eğitim Bakanlığı ise maaşlarını kendi vermek üzere çok az sayıda din dersi öğretmenini tayin ediyordu. Türkiye'den giden öğretmenler de Fas, Tunus gibi ülkelerden gelenler ve Belçika'da yetiştirilip öğretmen olarak atananlarla birlikte, İslâm Kültür Merkezi'nin emrine veriliyordu. Türkiye'de yurtdışına din dersi öğretmeni gönderme yetkisi 1979 yılında Milli Eğitim Bakanlığı'ndan alınarak Diyanet İşleri Başkanlığı'na verilmişti. Öte yandan Avrupa'da asıl din eğitimi okullar dışında kalan ve giderek onlardan daha önemli hale gelen camilerde yürütülüyordu.

Bu arada, 1980 yılında merkezi Mekke'de bulunan Evrensel İslâm Örgütü'ne bağlı Evrensel Camiler Konseyi Avrupa Kıtası Camiler Komisyonu'nu kurmuş ve Suudi Arabistan da bu komisyona 1 milyon Riyal yardım yapacağını açıklamıştı. Komisyon, Avrupa'daki Türkler için de çok sayıda cami kurulmasını sağlayacaktı. Böyle-

ce Suudi Arabistan tarafından kurulan camilerin tapuları Türkiye Büyükelçiliklerine devrediliyor, Türkiye'den giden Diyanet İşleri Başkanı Tayyar Altıkulaç ve Devlet Bakanı Kazım Oksay'ın da katıldıkları törenlerle açılıyordu. Ortaya çıkan tablo şaşırtıcıydı; camileri Suudiler yaptırıyor, burada görevlendirilen din görevlilerinin maaşlarını Belçika devleti ödüyor, böylece Avrupa'da yaşayan Türk vatandaşlarının dinlerine "sahip" olmaları sağlanıyordu.

Gladio'nun Din Hizmetleri

Avrupa'da camilerin hızla yayılması artık yeni bir örgütlenmeyi gerekli kılmıştı."Belçika Türk-İslâm Diyanet Vakfı" kurulması düşüncesi işte bu ihtiyaç nedeniyle ortaya atıldı. Vakfın kuruluş çalışmalarını yürütme görevi Türk-İslâm Kültürü Dernekleri Federasyonu'na verildi. Bu kuruluşun başkanlığını Selahattin Saygın yürütüyordu. 10.7.1981 tarihli Milliyet gazetesinde Saygın'ın 1980 Kasımında Belçika'nın Masmechelen kentinde Ağca ile görüştüğü haberi yer alıyordu. Örgütün Almanya'daki uzantısı olan Türk İslâm Kültür Dernekleri Birliği (TİB)'nin kurucuları arasında yer alanlardan bir isim özellikle dikkat çekiciydi: Musa Serdar Çelebi. Çelebi, sonradan Ağca ile birlikte "Papa Suikastı" sanığı olarak yargılanacak ve beraat edecekti. Devletin Diyanet örgütü Avrupa'daki dini örgütlenmeyi adları Kontrgerilla eylemleri içinde geçen MHP'lilere devretmişti.

Selahattin Saygın'la Türkiye Cumhuriyeti arasındaki ilişkileri yürüten kişi Diyanet İşleri Başkanı Tayyar Altıkulaç'tı. Gazeteci Fatih Güllapoğlu, Tayyar Altıkulaç'ın çevresinde "hızlı ülkücü" olarak tanındığına işaret ederek, yurtdışına yaptığı gezilerin çoğuna Özel Harp Dairesi'nin "psikolojik harp" şubesi olan Toplumla İlişkiler Başkanlığı elemanlarını götürdüğü, bu elemanların dönem dönem Diyanet'e bağlı kuruluşlarda seminerler verdiğini ve "psikolojik harp" konusunda din adamlarını eğittiğini iddia ediyordu. Altıkulaç'ın yurtdışı gezilerinde yanından eksik etmediği subaylardan biri de TİB'de bir süre çalışıp görevinden ayrıldıktan sonra Anadolu Ajansı Yönetim Kurulu Üyeliği'ne atanan Albay Altan Ateş'ti. Güllapoğlu, Altan Ateş hakkında "Tanksız Topsuz Harekât" adlı kita-

bında şu bilgileri veriyor: "1986 yılında DİTİB'in Köln'deki merkezinde, Federal Almanya'da görev yapan din görevlilerinin, imamların bir toplantısı oluyor. Toplantıda konuşan kişi Albay rütbeli Altan Ateş... Altan Ateş toplantıda şunları anlatıyor: 'Konumuz psikolojik harekat. Bu yepyeni bir savaş türüdür. Çok sinsi, çok bilimsel ve çok boyutlu bir savaştır'.." Albay Altan Ateş'in Avrupa'daki imamlara öğretmeye çalıştığı bu "sinsi" savaşın hedefleri TİB'in "yarı resmi" yayını "Türk Tarihi Dergisi"nde şöyle anlatılıyor: "Türkiye'de laiklik ve irticaya karşı psikolojik harekat faaliyetinde en önemli cephe 3. Türkiye, hem laikliğe hem de irticaya karşı duyarsız ve ilgisiz Türkiye cephesidir. Çünkü laik Türkiye ile mürteci Türkiye'nin gücü ve bu güçlerin gelişme istikametleri belli, 3. Türkiye'de ise bunlar çoğunlukla belirsizdir. Bu tür belirsizlikler içinde 3. Türkiye, hasım psikolojik harekat doğrultusunda bazen laik, bazen de mürteci Türkiye'yi destekleyebilme istidadındadır. Kontrol altına alınabilmesi yönünden 3. Türkiye, laik Türkiye ile mürteci Türkiye'ye kıyasen daha zor, daha problemli bir Türkiye'dir. Laikliğe ve irticaya karşı duyarsızlığını ve ilgisizliğini yenebilmek için 3. Türkiye'de her türlü çareye başvurmalı, halkımızı öncelikle milli hedeflerine bağlamalıyız." "Psikolojik harp"in mantığına göre "tarafsız bölge"yi bazen "laiklik" bazen de "irtica" yönünde hareketlendirmek gerekiyor. Bu iş de elbette büyük ölçüde TİB'e kalıyor. Bu işin nasıl yapılacağı ise aynı dergide şöyle tarif ediliyor: "Bu o kadar da büyük, masraflı bir iş değildir. Belki 15, belki de 5 kişi bu iş için yeter de artar bile. Yeter ki elde basit, sade bir plan ve bu planı muhtelif kademelerde, 2. ve 3. elden uygulayacakların yeterli inancı, sabrı, hoşgörüsü ve samimiyeti olsun. Ve yeter ki halkın fikir üreticileri, teorik istikametlerde, teorik hedefler peşine takılıp çıkmaz sokaklara girmesinler, yaratıcı güçlerini harcayıp tüketmesinler." TİB, tıpkı buradaki gibi bir avuç subay ve bir profesörler ordusu ile çalışıyor.

Psikolojik Harp Profesörü

Devletin "psikolojik harp" örgütü TİB'in başmüşaviri "profesör" ünvanını kullanan Ertuğrul Zekai Ökte. Ökte, TİB kurulmadan önce Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği'nde de danışman olarak

çalışmış. TİB içerisinde Ökte'nin yardımcısı olarak çalışan iki doçentin adı sonradan "Ülkücü Profesörlerin Diploma Mafyası" içinde geçiyor. Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde yuvalanan bu mafyanın usulsüz diploma verdiği kişiler arasında ANAP'lı Halil Şıvgın'ın eşi Fatma Şıvgın ve Mustafa Sarı ile TİB adına muhatab olan TİB elemanları Kurmay Albay Oğuz Kalelioğlu ve Kurmay Albay Tamer Kumkale de var. Prof. Ökte aynı zamanda Aydınlar Ocağı üyesi. TİB ile birlikte çalışan ve adı sahte diploma olayına karışan profesörlerin çoğu da Ökte ile birlikte aynı örgütlerin içinde yer alıyorlar. TİB'de danışman olarak çalışanlar arasında Prof. Mustafa Kafalı, Prof. Azmi Süslü, Prof. Abdulhaluk Çay, Prof. Rafet Yinanç gibi öğretim üyeleri de var. Prof. Kafalı'nın 70'li yıllarda Adana MHP milletvekili adayı olduğu biliniyor. TİB'de çalışan bu profesörlerin çoğu "Kürt ve Ermeni meselesi" ve "terör" konusunda yazıyorlar.

Ertuğrul Zekai Ökte'nin hikayesi ise başlıbaşına bir konu. Ökte, yayını halen sürmekte olan "Belgelerle Türk Tarihi Dergisi"nin kurucusu ve sorumlu yazıişleri müdürü. Dergi 1960'lı yıllardan bu yana yayın faaliyetini sürdürüyor. Sadece 12 Eylül darbesi ile birlikte yayınına bir süre ara vermiş. Bu yıllar aynı zamanda TİB'in kurulduğu ve faaliyete geçtiği yıllar. Herhalde bu yıllarda dergiciliğe zaman ayıramayacak kadar meşgûldü. Ökte'yi darbeden sonra kurulan "Danışma Meclisi"nin bir üyesi olarak görüyoruz. Dergisinin en büyük alıcısı tahmin edilebileceği gibi Genelkurmay Başkanlığı. Ökte aynı zamanda Tarihi Araştırmalar ve Dökümantasyon Merkezleri Kurma ve Geliştirme Vakfı'nın da kurucusu. Özel ilgi alanı ise "Propaganda hizmetlerinin örgütlenmesi." Ökte, DİTİB-TİB-Aydınlar Ocağı ve Profesörler Mafyası arasındaki karmaşık ilişkilerin canlı bir sembolü gibi. Hangi taş kaldırılsa altından Ertuğrul Zekai Ökte çıkıyor. Bu kitap hazırlandığı sırada, basında az tirajlı bir gazeteye devlet parası ile yer açmaya çalışıyordu. Bu gazetenin öyküsünü ileride anlatacağız.

Rabıta Değil Belçika

1986, Avrupa'ya TİB aracılığıyla taşınmak istenen "Türk-İslâm Sentezi" için bir kader yılı. Yıl içinde MİT, basına sızdırdığı bir raporla İslâm Kültür Merkezi'ni irticai örgüt olarak suçluyor. Buna karşılık o yıla kadar Avrupa'ya Türkiye tarafından gönderilen din görevlilerinin statüsü "din öğretmeni"yken, 1987 yılında bu görevlilerin atanması Milli Eğitim Bakanlığı'ndan Diyanet İşleri Başkanlığı'na devredilip, statüleri de "din görevlisi" olarak değiştiriliyor. Bütün bu gelişmelerin kesişme noktasında ise, Uğur Mumcu tarafından kamuoyunda "Rabıta" diye bilinen örgütün ilişki ağının açığa çıkarılması bulunuyor. Uğur Mumcu, Türkiye Cumhuriyeti'nin yurtdışına gönderdiği imamların maaşını Suudi Arabistan'a bağlı bir "şeriat örgütü" olan "Rabıtat-al-Alam al İslâmî"ye ödettiğini, bunu da Rabıta'nın Avrupa temsilcisi olan Baş İmam Al Ahdal'ın doğruladığını ileri sürüyor. Dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren ise olayın açığa çıkmasından sonra bir açıklama yaparak, olayın gelişimiyle ilgili şu bilgileri veriyor: "Belçikalılar, bu yolda bir örgüt kurmuşlar; din adamlarını siz seçin paralarını biz verelim diyorlar. Burada, Rabıta'nın da üç üyesi var. Katılmayalım da din adamlarımızı yabancılar mı seçsinler? Din adamlarımızı kendimiz seçebilmek için örgüte girdik."

Konuyla ilgili araştırma yapan gazeteci Fatih Güllapoğlu, yapılan resmi açıklamaların tersine, din görevlilerinin maaşlarının Rabıta tarafından ödendiğinin yalan olduğunu söylüyor. Rabıta hakkında ortaya atılan iddialar üzerine konunun Belçika parlamentosunda görüşüldüğünü ve bu görüşmede Türk din adamlarının maaşının Belçika Eğitim Bakanlığı tarafından ödendiğinin ortaya çıktığına işaret ediyor. Belçika'da yaşayan ve Avrupa'daki dinci örgütlenmenin arkasında Genelkurmay Genel Sekreterliği'ne bağlı TİB'in olduğunu ortaya çıkaran Mustafa Sarı ise olayı şöyle anlatıyor: "Açlık grevinden sonra, 1986 yılında sedyeyle Belçika'ya geldikten sonra rahmetli Uğur Mumcu Rabıta olayını meydana çıkardı. Bu olay çok enteresandır. Mumcu, 'Belçika'daki din görevlilerinin maaşını Rabıta ödemiştir' diyor. Belçika'da din görevlilerinin maaşını hiçbir zaman Rabıta ödememiştir. Bunun bütün delilleri elimde. Hattâ Belçika parlamentosuna da sordurdum. Böyle birşey yok. Uğur Mumcu ödedi diyor. Aslı yoktur. Zamanın Cumhurbaşkanı Kenan Evren, 'Görevlile-

rin maaşını Rabıta'ya ödettik, paramız yoktu' diyor, yalan söylüyor. Cumhurbaşkanı'na bu görevlilerden geri dönen oldu mu?' diye sordum. 'Hepsi geri döndü' diyor. Yalan söylüyor, hepsi burada, hiçkimse geri dönmedi. Bunların maaşlarını da Belçika devleti öder. Üstelik başlangıçta onlar din görevlisi değil din öğretmeniydi. Bir Cumhurbaşkanı'na bu yalanı söyleten bir örgüt var ortada. Bu kadar basit. Mumcu, Rabıta olayını meydana çıkarınca, Cumhurbaşkanı 'bilmiyorum' dedi. Bilmemesinin imkânı yok. Ona defalarca bu konuyu yazıp uyardım. Bu demeci verince de 'yalan söylüyorsunuz' dedim. 1977'den bu yana örgütlenmeleri sürüyor. Din öğretmenlerinin maaşını yine Belçika ödüyor. Burada Türkiye aleyhine korkunç bir örgütlenme var." Sarı bu iddialarına bir de somut örnek veriyor: "Bugünlerde Rize Belediye Başkanı Şevki Yılmaz, Milli Görüş teşkilatlarını dolaşıyor, tek tek teşekkür ediyor. Şevki Yılmaz'ı Rize halkı mı seçti, Milli Görüş teşkilatı mı? Bunlar Avrupa'nın işine geliyor."

Al Ahdal ve Sarı'ya Suikast

Bu tartışmalar alevlenince "Baş İmam" Al Ahdal 1987'de gazetelerin sözlerini çarpıttığını, Rabıta'nın bir tek Diyanet İşleri Başkanlığı temsilcisinin maaşını ödediğini, bunun dışında herhangi bir din görevlisine maaş ödemediğini açıklıyor. Ne var ki, bu açıklamadan tam bir yıl sonra Al Ahdal "kimliği bilinmeyen" kişiler tarafından öldürülüyor. Ancak susturulmak istenen tek kişi Al Ahdal olmuyor. 1984 yılında Mustafa Sarı da benzeri bir akibetten şans eseri kurtuluyor. Ankara'nın ortasında güpegündüz yapılan bu suikasti Sarı şöyle anlatıyor: "Kolej'den Kızılay'a doğru Mithatpaşa Caddesi'nde yürüyordum. Halâ duruyor mu bilmiyorum, yol üzerinde bir Karadeniz lokantası vardı. İki kişi arkamdan ateş açtılar. Dönüp bakamadım. Açılan ateş sonucu bir kişi öldü, bir kişi yaralandı. Olaydan bir dakika sonra savcı, polis, basın mensupları aniden ortaya çıktı. Şaşırdım kaldım. O zaman olayın üzerine düşmedim, çünkü Türkiye'de bulunduğum için çok korkuyordum. Aradan bir süre geçtikten sonra İnterpol vasıtasıyla bir resim gönderdiler, bir katliam şahidi olduğum için ifade vermemi istiyorlardı. Ben kimseyi tanımıyorum dedim, ifade vermedim. Onların da işine geliyor. Bu organizasyon korkunç."

Mustafa Sarı, başına gelenleri "birilerinin çıkarlarına fena halde dokunmuş olması" ile açıklıyor. Sarı, Ankara'da tek başına açlık grevi yaparken, Uğur Mumcu'nun gazetesi Cumhuriyet'in durup durduk yerde kendisi hakkında karalama kampanyasına başlamasını da buna bağlıyor. Sarı'nın Mumcu'nun tavrıyla ilgili yorumu şu: "Benim gördüğüm kadarıyla, Uğur Mumcu yurtdışındaki irticai faaliyetleri birkaç imama ödenen maaşa indirgemiştir. Bu korkunç bir tavırdır. Ben 'Mumcu yalan söyledi' demiyorum. 'Tanksız Topsuz Harekât' adlı kitabı ölmeden önce görmüştü. Ama konuya bu kadar duyarlı olmasına rağmen herhangi bir açıklama yapmamıştır. Üstelik bütün olay Rabıta'ya yüklenerek yurtdışındaki islâmcı yapılanmanın meşrulaşmasına yardım etmiştir. Bu bazı karanlık güçlerin oynadığı bir oyundur." Rabıta olayının ortaya çıkmasının hemen arkasından kilit adamların bir bir susturulmaya çalışılması da Sarı'nın iddialarını doğrular nitelikte. Al Ahdal'dan sonra Uğur Mumcu da bir suikaste kurban gitmedi mi?

Glaive ya da Rabıta

Belçika ya da Rabıta: aslında bu organizasyon içinde Türkiye'den giden din görevlilerinin maaşının kimin tarafından ödendiğinin tek başına bir anlamı yok. Sonunda ikisinin arkasından aynı "kapitalist enternasyonal" çıkıyor. Her iki örgütün kolları da sonunda Belçika'dan Türkiye'ye uzanıyor. Talat Turhan "Kontrgerilla Cumhuriyeti" adlı çalışmasında Belçika'da "konuşlandırılan" Kontrgerilla merkezi ile Türkiye arasındaki ilişkileri hakkında şu bilgileri veriyor: "Kontrgerilla-Gladio türü örgütlenmelerin koordinasyonunu sağlamak için Belçika'daki NATO karargahında kurulan örgütün simgesi ACC'dir. ACC, (Allied Coordination Committee) Müttefik Koordinasyon Komite'sinin kısaltılmış şeklidir." "Bu örgütlenmenin Türkiye'deki benzeri... Bölge Koordinasyon Merkezi veya Sıkıyönetim Eşgüdüm Merkezi'dir. Bu örgütlenme içerisinde de, aynı örgütlerin temsilcileri yer almaktadır. ACC'nin görevi, bu örgütlenme modeli ile bölgesel-ülkesel planda Sıkıyönetim Eşgüdüm Merkezi'ne aktarılmıştır."

Rabıta ile Türkiye arasında kurulan ilişkiler ise tahminlerin tersi-

ne öyle çok gizli değil. Rabıta tıpkı Avrupa'da olduğu gibi Türkiye'de de camiler, "Kültür Merkezleri" yapıyor. Soner Yalçın "Hangi Erbakan" adlı çalışmasında Rabıta'nın Türkiye'deki icraatlarını şöyle sayıyor: "TBMM camisinin yapılması, ODTÜ'de cami ve İslâm Kültür Merkezi yapılması, Ankara Kocatepe Camii'nin yapılması, Adana'daki sel felaketi sonucu yıkılan ibadet yerlerinin onarılması, Ankara Üniversitesi'ne cami yapılması için para yardımı." Ayrıca Rabıta "Her yıl vali, emniyet müdürü ve Yargıtay üyelerini hacca davet ediyor. Misafirlerinin bütün masraflarını karşıladığı gibi pahalı hediyelerle dönmelerini sağlıyor. Başta Refah Partisi Genel Sekreteri Oğuzhan Asiltürk ve oğlu olmak üzere birçok RP milletvekili de Rabıta'nın davetlisi olarak Suudi Arabistan'a gittiler."

Rabıta ile Türkiye Cumhuriyeti arasında "Türki Cumhuriyetler"e yönelik "resmi" ilişkiler de var. Bunlardan en önemlisi Azerbaycan. "Azerbaycan siyasal açıdan Türkiye ile İran arasında tam bir rekabet alanı. Dinsel açıdan da rekabetin üçüncü tarafı Suudi Arabistan. Şii çoğunluğun yaşadığı bu ülkede Türkiye'deki Diyanet İşleri ile Suudi Arabistan'daki islâmi Rabıta örgütü, Azerbaycan'da ılımlı ve Sunni İslâm'ın egemen olmasını istiyorlar. Bu yönde Amerikan desteğini de alarak daha çok önceden varolan dinsel kurumları destekleyip, başta Kur'an olmak üzere birçok dini kitabın dağıtımını, dini medreseler için gençlerin eğitimini üstleniyor."

Amerikan-Arap İslâm Şirketi

Aslında Rabıta'ya böyle bakmak da mümkün. Önce Rabıta ile ilgili kısa bir özgeçmiş vermek gerek: "Özgün adı İslâm Dünyası Birliği (Rabıtat-Al Alam-al İslâmi) olup, 18 Mayıs 1962 tarihinde Suudi Arabistan'ın Mekke şehrinde kuruldu. Hac mevsiminde binlerce davetli alim ve dini şahsiyetin katılımıyla gerçekleşen kuruluş toplantısında Rabıta'nın amaçları şöyle açıklandı: 'Dünyanın dört bir yanında yaşayan 1 milyar müslüman arasında bölünmeler başlamış, birçoğunun yüreğine anlaşmazlık tohumu ekilmiştir. Müslümanları birbirine bağlayacak herhangi bir örgüt yoktur. İslâmi tevhidi (birlik) gerçekleştirmek, müslümanların karşı karşıya kaldıkları her türlü komplo ve entrikayla başedebilmek, özellikle yükselen sapkın düşünceler-

le, ateist fikir akımlarıyla mücadele edebilmek için...' Anlaşılacağı üzere Rabıta örgütünün ilk amacı, o dönemde yükselen sosyalist ve komünist ideolojiye karşı fikirsel bir barikat kurmaktır. Aynı zamanda Birleşmiş Milletler bünyesinde resmi olmayan kuruluşlarla eşdeğer tutulan Rabıta, BM'nin birinci dereceden üyesi olduğu gibi UNESCO ve Dünya Çocuk Fonu'nun da üyesidir... Rabıta, yasama organı durumundaki Genel İslâmi Kongre, yürütme organı olan Genel Sekreterlik ve kuruluşun genel siyasetleriyle yönelimlerini saptayan Kurucu Meclis'e sahiptir. Bunun yanısıra İslâmiyeti yayma amacıyla birçok ülkede cami ve mescid yaptırmayla uğraşan 6.5 milyon Riyal bütçesi ve 1000'in üzerinde profesyonel gezici görevlisi olan Davet ve Dua Meclisi, Kur'an Araştırma Enstitüsü, yılda 4 milyon adet Kur'an bastırıp bedava dağıtan Kur'an Dağıtma Heyeti gibi kolları bulunuyor. Rabıta Suudi siyasetleri doğrultusunda faaliyet gösteriyor."

Peki Rabıta bu gücü nereden alıyor? Elbette Amerika Birleşik Devletleri'nden, daha doğrusu, ARAMCO (Arap-Amerikan Petrol Şirketi)'nden. Suudi Arabistan'da faaliyet gösteren ARAMCO öyle basit bir şirket değil. ARAMCO adeta kendi başına bir devlet. Suudi Arabistan'daki petrollerin işletilmesi bu şirkete ait. ARAMCO petrol işletmesi işini gereğinden çok "ciddiye" alıyor. İşte ARAMCO ile ilgili kuruluş yıllarına ait bilgiler: "Bu şirketin merkezi Zahran şehridir ve şirket Suudi Arabistan'ın da, Kral Faysal'ın da iplerini elinde tutmaktadır. Şirketin özel televizyon yayını, güçlü bir gizli polis örgütü vardır. Bu gizli polis örgütü sendika kurma hakkından bile yoksun bırakılan 20 bin işçinin arasında terör havası estirmekle yetinmemekte, aynı zamanda Faysal'ın kapkaranlık rejimine karşı çıkabilecek kimseleri de takip ve jurnal etmekte, Faysal'ın 'yabancı ideoloji' dediği devrimci fikirlerle savaşmaktadır. Şirketin tarım işletmeleri, özel hava alanı, uçak filosu ve taksi şebekesi de vardır. Ülkenin kara ve demiryollarını, hava alanlarını ve limanlarını ARAMCO yapmıştır. Ayrıca ARAMCO devlet bütçesinin yüzde 80'ini sağlamaktadır. Yemen'de cumhuriyetçilere karşı İmam Bedir'in adamlarını Amerikan hükümeti ve ARAMCO birlikte silahlandırmıştır. Bundan başka Faysal'ın kurduğu ve güya müslümanlar arasında birlik sağlamayı amaç edinen 'Rabitat-al Alam-al İslâmi' adlı örgütün masraflarının yüzde 80'ini de yine ARAMCO şirketi karşılamaktadır."

Rabıta hem Amerikan sermayesi, hem de dünyanın her yerinde dalbudak salan Kapitalist Enternasyonal ile bu kadar içli dışlı olunca "korsan adası" Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ile ilişki kurmadan olur mu? Soner Yalçın'ın "Hangi Erbakan" adlı çalışmasında verilen bilgilere göre Rabıta ile Rauf Denktaş arasındaki ilişkileri yürüten kişi "İngiliz hayranı" Nakşibendi şeyhi Nazım Adil Kıbrıslı. Denktaş'ın "sağ kolu" olan Kıbrıslı aracılığıyla Kuzey Kıbrıs "korsanlar"dan sonra, Rabıta'ya da sonuna kadar açılıyor: "Bu ilişki sonrasında Rabıta Kıbrıs'ta yatırımlara başlamıştı. Denktaş'ın 24 Mart 1987 tarihinde yaptığı açıklamaya göre Rabıta'dan 627 bin 110 dolar yardım almışlardı. Bu yardımların karşılığında ise Rabıta'nın düzenlediği uluslararası Gazeteciler Hazırlık Toplantısı, Dünya İslâm Kongresi toplantıları Kıbrıs'ta yapılmıştı. Bu ilişkiler sonucu Kıbrıs'ta arka arkaya İslâm Kültür Merkezleri, camiler inşa ediliyor. İslâm Üniversitesi de Lefke'de kuruluyordu... Nakşibendi Şeyhi Nazım ile Rabıta arasındaki ilişkiyi Cidde'de öğretim üyeliği yapan Hüseyin Ateş sağlıyordu. Hüseyin Ateş, Korkut Özal'ın yakın arkadaşı. Öyle ki Korkut Özal, İslâm Kalkınma Bankası'ndaki danışmanlık görevini Hüseyin Ateş'e devretmişti. Korkut Özal ise bu görevi Prof. Nevzat Yalçıntaş'tan almıştı."

Suudi sermayesinin Özal adı ile birlikte anılmasının artık şaşırtıcı bir yanı yok. Özellikle Korkut Özal Suudi sermayesinin Türkiye'deki atlama tahtası. Üstelik Suudiler basınla da iyi ilişkiler kurma peşinde. Al-Baraka Türk adlı finans kuruluşunun Türkiye gazetesine kağıt yardımı yaptığı "Hangi Erbakan" adlı çalışmada aktarılıyor. Böyle olunca Türkiye'deki basın ile Avrupa'daki basın arasındaki fark her geçen gün artıyor. Mustafa Sarı, "Geçenlerde Türkiye gazetesinde Onur Öymen'le Diyanet İşleri Başkanı Nuri Yılmaz üstü kapalı bir biçimde beni tehdit ettiler" diyor. Laik devletin bu iki görevlisi Sarı ve başında bulunduğu derneğin Avrupa'daki dini örgütlenme ile ilgili olarak Avrupa basınına verdiği bilgilerden rahatsız olup, bu dernekle ilişkisi olanların dikkatini çekiyorlar.

ABD, ARAMCO, Rabıta, Glaive ve NATO; Avrupa ve Türkiye'de büyük bir hızla gelişen ılımlı İslâmın altında mutlaka bu kuruluşlardan biri çıkıyor.

Bir Sivil TİB'ci

Hasan Celal Güzel, Turgut Özal'ın Cumhurbaşkanı olmasından sonra ANAP içindeki genel başkanlık yarışının favori isimlerinden biri olarak öne çıkmıştı. Ne var ki adaylığını açıkladıktan hemen sonra Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından içinde Güzel'in de adı geçen garip bir dava açıldı. Kamuoyunda, baş kahramanı Hande Mumcu olarak görünen bu davanın gerçek kahramanı hiç kuşkusuz Hasan Celal Güzel'di. Güzel, devlet kariyerini "cuma namazını kaçırmayan müsteşar" olarak yapmış. Daha müsteşarlığı döneminde İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve valilik atanmalarında oldukça etkili olduğu biliniyor. "Sağın yükselen yıldızı" Güzel'in bütün ışığı "Kripto" davasından sonra birdenbire sönüveriyor. Güzel ise dava esnasında başına gelenleri şöyle yorumluyor: "Bu kelimeyi kullanmak için sabaha kadar düşündüm; bu bir devlet komplosudur."

Gerçekten de "Kripto" davası Hande Mumcu'nun ilk ifadesini reddetmesinden sonra bitirilmesi gerekirken tam 3 yıl boyunca sürdürülüyor. Üstelik bu üç yıl boyunca DGM içinde de ilginç gelişmeler yaşanıyor. Hasan Celal Güzel DGM'deki bu gelişmeleri şöyle değerlendiriyor: "Bütün mahkeme başkanlarına baskı yapıldı, davada mahkûmiyet kararı çıkması için Yargıtay üyeliği önerildi, hattâ iki mahkeme başkanı davayı uzatmaları karşılığında Yargıtay üyesi yapıldı. Sonunda beraat kararı veren mahkeme Başkanı Süleyman Erkan ise görevden alınarak cezalandırıldı." Bütün bu gelişmelere karşı, "Kripto" davasının devlet tarafından neden önemsendiği ve neden Hasan Celal Güzel'e bir "komplo" yapıldığı halâ bilinmiyor. Kendisine karşı "devlet komplosu" düzenlenen kişi ile gazeteci Fatih Güllapoğlu'nun "TİB'in sivil uzantısı olduğu"nu iddia ettiği kişinin ortak bir kimlikte buluşması bu davayı daha da ilginç kılıyor. "Cuma namazı düşkünü" müsteşar Genelkurmay'a bağlı Toplumla İlişkiler Başkanlığı ile yakın ilişkiler kuruyor. Hasan Celal Güzel ise "Bu kitaptan bir alıntının Tempo dergisinde yayınlanmasından sonra cevap verdim. Yanılmıyorsam bu kitap kaynak olarak kullanılmıştı, orada da yalnızca kitapdaki yorum var... Zaten bu yorumda da yalnızca, bu konuyla ilgili benim görevlendirildiğim gibi bir ifade var. Ben Tempo ve 2000'e Doğru'ya gereken açıklamaları yaptım. Başbakanlık Müsteşarı'nın bazı dairelere direkt tasarruf etme yetkisi vardır. Bazı daireler ise direkt olarak Başbakan'a bağlıdır. Bu bağlantı kanunen

belirtilmiş, ne bakanlar kurulu ne de bir bakan buna müdahale edemez" diyor. Ancak, İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü, kaymakam ve valilerin atanmasında "imam-hatip" diploması aranma gereği onun zamanında başlıyor.

İmamlar Ne İş Yapar?

Devlet hem yurtiçinde hem yurtdışında toplumu yeniden islâmileştirmeye karar vermiş ve bu "hayırlı" işi Kontrgerillanın "Psikolojik Harp" bölümü olan TİB'e devretmişti bir kez. Bu karar 12 Eylül'ü takipeden on yıl boyunca çok çeşitli biçimlerde yürürlüğe konuldu. Darbeden sonra uzun yıllar yurtdışında yaşamak zorunda kalan sanatçı Şanar Yurdatapan, "TC Münster Başkonsolosluğu" imzasını taşıyan bildiriyi okuduğunda ne yapacağını bilemedi. Gençlere hitaben yazılan bildiri şöyle başlıyordu: "Çok geniş bir sahaya yayılmış olan Başkonsolosluğumuz görev bölgesinde birçok vatandaşımızın Münster'e uzak yerlerde yaşadığı gözönünde tutularak, siz gençlerimizin askerlik erteleme ve buna bağlı pasaport uzatma işlemlerinizi Başkonsolosluğumuza gelmeden yapabilmeleri için aşağıdaki uygulamayı başlatmayı kararlaştırmış bulunuyoruz: Buna göre, devletçe vazifelendirilmiş memurlar olan, DİTİB'e bağlı dernekler bünyesindeki resmi din görevlilerinin Başkonsolosluğumuza yardımcı olmaları öngörülmektedir." Bildiri şöyle devam ediyordu: "İşçi veya meslek öğrencisi olarak askerliğinizi Başkonsolosluğumuza gelmeden erteletebilmek için, bulunduğunuz veya en yakınınızdaki şehirde DİTİB'e bağlı derneklere atanmış resmi din görevlileri ile temasa geçmeniz ve gerekli belgeleri teslim etmeniz yeterlidir."

Bildiriden anlaşıldığı kadarıyla, Münster'de yaşayan Türk vatandaşları resmi işlemlerini konsolosluklarda değil, DİTİB'e bağlı din görevlileri aracılığıyla yapacaktı. DİTİB, açık adıyla Diyanet İşleri Türk İslâm Birlikleri bundan böyle konsolosluk gibi çalışacaktı. Bildiride, ayrıca DİTİB'e bağlı dernekler de sayılıyordu: Türk İslâm Kültür Derneği, Müslümanlar Cemiyeti, Türk İslâm Derneği, İslâm Cemiyeti, Müslüman Kardeşler Cemiyeti, Türk İslâm Birliği...

Münster Başkonsolosluğu'nun verdiği liste uzayıp gidiyordu. Şanar Yurdatapan hemen oturup TC Büyükelçisi Onur Öymen'e bir

mektup yazdı ve bu uygulamayı onaylayıp onaylamadığını sordu. Onur Öymen'in cevaben gönderdiği yazıda ise din görevlilerinin işlem yapmayıp sadece vatandaşa bilgi verdiği belirtiliyordu. Olay Türkiye'deki bir iki gazeteye de yansıyınca yetkililer Köln radyosu aracılığıyla bir açıklama yapma gereğini hissetti. Açıklamada, konsolosluk işlemlerinin "bundan böyle yalnızca konsolosluklarda yapılacağı" belirtiliyordu. Bir başka deyişle radyoda yayınlanan duyuruyla, resmi işlemlerin bundan önce konsolosluk dışında yapıldığı açıkça anlaşılıyordu. Yurdatapan, bu kez Köln radyosuna başvurarak açıklamanın yazılı metnini istedi. Köln radyosu yetkilileri yazılı bir metnin ellerinde bulunmadığını, açıklamanın yazılı olarak değil telefonla yapıldığını söyleyince Yurdatapan bir kez daha şaşkınlığa uğradı. Devlet, belgeleri apaçık ortada olan kararını saklamaya çalışıyordu.

Avrupa'da hızla yayılan İslâmcı örgütlerle, "laik" Türkiye Cumhuriyeti'nin kurduğu ilişkiler aslında yalnızca bundan ibaret değildi. TC Konsoloslarının en sık yaptığı işlerden biri cami cami dolaşıp, "vatandaşların dertlerini dinlemek"ti. Örneğin aynı günlerde Düsseldorf Başkonsolosu Bozkurt Aran'ın mutad bir cami ziyaretinde yaptığı konuşma bu ilişkinin en somut ifadesiydi:"Gençlerinizi mutlaka camiler etrafında toplayın. Buralar milli eğitimin yanısıra milli kültürün korunup yaşatıldığı yerlerdir. Onlara buraları sevdirin... Birlik ve beraberlik içinde olun. Sizin bu güzel oluşumlarınıza ve aranıza fitne çıkarmak için sızmaya çalışan çok art niyetliler var, onları tespit edin." Türkiye Cumhuriyeti Başkonsolosu vatandaşlarını camilere, İslâmcı örgütlere çağırıyordu.

Milli Eğitimi de TİB Yönetiyor

Bir eli Diyanet örgütünde diğer eli üniversitede olan Toplumla İlişkiler Başkanlığı elbette Milli Eğitim Bakanlığı'nı da kontrol etmek isteyecekti. TİB, Milli Eğitim için bir de "özel plan" yapmıştı; bu plana göre toplum "konsept ve Atatürkçülük" konularında eğitilecekti. TİB'e göre, çoktan beri "Atatürkçülük" ile "İslâm" birbiriyle çelişmiyordu. "Devleti kurtarmak" sözkonusu olunca TİB'in ve görevli subaylarının yapamayacağı şey yoktu. Ne deniliyordu Profesör

Ertuğrul Zekai Ökte'nin dergisinde; bu iş için üç-beş kişi yeter, yeter ki elde sade bir plan olsun. İşte "Gizli Ataköy Planı" da TİB'in istediği sadelikteydi. Zaman gazetesinde "MGK'nın 'Ataköy Planı' tekrar gündeme geldi" üstbaşlığını taşıyan ve "Eğitime Asker 'terbiyesi'" başlığıyla verilen haberi olduğu gibi aktarıyoruz: "Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği Toplumla İlişkiler Başkanlığı (TİB) tarafından 1986 yılında yapılan toplantılarda alınan kararları kapsayan 'Ataköy Planı' tekrar gündeme geldi. Ağırlığını eğitimle ilgili konuların oluşturduğu 'gizli' Ataköy Planı, toplumu, 'Atatürkçülük ve tehdit' (konsept) konularında eğitmeyi amaçlıyor.

Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı bünyesinde faaliyet gösteren bütün komisyonların, Ataköy Planı'na göre Milli Güvenlik Kurulu (MGK)'na sürekli olarak rapor vermesi gerekiyor. Plan doğrultusunda 1986 yılında yarbay rütbesindeki bazı askeri yetkililer Talim ve Terbiye Kurulu komisyonlarına girerek, bugün halen okutulan ders kitaplarının programlarına 'konsept' konularını yerleştirmişlerdi.

Milli Eğitim Bakanlığı, 1992 yılına kadar, plan doğrultusunda MGK'ya düzenli olarak raporlarını göndermişti. Edinilen bilgilere göre, bu tarihten sonra özellikle koalisyon hükümetiyle birlikte bu raporlar aksamaya başladı. Hattâ Bakan Köksal Toptan zamanında bazı konular ders kitaplarından çıkarıldı. Tarih ve Sosyal Bilgiler kitaplarındaki 12 Eylül öncesi partilerle ilgili aleyhteki ifadelerin yanısıra, doğrudan konsept konuları içinde yer alan, matematik ders kitaplarındaki Atatürkçülük'le ilgili bölümlerin çıkartılması için de çalışmalar yapılmıştı.

MGK'nın sözkonusu gelişmelerden rahatsız olduğu, 4 ay kadar önce Talim ve Terbiye Kurulu yetkililerinin bizzat gelerek, Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı'ndan birifing aldıkları öğrenildi. Brifing akabinde MGK'dan 'sivil' kıyafetli yetkililerin Talim ve Terbiye Kurulu'nda çalışmalar yürüttüğü bildirildi.

MGK temsilcilerinin, kesintiye uğrayan Ataköy Planı'nın bütün hükümlerini tamamlamak için raporlar hazırladıkları ileri sürülüyor. Kurul'dan bir yetkili, eski yönetimin plan hükümlerinin hayata geçirilmesinde pasif kaldığı için değiştirilmiş olabileceğini ileri sürdü.

Ataköy Planı'nda, bütün öğretmenlerin konsept konularında askeri yetkililer tarafından verilecek seminerlerden geçirilmesi hususu da bulunuyor."

İlginç değil mi? Avrupa'da cami cami dolaşıp Türk vatandaşlarını islâma davet eden TİB, Talim ve Terbiye Kurulu aracılığıyla kontrol ettiği Milli Eğitim'e "Atatürkçülük ve konsept" kavramlarını yerleştirmeye çalışıyor. "İrticai" ve "laik" Türkiye dışında kalan "3. Türkiye" TİB'in elinde bir o yana bir bu yana sallanıyor. TİB, hem Diyanet'i hem de ona bağlı olarak çalışıyor gibi görünen DİTİB'ni kontrol ediyor; bir yandan da "profesörler mafyası" aracılığıyla üniversitelerde "araştırma"lar yaptırıyor, sahte diplomalar dağıtıyor. Bu kadar faal olan bir örgüte bir de "basın-yayın" ayağı lazım değil mi?

Kontr-Medya A.Ş.

Yıl 1985. 12 Nisan'da Yüksek Öğretim Kurulu merkez binasında bir konferans veriliyor. Konferansın kime kim tarafından verildiği belli değil. Tebliğci öğretim üyeleri bu konferansın yapılmasını "ilgili makamlar"ın istediğini biliyor yalnızca. Askeri strateji kitapları raflardan indirilmiş ve "psikolojik savaş taktikleri" ile ilgili bölümleri hızla çevrilip birer makale havası verilmeye çalışılıyor. Önemli olan "ilgili makam"ların tatmin olması. Konferansta konuşulanlar ve sunulan tebliğler kurum başkanı İhsan Doğramacı'nın önsözüyle kitap haline getiriliyor. Ancak konferans konusunun çok nazik olması ve "ilgili makam"ın da pek ortalıkta görünmediği bilindiğinden kitaba başka imza ve adres yazılmıyor. Kitabın adı "Türkiye'de Anarşi ve Terörün Sebepleri ve Hedefleri". Doğramacı'nın imzası dışında gizlilik kurallarına harfiyen uyuluyor. "İlgili makamlar" Doğramacı adının gizlemeye gerek duymadığını düşünüyorlar.

Buna rağmen kapağından, askeri bir disiplinle çizildiği anlaşılan şemalara kadar herşey yayındaki devlet inisiyatifini ele veriyor. Sözü edilen "ilgili makam" ise belli ki Gençlik ve Spor Bakanlığı değil. Bakın Doğramacı bu kitabın imzalı önsözünde neler söylüyor: "Atatürk'ün en çok güvendiği unsur olan Türk gençliğinin büyük bir bölümünü bünyesinde bulunduran üniversitelerde, 12 Eylül 1980 öncesinde el atarak gençliği olayların içerisine çeken ve böylece üniversitelerin derin yaralar almasına sebep olan yıkıcı ve bölücü akımların niyet ve maksatlarını, uygulama taktiklerini ve son Türk devletini parçalamayı amaçlayan hedeflerini gözler önüne sermek üzere ilgili

makamların üniversite camiasında konferanslar vermesi Başbakanlık tarafından uygun görülmüştür."

"Son Türk devletini kurtarmak" için hazırlanıp İhsan Doğramacı imzasını taşıyan, ancak yayınevi ve basıldığı matbaa belli olmayan bu kitap kelimenin gerçek anlamında "yasadışı". Konuyu düzenleyen yasalar, basılan her matbuatta adres ve imza bulunmasını zorunlu kılıyor.

Devlet zaman zaman bu yasadışı yönteme başvurarak "psikolojik savaş" için gereken yayınları sürdürüyor. Gizlilik ise hem "ilgili makam"ların konumu, hem de konunun savaş kuralları içinde değerlendirilmesi nedeniyle ortaya çıkıyor. Bu bazen şunları söylemek için yapılıyor: "Kürt kelimesi, Türkçede donmuş kar anlamındadır. Macar Türkologları da Kürt sözcüğünün Türkçede çığ, kar yığını anlamına geldiğini kabul etmektedir. Kürt kelimesi ile birtakım metinlerde rastlanan Kurdu, Gurtu, Kurt-ti-e, Biskardu, Bakarda, Cyrti gibi birer kavim ve yer ismi olan sözcüklerle Kürt sözcüğü arasındaki söylenişteki benzerliğe dayanarak Kürtlerin kökenini belirlemeye çalışmıştır. Bu tez sahipleri, belli amaçlara hizmet eden ve Kürtlerin, Türklerden ayrı müstakil bir ırk olduğunu kanıtlamak çabasında olanlardır." Bu tür tezlerin sahipleri genellikle asker kökenlilerden oluştuğu için inandırıcılığın sağlanması için kimliklerin saklanması gerekiyor. Bu tür yayınların problemi ise gizlilik kurallarına uyulmasına rağmen kullanılan üslûbun genellikle sahibini ele vermesi.

Devletin illegal yayınları elbette bunlarla sınırlı değil. 2000'e Doğru dergisi bunların bir kısmının Basın Yayın enformasyon Müdürlüğü tarafından yayınlandığını ortaya çıkarmıştı. Bu kitaplardan bazıları şu isimleri taşıyor: "Kur'an-ı Kerim'in kısa tanıtılması", "Dokuz Soru ve Dokuz Cevapta Ermeni Sorunu", "Türkiye Aleyhindeki Ermeni Propagandası ve Gerçekler", "Rusya'nın İçyüzü". Basın Yayın Enformasyon Müdürlüğü memurları bunlardan İngilizce olanlarının elçiliklere, Türkçe olanlarının ise devlet memurları ve milletvekillerine gönderildiğini söylüyor. Ankara'da TİB duvarına çarpan Mustafa Sarı ise gazeteci Fatih Güllapoğlu'na ilginç bir gözlemini anlatıyor: "Burdur'daki 'ispiyonlama testi'ne yanıt vermediği için cezalandırılmak üzereyken tanıştığı testçi subaylardan Taner Kumkale ile Ankara'da Kara Kuvvetleri Komutanlığı İstihbarat Dairesi'nde geniş odada yaptığı görüşme sırasında, Sarı'nın dikkatini bir-

şey çekiyordu. Bu çok geniş odanın bir duvarındaki raflar baştan başa Atatürk'ün 'Nutuk' kitaplarıyla, diğer duvarındaki raflar da baştan başa 'Kur'an' ile kaplıydı. Bu, hem Sarı'nın hem de yanındaki arkadaşı Bekir Aydoğdu'nun dikkatini çekmişti. Ama bu Kur'an'ların oradan belirli yerlere dağıtıldığını ispatlayacak bir belgesi yoktu. 'Bir gün lazım olur' düşüncesiyle bu durumu belgelemeye çalışan Sarı, artık Binbaşı rütbesinde olan Tamer Kumkale'ye 'Binbaşım şu Kur'an'lardan bir adet alıp anneme hediye edebilir miyim?' diye sordu... Binbaşı Tamer Kumkale, bu 'Rica'yı memnuniyetle yerine getiriyor ve Kur'an'ı imzalıyordu... Bir duvarda Kur'an'lar, diğer duvarda Nutuk'lar. Niyeydi bu? Mustafa Sarı'nın bu konudaki yanıtı kısa ve net: 'Nutuk'lar Türkiye'ye, Kur'an'lar da yurtdışındaki işçilerimize.." Kısacası bu tür yayınların arkasında da aynı tanıdık kuruluş, TİB var.

Süreli Yayınlar

Devletin çıkardığı yayınların hepsi imzasız ve adressiz değil. Özellikle süreli yayınlarında buna azami özen gösteriliyor. DTL Panorama, kapatıldıktan sonra yerine çıkarılan Profil adlı dergi, mizah dergileri Karagöz, Boşver ve Gurbet "açık" yayınlar. DTL Panorama 1986 yılında yayınlanmaya başlandı. Amacı dış tanıtım ve lobicilikti. Giderleri örtülü ödenekten karşılanıyor ve devlet bankalarından reklam alıyordu. Dergi 1990 yılında kapatıldı ve yerine Profil adlı dergi çıkarıldı. Aynı şekilde, Ertuğrul Zekai Ökte'nin Belgelerle Türk Tarihi Dergisi de devlet bankalarından bol ilan alıyor.

Faili meçhul bir cinayete kurban olan binbaşı Cem Ersever'in Ahmet Aydin imzasıyla yazdığı "Kürtler, PKK ve Öcalan" adlı kitabı uzun süre adressiz olarak dağıtıldı. Kışlalarda askerlere dağıtılan kitap, basında tartışılmaya başlayınca ikinci baskısı bir yayınevinin imzasıyla çıktı. Dağıtımı sessizce yapılan kitaplar arasında eski Özel Harpçilerin kitapları da bulunuyor. Eski Özel Harpçi Cihat Akyol'un "Kontrgerilla" adlı çalışmasının dağıtıcısı ve yayınevi bilinmiyor.

Yayıncısı belli olan kitapların da başlıbaşına ilginç bir hikayesi var. Bunlardan Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü tam anlamıyla seri üretim yapıyor. Enstitü'nün bir de "best seller"i var; M. Şerif Fı-

rat'ın "Doğu İlleri ve Varto Tarihi" adlı çalışması. Devletin psikolojik harp için hazırladığı bu kitap, "düşman" tarafından fazla kullanılmaya başlanınca yayıncıları tarafından toplatıldı. Ancak kitap, bu kez de fotokopi ile çoğaltılıp okunmaya başlandı. Kitabın okunması bu şekilde engellenemeyince "Yeni Düşünce Yayın Dağıtım" tarafından tekrar piyasaya sürüldü. Tabii gerekli önlemler alınarak; kitabın dördüncü baskısına önlem olarak devlet büyüklerinin vecizeleri eklendi. Bunlardan biri şöyle: "Kürtler Orta Asya'dan gelen Türk kavimlerinin bir koludur." Bu vecizenin altında Kenan Evren imzası görülüyor.

Açık Yayınlar

Aslında "açık" yayınlar bu alanda çoğunluğu oluşturuyor. Boğaziçi Yayınları "yıkıcı ve bölücü" hareketlerin büyük atılım yaptıkları 1970'li yıllarda kurulmuş. Yazarlarının arasında politikacılar ve eski askerler var. Yayınevi sola karşı yürütülen mücadelede önemli bir boşluğu doldurmuş. Eski asker Talat Turhan "Bomba Davası" adlı çalışmasında bu yayınevi hakkında şu bilgileri veriyor: "Boğaz Köprüsü adlı yapıtta, provokasyonu düzenleyen çevrelerin sözcülüğü yapılmakta Boğaz Köprüsü'nün yapımına karşı çıkmış olan Ecevit dahil, tüm devrimci güç ve yazarların, konuşma ve yazıları ağır bir dille eleştirilmektedir... Boğaz Köprüsü adlı yapıtın 271 ve 272'ni sahifelerinde, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nın kitapçığındaki, mahkeme kararı ile doğrulanmayan görüşlere yer verilmekte ve broşürün 37'nci sahifesindeki resim ve altındaki yazı 'Komünistler, Boğaziçi'nde inşa edilmekte olan köprüyü de havaya uçurmayı planlamışlardı' cümlesi noktalarına kadar aktarılmıştır. Bu durum Boğaz Köprüsü provokasyonunu düzenleyenlerle yazar arasındaki ilişkiyi kesinlikle ortaya koymaktadır." Talat Turhan'ın sözünü ettiği yazar Tekin Erer. Boğaziçi Yayınları o günden bugüne yayınını kesintisiz sürdürüyor, Tekin Erer de. Erer ilginç konular ve ilginç yaklaşımlarda bulunuyor; ona göre Türk yurdunu tehdit eden düşmanlar, amaçlarına ulaşmak için yeni bir dil yaratmaya kalkışacak kadar zalim. Elbette zalimlerle o dilin aslında bozuk Türkçe olduğunu söyleyerek mücadele etmek gerekiyor.

Bu alanda fedakârca faaliyet gösteren yayınevlerinden biri de Kastaş Yayınları. Bu yayınevinin ilgi alanı oldukça geniş. Yayınevi devletin hemen her sorununa ilgi gösteriyor. Sürekli yazarı, asker kökenli ve 12 Mart'ın Başbakan Yardımcısı, istihbaratçı Sadi Koçaş Kürt sorununa eğilmeyi tercih ediyor. (Kastaş Yayınları, bu arada Talat Turhan'ın Bomba Davası I ve II. cilt kitaplarını da yayınlamıştır. Ayrıca, MSB'na Askeri Birliklere "yardımcı ders kitabı" hazırlamaktadır.) Töre Devlet Yayınları da anılması gerekenlerden.

Devletin illegal yayınlarında ağırlık dini konularda. Bu yayınlarda "Türk İslâm Sentezi"nin izleri hemen seziliyor. Atatürk teması ise bunun arkasından geliyor. Etnik sorunlarda baş yer Kürtlerin. Ardından sırasıyla Ermeni ve Rum sorunu var. Rusya ve komünizm sorunu ise son zamanlarda eski ağırlığını yitirmeye başladı.

Hem Kemalist-Hem İslâmcı Gazete!

Aktüel dergisindeki haberin başlığı böyleydi. Bu iki kişilikli gazete, battı batıyor söylentilerinin çıktığı bir sırada el değiştirip, "gizli telefon görüşmeleri"ni yayınlayarak ün yapan Yeni Günaydın gazetesiydi. Aktüel'in bu haberi hazırlamasına sebep olan olay Başbakan Tansu Çiller'in Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in görev süresinin ikinci kez uzatılması ile ilgili olarak iki bakanla yaptığı telefon görüşmesini Günaydın gazetesinin yayınlamasıydı. Diğer gazeteler, Yeni Günaydın gazetesinin bu "başarı"sını MİT'te akrabası olan bir gazete çalışanına yordular. Oysa, "hem ordu hem de RP yanlısı" yayın yapan bu gazetenin hikayesi göründüğünden daha ilginçti.

Hikayenin ilginçliği sadece köşe yazarları, kontrgerillacı Orhan Kilercioğlu ve son zamanlarda Ordu'nun gayri-resmi sözcülüğünü yapan solcu eskisi Aytunç Altındal'dan kaynaklanmıyordu. "Genelkurmay-RP yakınlaşmasının zemini olan" gazetenin arkasında da tanıdık bir isim vardı. Gerisini Aktüel dergisinin haberinden aktaralım: "Bir zamanlar Türkiye'nin en büyük gazetelerinden olan Günaydın, son yıllarda eski tirajlarını kaybetmiş, az satan ve zarar eden bir gazete haline gelmişti. Bu zor günlerde gazeteye sürpriz bir alıcı çıktı. Bekir Kutmangil. 38 yaşındaki Kutmangil, İstanbul'un en büyük kömür madencisiydi ve trilyona yaklaşan bir servete sahipti. Maden

sektörünün ileri gelenlerinin birinin hesabına göre, sadece kömür işinden yıllık kazancı 300 milyar lirayı buluyordu." Bu genç ve bol paralı madenci herhalde kömür reklamı yapmak için olacak birden bire gazete almaya karar veriyor ve Günaydın gazetesinin eski sahiplerinin satmayı düşünmesinden üç ay önce hazırlıklara başlıyor. İşte, "tanıdık sima"da bu aşamada devreye giriyor. Haber şöyle devam ediyor: "Genç madenci bunun için Günaydın'ın satışı gündeme gelmeden üç ay önce, gazete projesinin hazırlıklarına başladı. En büyük yardımı da Profesör Ertuğrul Zekai Ökte'den gördü." Haberde verilen bilgiye göre Bekir Kutmangil, Ertuğrul Zekai Ökte ile "bir çalışanı" aracılığıyla tanışmıştı.

Sonuçta, Ertuğrul Zekai Ökte'nin yol göstericiliği ile Kutmangil 28 milyar lira vererek batmış olan Yeni Günaydın gazetesini satın aldı. Ancak kömürcü Kutmangil ile TİB Başmüşaviri Ökte arasındaki ilişkiyi kuran "bir çalışan"ın nasıl biri olduğu sorusu hâlâ cevaplanmayı gerektiriyor. Burada imdada Kutmangil ile ilgili bir söylenti yetişiyor. Gazetenin eski patrondan kalan yöneticileri Kutmangil'le ilgili MHP'lilik söylentilerinden rahatsız olunca, Kutmangil de bundan rahatsız olup şu açıklamayı yapıyor: "MHP'li değilim. Ama kömürcülüğüm dolayısıyla bazı mafya gruplarına karşı MHP'lilerle işbirliği yapmıştım. Sadece o kadar."

Tıpkı Avrupa'daki dinci örgütlenmede olduğu gibi Yeni Günaydın gazetesinde de tablo yavaş yavaş tamamlanıyor. Ertuğrul Zekai Ökte var, MHP var, Kontrgerilla var, İslâmcılar var. MİT'in işin içine girmesi ise olaya bambaşka bir çeşni katıyor. Ökte, gazete projesi gündeme gelince hemen İletişim Fakültesi'nden yardımcı doçent olan iki öğretim görevlisini, Simten Gündeş ve Samsun Demir'i gazeteye yardımcı olması için görevlendiriyor. Aktüel'deki habere göre Simten Gündeş, MİT eski İstanbul Bölge Başkanı Nuri Gündeş'in kızı. Aynı Nuri Gündeş'in diğer kızı Nükhet Güz de gazetede köşe yazarlığına başlıyor. Gazetenin Genel Yayın Yönetmenliğine ise eski bir polis muhabiri olan Behiç Kılıç getiriliyor. Bir süre sonra gazeteye MHP'liler akın etmeye başlıyor. Doğrusu ilginç bir görüntü oluşuyor. Bir yanda eski MİT'çiler, bir yanda SSCB'de M. Gorbaçov'a "uzmanlık" yapan ve daha sonra "Ortodoks Kilisesi Uzmanı" olan Aytunç Altındal, bir yanda Orhan Kilercioğlu "Kıbrıs Meselesi"ni deşiyor, bir yanda Ökte'nin Belgelerle Türk Tarihi Dergisi

"stratejistleri"nin yazı dizileri... Bütün bunlar Kutmangil'e göre "sadece tesadüf!"

Albay İdim Oldum Doktor

Elbette bu kadar değil; Kutmangil'in Günaydın gazetesini satın almasından sonra gazetede ilginç yazı dizileri yayınlanmaya başladı. Bunlardan ilki "Balkanlar'ın dünü bugünü ve yarını"nı konu ediniyordu. Yazı dizisi "Türkiye Stratejik Araştırmalar ve Eğitim Merkezi" imzasıyla çıktı. Gazetede elbette bu merkezin hangi kuruma ait olduğu hakkında bir bilgi verilmedi. Verilemezdi de, çünkü işi "araştırma" yapan böyle bir kuruluş yoktu. Bu "merkez"in kaynağı Ökte'nin "Belgelerle Türk Tarihi Dergisi" idi. Belgelerle Türk Tarihi dergisi bünyesinde çok sayıda "merkez" barındırıyor. İşte derginin künyesinde belirtilen merkezlerden bazıları: İstanbul Araştırma Merkezi, Türk Tarihi Araştırmalar Grubu, Türk Kültür ve Medeniyeti Araştırmalar Grubu, Eğitim ve Öğretim Araştırmaları Grubu, Siyasi Meseleler Araştırma Grubu, İktisadi Meseleler Araştırma Grubu, Sosyal Meseleler Araştırma Grubu, Jeopolitik ve Stratejik Araştırmalar Grubu, Kültür ve Sanat Araştırma Grubu. Dergide belirtildiğine göre "Araştırma Merkezleri Genel Koordinatörü" Emekli Tümgeneral Mahmut Boğuşlu. Bütün bu merkezleri finanse eden kuruluş, görünüşte bir vakıf; "Tarihi Araştırmalar ve Dökümantasyon Merkezleri Kurma ve Geliştirme Vakfı." Vakıf kurulduğu günden bugüne kadar onbinlerce yayın yapmış. Binlerce mikrofilme, birçok kütüphane ve araştırma kuruluşunda bulunmayan belgelerin orijinali vakfın elinde bulunuyor. Derginin yazışleri müdürü Tülay Duran'a göre bu malların kaynağı Ökte'nin varlığı.

Gazetede boy gösteren ilginç simalardan biri de "Kıbrıstan Sorumlu Devlet Bakanı Orhan Kilercioğlu." Geçtiğimiz yıllarda Kilercioğlu'nun bir "Özel Harpçi" olduğu 1 Mayıs 1977 katliamıyla ve Kontrgerillanın Kıbrıs'ta kullanılmasıyla ilişkisi bulunduğu iddiaları sıkça gündeme gelmişti.

Yeni Günaydın'daki "esas oğlan" ise Mustafa Sarı'nın TİB'de tanıştığı, ve kendisine TİB'in yurtdışına dağıtmak üzere hazırladığı Kuran'ı Kerim'lerden birini imzalı olarak hediye eden Tamer Kum-

kale. TİB'de görevli olan Binbaşı Tamer Kumkale adı Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü'ndeki diploma yolsuzluğunda da geçmişti. Yolsuzluk ortaya çıktığında Enstitü'nün başında MHP'li ve TİB'li profesörler ordusu içinde yer alan Mustafa Kafalı bulunuyordu. O günlerde bu yolsulukla ilgili Nokta dergisinde çıkan bir haberde olay şöyle anlatılıyor: "Usulsüzlükler listesi, doktorasını tamamlayan öğrencinin bir yıl sonra tez bitirmek için ek süre alması ve aynı tez konusunun bir daha işlenmesi mümkün olmadığı halde 'Hatay Meselesi'nin beş teze konu olması gibi olaylarla uzayıp gidiyordu. En ilginci de 'Yüksek lisans programlarına kabul edilebilmek için 4 yıllık okul mezunu olmak şarttır' şeklindeki yönetmelik maddesine rağmen 3 yıllık Polis Enstitüsü mezunlarının da programa alınmalarıydı. Hattâ bunlardan Nejat Özdemiroğlu, masterını da tamamlamış ve Emniyet Genel Müdürü Sabahattin Çakmakoğlu'nun Özel Kalem müdürü görevine yükselmişti... Raporda, 'Öğrencilerin Diyanet İşleri Başkanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü, Türk Silahlı Kuvvetleri, TRT ve Milli Eğitim, Gençlik ve Spor Bakanlığı gibi devlet kuruluşlarından olması dikkat çekmektedir' denilerek Enstitü'deki kadrolaşmaya da dikkat çekiliyordu. Öğrencilerin tez konularının başlıkları da ilginçti: 'Türk toplumunda dini meselelerin tarihi kökenleri ve çözüm yolları'... 'İkinci Abdülhamit'in İslâmcılık Politikası'... 'Tanzimat'tan Cumhuriyet'e kadar Arapça eğitimi' gibi konular eğitimin hangi alanlarda yoğunlaştığını gösteriyordu." Mustafa Kafalı'nın yolsuzluğun ortaya çıkması ile birlikte görevden alınmasından sonra Enstitü'nün başına Profesör Dr. Hasan Köni getirildi. 2000'e Doğru dergisinde Hasan Köni hakkında şu bilgiler veriliyor: "Esas işi haltercilik. ABD pasaportlu karısı, biraz da masonluğu var. Milli Güvenlik Konseyi Danışmanı."

İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde sahte doktora yapanlar arasında YÖK Başkan Yardımcısı Uygur Tazebay da vardı. Kamuoyu en çok Uygur Tazebay ile Halil Şıvgın'ın karısı Hale Fatma Şıvgın adlarına takıldı. Enstitüde doktora yapan TİB elemanı albaylar ise kimsenin dikkatini çekmedi. Bu albaylar Oğuz Kalelioğlu ve Tamer Kumkale'ydi.

Gelelim Yeni Günaydın'a; gazete Bekir Kutmangil tarafından satın alındıktan sonra Dr. T. Tamer Kumkale imzalı uzun bir yazı dizisi yayınlandı. Dizinin başlığı "Atatürk'ün ekonomik görüşü"ydü.

Sahte diplomalı Dr. Tamer Kumkale "Özelleştirmenin 60 yıl önce Atatürk tarafından önerildiğini" iddia ediyordu. Anlaşılan TİB'in bir gazetesi olmuştu.

"Din Uzmanı Psikolojik Harb'in Emrinde"

TİB'cilerin cirit attığı "hem Kemalist hem İslâmcı" gazetenin en ilginç simalarından biri hiç kuşkusuz Aytunç Altındal. Altındal'ın oldukça olaylı bir geçmişi var. Aktüel dergisinde bu geçmiş şöyle özetleniyor: "Aytunç Altındal'ın politik geçmişi 60'lara kadar uzanıyor. İlk vukuatı 1961'de öğrencisi olduğu Kabataş Lisesi'ni yakmaya teşebbüs. O günler için 'Menderes köpek, bebek gibi davalardan yargılanıyordu. İdam edilmek üzereydi. Bu bize dokundu. Biraz da tahrik edildik. Yarım saat daha yakalanmasaydık bugün Kabataş Lisesi olmayacaktı' diyor. Altındal, hapisten çıktıktan sonra gazeteciliğe başlıyor, kültür bölümlerinde çalışıyor. 12 Mart öncesinde ise, Mehmet Ali Aybar'ın Türkiye İşçi Partisi'nde. Bu yüzden 12 Mart askeri darbesi döneminde gözaltına alınıp işkence görüyor. 1970 sonlarında daha da hızlı bir solcu Altındal. 'Eli Kalaşnikov'lu kızıl bacım' gibi şiirler yazıyor, sosyalist teori ve kültür tartışmalarına yer veren üç aylık 'Süreç' dergisini çıkarıyor. Bu sıralar Türkiye Komünist Partisi'nin 'Bizim Radyo'su tarafından 'Atatürk'ün kurduğu sahte TKP üyesi olmak'la suçlanıyor. 12 Eylül'den önce ise İsviçre'ye yerleşiyor ve 'Modus Vivendi' adlı bir sanatevi kuruyor. Darbenin ardından 'Silahlı Kuvvetler'e hakaret' iddiasıyla Selimiye'deki Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nde yargılanıyor, ancak askeri hakim tarafından beraat ettiriliyor. Son yıllarda Aytunç Altındal'ın bir ayağı İsviçre'de, bir ayağı Türkiye'de. İsviçre'de Hıristiyan ilahiyatı üzerine bir tez hazırlamış ve İlahiyat Fakültesi'ne kabul edilmiş. Türkiye'de ise Günaydın gazetesinde köşe yazarı. İlginç yazılar yazıyor, çarpıcı demeçler veriyor. 'Memleket elden gidiyorsa ordu kumda oynamaz. Tabii ki darbe yapar. Zaten bundan sonraki darbe de hayırlı olur' diyor..." Bu değişimden sonra hem ordunun hem de her boy İslâmcı yayının gözdesi olan Altındal'ın Ordu ile RP arasındaki ilişkileri değerlendirdiği ve Aktüel dergisinde yayınlanan bir söyleşisini bu kitabın ekler bölümünde bulacaksınız.

Laiklik ve İrtica Üzerinde Psikolojik Harekât

Emekli Tuğgeneral Mahmut Boğuşlu "tek güvencinin devletin varlığı ve inançları" olduğu ısrarla vurgulanan dergide "laiklik ve irtica üzerinde psikolojik harekât"ın nasıl yapılacağını anlatıyor. Dergide yazanlar arasında "emekli" olmasına rağmen "psikolojik harp"in yılmaz bir neferi olmayı sürdüren Boğuşlu'nun yanında tanıdık isimler de var; Profesör Dr. Abdulhaluk Çay, Prof. Dr. Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu, Prof. Dr. Fahrettin Kırzıoğlu, Prof. Dr. Demir Demirgil, Doç. Dr. Halit Çöloğlu. Bu isimlerin hepsi istisnasız TİB ile birlikte sayılıyor. Derginin 12 Eylül'de ara verdiği yayını "psikolojik harp"in doruğa çıktığı yıl olan 1985 yılında yeniden başladı. "Yeniden başlıyoruz" başlıklı yazıda derginin "yeni amaçları" şöyle anlatılıyor: "Dergi ilk yayın hayatına başlarken amaçlarını ve yayın politikasını okuyuculara şu cümlelerle açıklıyordu: Gerçek tarihi olaylarımızın, bunların sosyal, siyasi, ekonomik sebeplerinin tetkik edilebilmesi ve tartışılması zemininin hazırlanmasında yardımcı olmak... B.T.T.D. bu amaç ve politikanın sonucu olarak binlerce belgeyi, araştırma ve incelemeyi makaleler şeklinde yayınladı. Ana fikir, 'Türkiye'nin milli birlik ve bütünlüğünün tehdit altında olması', 'bu tehdidin yurt dışından gelmesi ve yurt içinde de çeşitli mihraklar hazırlayarak birlik ve bütünlük için bir tehlike yaratmasıydı.' Buna karşı yapılacak ilk hareket, tarihi kaynakların ve tecrübelerin gerçek ve doğru kaynaklarla ortaya konularak özellikle aydınlarımızın, yöneticilerimizin dikkatlerinin çekilmesi, fikri bir yığınağın gerçekleştirilmesiydi." Derginin sunuş yazısından başka bir de "kitabe"si var. Bu "kitabe" "laik devletin" dinci milliyetçiliğinin nerelere kadar geldiğinin bir anıtı adeta. "TTT" damgalı bu bildiriyi olduğu gibi aktarıyoruz:

"Bismillahirrahmanirrahim

Esirgeyen, yargılayan, bağışlayan Allah adiyle

Ben: Balkan, Çanakkale, Sarıkamış, Gazze, Sakarya ve Dumlupınar savaş ve muharebeleri yaralı gazilerinden merhum P. Alb. Mehmet Sezai Ökte oğlu ve Ahıskadan Karsa, oradan 93 (1877-1878) harbinde Erzurum'a, ve yurdumuzun içlerine göç eden Hacı Selimoğullarından Cumhuriyetin ilk Ağır Ceza Hakimlerinden Behçet beyin kızı Nebile Ökte'den doğma Ertuğrul Zekai Ökte,

Ebedi Türk Milletinin birlik ve bütünlüğüne, Kutsal Türk Devle-

tinin varlığına, Cumhuriyetimizin niteliklerine, Atatürkçü düşünceye, Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı ve yeminli olarak:

Allahın ve Yüce Türk Milletinin huzurunda açıklıyorum ki, bütün hayatım boyunca gelecek nesillere nasıl yararlı olabileceğimi düşündüm.

O Türk çocukları ki, Vatan ve milletine bağlı, baba ve analarına sevgi dolu bir muhhabetle saygılı, kendilerinden sonra gelenlere inançla güvenli yetişsinler.

Vatanın toprağını, insanını sevsinler. Gerektiğinde bunlar için hayatlarını, namuslarını, şereflerini ortaya koyabilsinler.

Milli birliğimizi, bütünlüğümüzü, hürriyetlerimizi, bağımsızlığımızı korusunlar.

Türk olmanın, Türk doğmanın yüceliğini, şerefini, gücünü, faziletlerini hayatları boyunca hissetsinler.

Türkün töresini, adetlerini, örfünü, inançlarını öğrensinler, nesilden nesile devam ettirsinler, geliştirsinler. Dostluklarına bağlı kalsınlar. Düşmanlarını bilsinler, Düşmanlıklarla her türlü tehlikelerle ve tehditle mücadele azim ve kararlılığını kaybetmesinler.

Bayrak, Sancak, Askerlik sevgisini ve aşkını Ataları gibi devam ettirsinler.

Bilgiyi ve tekniği nereden olursa olsun alsınlar. Yeni bilgiler, yöntemler, teknikler geliştirsinler. Daima üretici olsunlar. Ve elde ettiklerini hiç kıskanmadan insanlığın, bilimin emrine sunsunlar.

Atatürkçü düşünceyi doğru ve tam öğrensinler. Cumhuriyetimizin temel dayanakları olan ilkeleri ve Türk tarihinden süzülerek gelen, mücadelelerle, kanlı boğuşmalarla, tecrübelerle ve Milli varlığımızın özünü teşkil eden kültürümüzle elde edilen inkılaplarımızı çok iyi değerlendirsinler. Korusunlar.

Hiç unutmasınlar ve bilsinler ki, TÜRK-TARİH-ATATÜRK, TÜRKLÜK-TÜRK CUMHURİYETİ kelimeleri ve kavramları gerçekte eş anlamlı kelime ve kavramlardır. Bu kutsal kelimelere ve kavramlara gerekli özeni gerekli imanı göstersinler. Hiçbir yabancı düşünceye, ideolojiye, doktrine veya kavrama ihtiyaçları yoktur. Yaratıcılıkta, yenilikte, çağdaş olmak da hepsi Türkün özünde vardır. Atatürkçü düşüncede vardır.

İşte bu inançlarla:

Hayatım boyunca helalinden kazandığım, ailemden ve çocukla-

rımdan esirgemediğim, kimseden bir yardım ve bağış almadan, hiçbir mirasa sahip olmadan, elde ettiğim kaynaklarla meydana getirmeye çalıştığım ve hayatta tek mal varlığımı teşkil eden kitaplarımı, belgelerimi, koleksiyonlarımı, yayın haklarına sahip olduğum eserlerimi, bir Vakıf yapıp bu Vakfa tahsis etmeye karar verdim.

Bu Vakfiye ve bu vakfiyedeki amaç ve ilkeler bir neslin gelecek nesile vermek istedikleridir. Belki de yapabileceklerimin en sonuncusudur. Bu sebeplerle, Vakfiyeye ismimi koymadım. Benim neslim, bu düşüncelere sahiptir. Yapmaya çalıştığım ise bir damladır.

Benden sonrakiler bu vakfiyedeki amaç ve ilkelere bağlı olarak daha büyük hizmetler, daha geniş çalışmalar yapma fırsatlarını yaratabilir ve genç nesiller gönlümdeki sevginin ve aşkın verdiği inançlarla yetişebilirse ve Vakıf bunlara bir küçük yararı olursa Allahın huzurunda rahat olacağım. Allah hepimizi iyi ve doğru niyetlerimizde korusun. Doğruluktan ayırmasın. Hayır ve hasanatten mahrum kılmasın. Kalplerimizden sevgiyi ve aşkı almasın. AMİN.

Ertuğrul Zekai Ökte
18 Aralık 1984
İstanbul"

Yüzde 25 Laiklik, Yüzde 75 Türklük ve İslâmlık

"Türkiye'de Laiklik ve İrtica Üzerinde Psikolojik Harekât": Emekli Tümgeneral Mahmut Boğuşlu, "psikolojik harp"in büyük tarruzunu bu başlık altında inceliyor. Yazısına bir "savaş hali" saptaması yaparak başlayan Boğuşlu, harekâtın planını şöyle kuruyor: "İstiklal Harbine ve Lozan Antlaşmasına rağmen T.C. ile eski Osmanlı İmparatorluğu arasında, başta bu mesele (laiklik. O.G.) olmak üzere bazı noktalarda, sanki halâ sürüp giden bir psikolojik savaş hali mevcuttur. Bu savaş siyasi haritalarda görülüp gösterilmeyen sınırlarda, T.C. ile imparatorluk arasındaki siyasi, sosyal ve ekonomik sınırlar üzerinde sanki halâ devam eden psikolojik hudut muharebeleridir." Boğuşlu, bu saptamanın ardından bir de güçler karşılaştırması yapıyor. Buna göre, "... ülkemizde, şu ya da bu şekilde oluşan veya oluşturulan Türkiye'ler; üç cins Türkiye (laik Türkiye, Mürteci Türkiye ve hem laikliğe ve hem de irticaya ilgisiz ve duyarsız Türkiye) gö-

rüntüleri vardır. Her üç Türkiye de bir bütünün parçalarıdır. Fakat, 64 sene sonra da halâ, 1920-1922 sınırı sanki vardır ve laik Türkiye ile Mürteci Türkiye bu sınırda karşı karşıyadır." "I-T.C. Devletinde Hilafet, Osmanlı İmparatorluğu'nda ise laiklik bilindiği gibi sıfır ağırlıktadır. II-Öte yandan, bu sıfır ağırlıklara karşılık laiklik ilkesinin yeni T.C. Devletinde hedeflediği etkinlik ile, Hilafetin Osmanlıdaki etkinliği yüzde nisbetler itibariyle, aşağı yukarı birbirine eşit sayılabilir. Bu ağırlık %25 ile %50 arasında değerlendirilebilir.

İslâmiyet ve Hilafet ile laikliğin ardından, bu genel durum çerçevesinde, özel milli gücün 3 ve 4. unsurları olarak da şunlar dikkate alınabilir;

1. Türkler ve Türklük. 2. Türkler ve Türklüğe karşı tüm Osmanlı azınlıkları; Rumlar, Ermeniler, Slavlar, Araplar vs. Ayrıntılara geçmeden evvel kısaca ileri sürülebilir ki dört unsurlu ve dar kapsamlı bir milli güç mukayesesinde durum şudur; 1. Laik görüş ve uygulamaların milli güçlerdeki ağırlığı Osmanlı'da %0, T.C.'de %25. 2. Türkler ve Türklük; Osmanlı'da %25, T.C.'de en az %50. 3. Hilafet, Osmanlı'da %25, T.C.'de %0. 4. Türkler ve Türklüğe karşı unsur ve kültürler Osmanlı'da %25, T.C.'de %0."

Bu güçler dengesinde "savaşın hedefleri" neler olabilir? İşte Boğuşlu'nun saptayabildikleri: "Laiklik ilkesinin yürürlüğe girmesi ile güdülen maksat, islâmiyetin siyasi olmayan bir yörüngeye oturtulmasıdır. Laikliğin, siyasi hedefleri dışında kalan diğer hedefleri ise, aslında İslâmiyetin de hedefleri paralelindedir. Herhalde bu sebepledir ki, rahmetli Atatürk 'Türk milleti daha dindar olmalıdır' diyor. Osmanlı döneminde %25 nispet ile değerlendirilen Türkler ve Türklük unsuru ağırlığı, T.C.'de milliyetçilik ilkesi ile %50'ye çıkarılmıştır. Bu ağırlığın üst sınırı, yeni jeopolitikte, diğer unsurlarla uyumlu olarak belki daha da yukarıya %60'a, %80'e çıkabilmelidir. Bizi asıl düşündüren ve endişelendiren unsur Osmanlı dönemindeki %25 ağırlığı ile, Türkler ve Türklüğe karşı olan karışık kültür unsurlarıdır. Bu unsur, Osmanlının bazı dönemlerinde %25'in çok üstünde, milliyetçilik ilkesi ile %25'ten aşağı çekilmek istenen karışık kültür ağırlığı acaba sıfırlanabilmiş midir? Toplumun her kesiminde, unutulmamalı, adım başında hatırdan çıkarılmamalıdır ki, T.C. Devletinin sadece milliyetçilikle değil, laiklik hedefleri doğrultusundaki başarısı da bu karışık kültür ağırlığının yüzde nisbeti ile bağlantılıdır. Görülen odur

ki, karışık kültür unsuru ağırlığının, Osmanlı'daki %25 ağırlığını muhafaza eylediğine dair emareler vardır. Milliyetçilik ve laiklik ilkesi ile, ülkemizdeki bazı kesimlerin sıfırlamak isteyebileceği bu ağırlık için (Misak-ı Milli sınırları içinde ve de diğer unsurlarla uyum halinde) en uygun nispet %0 değil de belki %10 civarında olmalıdır." "Emekli" general Boğuşlu, "%25 olan" "karışık kültür unsuru"nu %10'a nasıl indireceğini çok açık söylemese de verilen mesaj açık. Özellikle Ermeniler ve Rumlar konusunda geçmişte "çok başarılı uygulamalar" yapıldığı gözönünde bulundurulursa, "psikolojik savaş" denilen anlayışın nerelere kadar uzandığını tahmin edebilirsiniz.

Emekli generalimizin "psikolojik savaş"ın nasıl yürütüleceği "hususu"nda bazı önerileri de var. İşte onlardan biri: "Dinin, İslâmiyetin, en azından bir disiplin meselesi olarak ele alınması ile ilgili hususlar. Bilindiği gibi din, İslâmiyet, öteki dünya ile ilgili hükümleri dışında en azından bir disiplin, disiplin kuralları kümesidir. Zamanın çok çeşitli ve zor şartları içerisinde toplumda ve bilhassa aile seviyesinde disiplin ihtiyacı; daha da artmaktadır. Disiplin, dünyanın en pahalı üretimidir. Disiplini kolaylıkla üreten ve de ucuza mal edebilen bir düzen, asker ocağı, kışlalar ve bazı eğitim kuruluşları dışında, henüz icat edilmemiştir. Türk tarihinde disiplini en ucuza imal edebilen düzenlerden biri ise... İslâmiyettir." "Kur'an-ı Kerim'i ezbere bilen hafızların yanında Türkler bu mukaddes kitabı 10-15 dakikada ve 3-5 sahifede özetleyecek derecede bilgi sahibi olmalıdır. Din adamı tipinde değişikliğe gidilmeli, her türlü meslekten; hakimden, savcıdan, avukattan, lise öğretmeninden, doktordan, gemi kaptanından, pilottan astronota varıncaya kadar her kesimden yeni din adamları yetiştirilmelidir. Bu arada son yıllarda sayıları artan imam hatip okulları reorganize edilmeli, bu okullara endüstriyel, ticari, turistik, vs. hüviyetler de kazandırılmalıdır." Emekli generalimiz "dinci tehlikesi"ni önlemek için herkesi dinci yapmak gerektiğini söylüyor.

"Kökü Dışarda" Yayınlar

Gizli yayın faaliyeti elbette yalnızca Türkiye'deki gizli devlet örgütlerine özgü değil. Bu tür yayıncılığın da öncüsü Amerika Birleşik Devletleri. ABD Haberalma teşkilatı CIA'nın yaklaşık 200 yayın ku-

ruluşuna sahip olduğu ve yayın faaliyetlerinin tümünün bunlardan ibaret olmadığı söyleniyor. CIA bu yayınları kullanarak bir çok "operasyonu" "başarıyla" sonuçlandırdı.

CIA'nın yayın alanındaki etkinliği ile ilgili olarak 1983 yılında "Covert Action Information Bulletin"de (Örgüt Eylem Haber Bülteni) bir araştırma yayınlandı. Bu araştırmadan anlaşıldığına göre, CIA basın organlarıyla ilişkisini doğrudan yürütmüyordu. Çalışmalar ya değişik adlar altındaki şubeler tarafından yürütülüyor, ya da yayın organlarına CIA elemanları yerleştiriliyor. CIA'nın buna benzer şubeleri arasında Paris'te bulunan Congres pour la liberte de culture (Kültür Özgürlüğü için kongre) ve New York'taki Foering Publications sayılıyor. CIA bu yayınevlerini mesaj iletmede ve "yönlendirme" de kullanıyor. Uluslararası süreli yayınlara ajan yerleştirme ise yaygın olarak kullanılan bir yöntem. New York Times gazetesi, birçok günlük gazetede CIA ajanlarının çalıştığını ortaya çıkarmıştı. Bu yayınların arasında haftalık olarak yayınlanan Time ve Newsweek dergileri de var. CIA bu tür ilişkilerini kullanarak birçok olayın yönünü değiştirebildi. Papa suikasti olayında, Mehmet Ali Ağca'nın KGB ile ilişkisi olduğu yönündeki haberler bir CIA üretimiydi. Bu operasyon, adları sonradan saptanan iki CIA uzmanı Paul Hanze ve Claire Sterling tarafından yürütüldü. Bu tür operasyonlardan biri ise Karaib adalarındaki uyuşturucu trafiğini Küba'nın yönettiği iddiasıydı. Dünya bu iddiaya uzun süre inandı.

CIA'nın haber ajansları ile de ilişkileri oldukça sıcak. 1973-1979 yılları arasında CIA şefliği yapan William Colby, İngiliz Reuter ajansı ile yakın ilişkide olduğunu açıklamıştı. CIA, aynı zamanda "Komünist ülkelere" yönelik yayın yapan çok sayıda radyo ve televizyonun da sahipliğini yapıyordu. Bugün sayısı 10'u bulan yayınevi açıkca CIA adına faaliyette bulunuyor. Bunların kaynağı ise yine CIA tarafından oluşturulan özel araştırma grupları. Bu araştırma grupları zaman zaman o kadar etkili olabiliyor ki, yazarları arasında uluslararası üne sahip olanlar bile var. Son zamanlarda eserleri Türkçeye de çevrilen Francis Fukuyama ve Samuel P. Huntington bu tür araştırma gruplarının üyesi. Sonuncusu, bu çalışmanın sonraki bölümlerinde incelenecek olan C.F.R., Trileteral Commission ve Bildenberg örgütlerinin de üyesi ve teorisyeni.

Türkiye elbette bu alanda da "özel" bir ülke. Türkiye'de basın-ya-

yın faaliyetleri ile gizli devlet örgütleri o kadar iç içe girmiş durumda ki, bu örgütler arasındaki rekabet zaman zaman açıkca bu yayınlar aracılığıyla izlenebiliyor. Bunun karşılığı ise miktarı trilyonları bulan "teşvik" ve "krediler". Bu kredilerden büyük pay alabilmek için devletin istediği yönde yayın yapmak yetiyor. Örneğin üç ayda bir yayınlanan '"Türkiye Günlüğü" adlı dergiye büyük gazetelerle birlikte 50 milyar lira kredi verildi. Bu kredilerin geri ödemesi ise bu yayınlara devletin verdiği ilanlarla yapılıyordu. Daily News gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İlnur Çevik özellikle yüksek tirajlı gazetelerle devlet arasında kurulan bu ilişkiyi bakın nasıl anlatıyor:"Bu teşvikleri kim ne yapmış bilemem. Devletin özel bilgilerine vakıf değilim. Ama olay ortada. Hangi gazetelere ne ilanlar veriliyor, ne için veriliyor ortada. Ben bunları fazla dillendirmek istemiyorum. Bana gelen tüm yabancı gazeteciler, onları gönderen sefaretlerin kendilerine 'Daily News'a gidin, başka tarafsız gazete kalmadı' dediğini aktarıyorlar. Maalesef böyle. Maalesef diyorum, ben birçok tarafsız gazeteden biri olmaya razıyım. 'Devletin basını' damgasını yemeleri yalnız parasal olaylarla da ilgili değil. Tamamen gazetelerin yaydığı yanlış haberler var. Devlet kanalından kendilerine verilen yanlış haberler. Bana söz edilen bir manipülasyonun olduğudur. Gazeteciler, Genelkurmay'a çağrıldılar. Orada kendilerine sıkı bir diskur çekildi. Bundan sonra haberleri nasıl yazacakları üzerine. Bu haberlerle ülke insanlarını yanlış yönlere sevkettiler."

Karşıdevrimin Renkleri

12 Eylül darbesi toplumda iki önemli değişiklik yarattı.Bir yandan kapitalizmin en vahşi yüzünü ortaya çıkardı, ve herşeye rağmen varlığını bir şekilde sürdüren "gelenek ve değerler"in büyük bir hızla içinin boşaltılmasına yol açtı. Diğer yandan ise içi boşaltılmış bu gelenek ve değerleri bizzat devlet eliyle toplum içinde yaygınlaştırmaya çalıştı. Bütün bunlar "devrim korkusu"ndan kaynaklanan "paranoya" ile birleşince, toplum dinle, daha doğrusu bir tür "devlet dini" ile "disipline" edilmeye çalışıldı. Devlete göre "din meselesi" jeopolitik bir sorundu ve yürütülen "psikolojik harp" içinde kullanılan herhangi bir araçtan farklı değildi. Oysa "gelenek ve değerlerin" hız-

la çözüldüğü noktada bu "jeopolitik" sorunun "sosyolojik" bir sorun haline gelmesi kaçınılmazdı. İçerde toplumu devrimci rüzgarlardan korumak ve Batı'ya göçen vatandaşların kontrolünü elinde tutmak için uygulanan "Kur'an ve Nutuk" planı, öngörüldüğü gibi sadece "dinci milliyetçilik"in değil dincilik ve milliyetçiliğin hızla yaygınlaşmasına yol açtı. Nihai olarak bu bir "karşıdevrim örgütlenmesiydi" ve bu kirli işin "kontrgerilla" diye bilinen "kapitalist enternasyonel şubesi"ne ihale edilmesi kaçınılmazdı. İşte bugün ortalıkta "tehditkâr" bir ifadeyle dolaşan bu dinin ayetleri kontrgerilla örgütünün karanlık dehlizlerinde yazıldı.

EK 1
ŞANAR YURDATAPAN ÖTEKİ İSLÂMIN PEŞİNDE

TC
MÜNSTER
BAŞKONSOLOSLUĞU
DUYURU

23 Ekim 1991

Sevgili Gençler,

Çok geniş bir sahaya yayılmış olan Başkonsolosluğumuz görev bölgesinde bir çok vatandaşımızın Münster'e uzak yerlerde yaşadığı gözönünde tutularak, siz gençlerimizin askerlik erteleme ve buna bağlı pasaport uzatma işlemlerinizi Başkonsolosluğumuza gelmeden yapabilmeleri için aşağıdaki uygulamayı başlatmayı kararlaştırmış bulunuyoruz:

1. BUNA GÖRE, DEVLETÇE VAZİFELENDİRİLMİŞ MEMURLAR OLAN, DİTİB'E BAĞLI DERNEKLER BÜNYESİNDEKİ RESMİ DİN GÖREVLİLERİNİN BAŞKONSOLOSLUĞUMUZA YARDIMCI OLMALARI ÖNGÖRÜLMEKTEDİR.

2. Bilindiği üzere, Almanya'da yaşayan ve 20 yaşından gün alan her erkek Türk vatandaşı, askerlik yükümlülüğünü;

- İşçi ise 32 yaşının sonuna kadar;
- İşçi sıfatı taşımadan (örneğin kendi kendine) çalışıyorsa, yalnız bir kere mahsus iki yıllığına (32 yaşına kadar);
- Öğrenci ise, öğrenciliği devam ettiği sürece (32 yaşına kadar) erteleme hakkına sahiptir.
- Meslek öğrenimi (Ausbildung) yapanlar ise, öğretim süresince işçi-öğrenci kabul edilir ve bu süre için askerlikleri ertelenir.

3. İŞÇİ VEYA MESLEK ÖĞRENCİSİ OLARAK ASKERLİĞİNİZİ BAŞKONSOLOSLUĞUMUZA GELMEDEN ERTELETEBİLMEK İÇİN, BULUNDUĞUNUZ VEYA EN YAKININIZDAKİ ŞEHİRDE DİTİB'E BAĞLI DERNEKLERE ATANMIŞ RESMİ DİN GÖREVLİSİ İLE TEMASA GEÇMENİZ VE GEREKLİ BELGELERİ TESLİM ETMENİZ YETERLİDİR. DİN GÖREVLİSİ BULUNAN ŞEHİRLER, GÖREVLİLERİN ADLARI, İŞLEMİ KABUL

EDECEKLERİ ADRESLER İLİŞİKTE MEVCUTTUR. DİN GÖREVLİLERİMİZ BAŞVURULARI AŞAĞIDA KAYITLI GÜN VE SAATLERDE KABUL EDECEKLERDİR.

SALI.....saat 09.00 - 13.00
CUMARTESİ.....saat 08.00 - 12.00

Ayrıca, erteleme için gerekli belgeler de ilişikte sayılmıştır.

4. Bu belgeleri tamamlayıp en yakınınızdaki resmi din görevlisiyle temasa geçtiğiniz takdirde askerlik erteleme ve gerekiyor ise pasaport uzatma işleminiz Başkonsolosluğumuzca tamamlanarak postayla gönderilecektir.

Yeni uygulamaların size yarar sağlayacağı ümidiyle sevgilerimizi sunarız.

T.C.
MÜNSTER
BAŞKONSOLOSLUĞU

1. İŞÇİ ERTELEMESİ İÇİN GEREKLİ BELGELER:
- 3 ADET RESİM (YENİ ÇEKİLMİŞ)
- ÇALIŞTIĞI İŞ YERİNDEN ALINACAK "ÇALIŞMA BELGESİ" (ARBEITSBESCHEINIGUNG)
- ÇALIŞMA İZNİNİN (ARBEITSERLAUBNIS) ASLI VE BİR FOTOKOPİSİ (OTURMA HAKKI -AUFENTHALTSBERECHTIGUNG- OLANLARDAN İSTENMEZ)
- PASAPORT VE NÜFUS CÜZDANI
- PASAPORTTA BULUNAN OTURMA İZNİNİN (AUFENTHALTSERLAUBNIS) VEYA OTURMA HAKKININ (AUFENTHALTSBERECHTIGUNG) FOTOKOPİSİ
- 10.- DM'LIK POSTA PULU (PASAPORT DA UZATILACAK İSE 15.- DM'LIK PUL)

2. MESLEK ÖĞRENCİLERİ ASKERLİK ERTELEMESİ İÇİN GEREKLİ BELGELER:
- 3 ADET RESİM (YENİ ÇEKİLMİŞ)
- ÇALIŞMA ANLAŞMASININ (AUSBILDUNGSVERTRAG) ASLI VE BİR FOTOKOPİSİ
- ÇALIŞMA İZNİNİN (ARBEITSERLAUBNIS) ASLI VE BİR FOTOKOPİSİ (OTURMA HAKKI -AUFENTHALTSBERECHTIGUNG- OLANLARDAN İSTENMEZ)
- EN SON AYLIK KAZANÇ BELGESİNİN (MAAŞ KAĞIDI) ASLI
- PASAPOTTA BULUNAN OTURMA İZNİNİN (AUFENTHALTSERLAUBNIS) VEYA OTURMA HAKKININ (AUFENTHALTSBERECHTIGUNG) BİR FOTOKOPİSİ
- PASAPORT VE NÜFUS CÜZDANI
- 10. DM'LIK POSTA PULU (PASAPORT DA UZATILACAK İSE 15.- DM'LIK PUL)

BAŞKONSOLOSLUĞUN GÖREVLENDİRDİĞİ DERNEKLER VE DİN GÖREVLİLERİ

DERNEĞİN ADI	TELEFON	DİN GÖREVLİSİ
Diyanet Türk İslâm Kültür Derneği Merkez Camii Clarenstr. 7 4900 Herford	05221/53451	Mehmet Daştan
Müslüman Kardeşler Cemiyeti Hacı Bayram Camii Hohewardstr. 30 4352 Herten	02366/31889	Nuri Uzuner
Türk İslâm Derneği Sultanahmet Camii Feldstr. 206 4352 Herten	02366/54170	Zeki Demir
Bağımsız Türk İşçileri İslâm Derneği Geschwisterstr. 10 4352 Herten-Westerholt		İsmail Hakkı Gedük
Diyanet Türk İslâm Kültür Derneği Hinter der Mauer 1 4934 Horn-Bad Meinberg	05234/1454	Şerif Akarpat
Türk İslâm Birliği Schillerstr. 11 4530 Ibbenbüren	05451/1565	Burhanettin Bulut
Lage ve Çevresi Türk İslâm Cemiyeti Holzhofstr. 3 4937 Lage-Lippe	05232/63381	Abdullah Ünal
Lengerich ve Çevresi İslâm Cemiyeti Auf der Laar 16 4540 Lengerich	05481/38819	Abdülkadir Aldır
Lemgo ve Çevresi Türk İslâm Derneği Echternstr. 50 4920 Lemgo	05261/4134	Enver Çakır

DERNEĞİN ADI	TELEFON	DİN GÖREVLİSİ
Löhne ve Çevresi İslâm Türk İşçileri Cemiyeti Bergstr. 6 4972 Löhne 1	05732/12274	Mustafa Çetin
Diyanet Türk İslâm Kültür Derneği Ostertorstr. 5 4990 Lübbecke 1	05741/12199	Sami Kılıç
Diyanet Türk İslâm Kültür Derneği Haardstr. 2 4370 Marl	02365/601063	Aşır Durgun
Ahlen ve Çevresi Türk İşçileri İslâm Birliği Rottmannstr. 62 4730 Ahlen	02382/701632	Kamil Ceyhan
Türk İslâm Kültür Derneği Mevlana Camii Weinbergstr. 37 4902 Bad Salzuflen	05222/85158	Recai Özdemir
Türk İşçileri İslâm Birliği Vellenerstr. 7/a 4720 Beckum-Neu Beckum	02525/402	Ali Salihoğlu
Müslümanlar Cemiyeti August Bebel Strasse 82 4800 Bielefeld	0521/173744	Mehmet Kuzu
Diyanet Türk İslâm Kültür Derneği (Sennestadt) Paderbornerstr. 138 4800 Bielefeld 11	02505/4546	Ali İkbal Aydın
Bocholt ve Çevresi Diyanet Fatih Camii Derneği Langensbergstr. 21 4290 Bocholt	02871/182909	İbrahim Ataman

DERNEĞİN ADI	TELEFON	DİN GÖREVLİSİ
Bottrop Diyanet İşleri Türk İslâm Birliği Prosperstr. 164 4250 Bottrop	02041/66879	Ahmet Sarıtaş
Bünde ve Çevresi Türk İslâm Kültür Derneği Amtshausstr. 5-7 4980 Bünde	05223/48366	Zeki Cesuroğlu
İslâm Kültür ve Eğitimi Cemiyeti Ayasofya Camii Vinckestr. 114 4620 Castrop Rauxel	02305/82791	Naim Turhal
Türk İslâm Derneği Mevlana Camii Bodelschwingerstr. 70 4620 Castrop Rauxel	02305/42280	Yusuf Tural
Datteln ve Çevresi Türk İşçileri Kültür Derneği Südring 155 4354 Datteln	02363/54944	Ahmet Demirdağ
Detmold ve Çevresi Türk İslâm Cemiyeti Lemgoerstr. 41 4930 Detmold	05231/21011	Yaşar Karagöz
Dorsten Türk İşçileri Cemiyeti Am Holzplatz 17 4270 Dorsten 1	02362/63929	Osman Şen
Espelkamp ve Çevresi Türk Kültür Merkezi İslâm Derneği Oppelnerweg 1 1992 Espelkamp	05772/1300	İsmet Karaaslan
Diyanet Türk İslâm Derneği Diyanet Merkez Camii Dickampstr. 12 4650 Gelsenkirchen	0209/204822	İsmail Koç

DERNEĞİN ADI	TELEFON	DİN GÖREVLİSİ
Diyanet Türk İslâm Kültür Derneği Buer Merkez Camii Lessingstr. 30 4650 Gelsenkirchen-Buer	0209/598347	Şaban Karanfil
Diyanet İşleri Türk İslâm Derneği Eyüp Sultan Camii Lessingstr. 30 4650 Gelsenkirchen-Hassel	0209/63540	Kemal Menceloğlu
Türk İslâm Kültür Derneği Arminiusstr. 16 4650 Gelsenkirchen-Resse	0209/772098	Osman Düzcan
İslâm Cemiyeti Mevlana Camii Fischerstr. 154 4650 Gelsenkirchen-Horst	0209/516307	Veli Topaloğlu
Gladbeck Türk İslâm Kültür Derneği Landstr. 67/A 4390 Gladbeck	02043/22047	Niyazi Albayrak
Greven Türk Cemiyeti Bahnhofstr. 58 4402 Greven	02571/7606	Muhammet Angın
Gronau ve Çevresi İslâm Kültür Derneği Burgstr. 11 4432 Gronau	02562/3071	Adem Karataş
Diyanet İşleri Türk İslâm Kültür Derneği Gneisenaustr. 4-6 4830 Gütersloh 1	05241/37565	İsmail Gülşen
Halle ve Çevresi Türk İslâm Kültür Derneği Gartenstr. 38 4802 Halle-Westf.	05201/10576	İsmail Okudan

DERNEĞİN ADI	TELEFON	DİN GÖREVLİSİ
Türk İşçileri Yardımlaşma Cemiyeti Amselstr. 62 4370 Marl-Hamm	02365/23150	Cemal Öztürk
Türk İslâm Kültür Derneği Grevenerstr. 67/a 4400 Münster	0251/272559	Selim Işıklı
Türk İşçileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği Kl. Erkenschwickerstr. 233 4353 Oer-Erkenschwick	02368/3984	Kenan Karadağ
Paderborn ve Çevresi Türk İslâm Birliği Fatih Camii Abtsbrede 24 4790 Paderborn	05251/75861	Adıgüzel Çirçi
Diyanet İşleri Türk İslâm Derneği Bochumerstr. 82 4350 Recklinghausen	02361/71889	Veli Akteke
Süderwich ve Çevresi Türk İslâm Derneği Friesenstr. 2 4350 Recklinghausen	02361/8886	İsmail Çalık
Türk İsâm Kültür Birliği Humboldstr. 37 4440 Rheine	05971/6779	Arif Erdoğan
Diyanet Türk İslâm Kültür Derneği Holzstr. 10/A 4840 Rheda Wiedenbrück	05242/46903	Hakkı Yıldırım
Rietberg ve Çevresi Türk İslâm Derneği Langestr. 84 4835 Rietberg 2	05244/1349	Zeki Sarılar

Sayın Onur Öymen
T.C. Büyükelçiliği
5300 BONN

21.12.1991

Özü: DİTİB Derneklerine verilen işlem yetkileri hak.

Sayın Öymen,

Biz, aşağıda imzaları bulunan kişiler, 30.11.1991 tarihli "Türkiye" gazetesindeki bir haberle 23.10.1991 tarihli Münster Konsolosluğu duyurusunun üzerimizde yarattığı düş kırıklığını size iletmek ve bu olayların bilginiz içinde olup olmadığını öğrenmek için bu yazıyı yazıyoruz (Fotokopiler eklidir).

Adı geçen duyuruda, gençlerin "Askerlik tecili" işlemleri için DİTİB bünyesindeki resmi din görevlilerine başvurmaları isteniyor. Yurttaşların şu veya bu işini gördürmek için, duyuruya ekli listedeki Din derneklerine yollanması, onların gözünde şu tabloyu canlandırır: "Devletin baş temsilcisi Bonn'daki Büyükelçilik, onun eyaletlerdeki şubeleri Başkonsolosluklar, onların yerel şubeleri ise DİTİB'e bağlı Türk-İslâm dernekleri!

Böyle bir olgunun "Laik Cumhuriyet ilkeleri" ile nasıl bağdaştırılabileceğini anlamakta güçlük çekiyoruz ve bu konudaki görüşlerinizi öğrenmek istiyoruz.

* Bu uygulamayı onaylıyor musunuz?

** Onaylamıyorsanız, iptali için bir girişiminiz var mı?

*** Varsa, bunu basın ve Köln radyosu aracılığıyla duyurmayı düşünüyor musunuz?

Göreve gelişinizden bu yana şahsen sizin ve kuruluşundan bu yana yeni hükümetin birçok demokratik uygulaması genel bir umut uyandırmıştı. Bu olumlu izlenime gölge düşürecek bu olayın da en kısa sürede düzeltileceğine inanıyoruz.

Saygılarımızla,

(Arka sayfada imzaları ve adları yazılı kişiler adına)

Şanar Yurdatapan
D-5357 Swisttal-1
Quellenstr. 82
Tel: +49 2254 6821 Fax: +49 2254 6729

Sayın Onur Öymen 10.01.1992
T.C. Büyükelçiliği
Utestr. 47
5300 BONN

Özü: 21.12.1991 tarihli yazımızın yanıtı hakkında.

Sayın Öymen,

21.12.1991 tarihinde çeşitli mesleklerden 13 arkadaşımızla birlikte size yolladığımız mektuptan hemen sonra Türkiye'ye gittik ve henüz döndük.

Ne postada ne de faxta ve telefon otomatında bu konuyla ilgili bir mesaj bulamadım. Yazıyı, tüm arkadaşlar adına size ben yolladığım için onlar da benden soruyorlar.

18 Ocak tarihinde Nazım Hikmet'in 90. Doğum yılı konserine katılmak için tekrar İstanbul'a gideceğiz. O tarihten önce sizden bir haber almayı umabilir miyiz?

En iyi dileklerimiz ve saygılarımızla,

Şanar Yurdatapan

T.C.
BONN BÜYÜKELÇİLİĞİ
450/175-16 14.01.1992

Sayın
Şanar Yurdatapan
Quellenstr. 82
5357 Swisttal 1

Sayın Yurdatapan,

21.12.1991 tarihli yazınız için teşekkür ederim.

Almanya'daki vatandaşlarımıza en etkin şekilde hizmet sunabilmek üzere çaba sarfeden Başkonsolosluklarımızın daha süratli çalışabilmeleri amacıyla yapılan bir inceleme sonucunda, müracaatlarda gözlemlenen en önemli eksikliklerin başında vatandaşlarımızın konsolosluk işlemleri konusundaki uygulamalardan ve yönetmeliklerden bilgi sahibi olmamasının geldiği belirlenmiştir.

Bu bilgi eksikliğini gidermek amacıyla, son bir yıl içerisinde gerek Almanya'daki Türk basını aracılığıyla, gerek Büyükelçilik tarafından yayımına başlanan Haber Bülteni ile konsolosluk işlemleri konusunda açıklayıcı bilgiler verilmekte, yeni tüzük ve yönetmelikler konusunda açıklamalar yapılmaktadır.

Almanya'daki resmi görevlilerimizin çevrelerindeki vatandaşlarımıza konsolosluk işlemleri hakkında bilgi vermelerinin de işlemlerde sürat kazandırdığı müşahade edilmiştir. Bu bağlamda vatandaşlarımızla sıkı temas içerisinde bulunan öğretmenlerimiz ve din görevlilerimizin kendilerinden bilgi talep eden kişilere yardımcı olmaları vatandaşlarımız açısından son derece yararlı olmaktadır. Ancak bu görevlilerin herhangi bir konsolosluk işlemini bizzat yapması öngörülmemiş, bu amaçla herhangi bir çalışma da yapılmamıştır.

Bu konuda bir gazetede yer alan haberden hemen sonra Münster Başkonsolosumuz da bir açıklama yaparak sözkonusu uygulama hakkında basına bilgi vermiş ve din görevlilerinin, kendilerine konsolosluk işlemlerine ilişkin konularda bilgi talep eden vatandaşlarımıza açıklayıcı bilgi vermek dışında herhangi bir görev ve sorumlulukları bulunmadığı açıklanmıştır.

Selamlarımla
Onur Öymen
Büyükelçi

Sayın Onur Öymen
T.C. Büyükelçisi
Utestr. 47
5300 BONN

17 Ocak 1992

Sayın Öymen,

21.12.1992 tarihli ve 13 imzalı yazımıza yanıt olarak yolladığınız 14.01.1992 tarihli yazınızı aldım ve arkadaşlarımıza telefonla okudum. Önce ilginize teşekkür ediyoruz. Ama yanıtın içeriğinin içimizi rahatlatmadığını da size iletmekten üzgünüz.

Hizmetlerin yurttaşlarımızın ayağına götürülmesi için gösterdiğiniz duyarlılığı hem anlıyor hem de paylaşıyoruz. Ne var ki, Düsseldorf Başkonsolosunun yaptığı iddia edilen konuşma (Fotokopisini tekrar ekliyorum) ile Münster Başkonsolosluğunun 23 Ekim 1991 tarihli duyurusunun çizdiği görüntü çok ürkütücü ve amaçtan çok uzaklara sürüklenildiğini ne yazık ki oldukça net bir şekilde ortaya seriyor.

İlki, bir gazete haberi olduğu için kesin doğru gözüyle bakamayız. Ama yalanlanmamış olması ve yazınızda hiç söz edilmemesi de kuşkularımızın dağılmasına engel oluyor.

İkincisi ise, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık. (İlk sayfasının fotokopisini yineliyorum) 3. Maddede "Askerlik ertelemesi ile ilgili belgelerin din görevlilerine TESLİM EDİLMESİNİN yeterli olduğu, görevlilerin İŞLEMİ KABUL EDECEKLERİ adresler... vs." anlatılıyor. Bunları nasıl olur da "Açıklayıcı bilgi vermekten ibaret" olarak kabul edebiliriz?

Böylece, Münster Başkonsolosunun bir gazeteye verdiği açıklamanın da bir değeri kalmıyor. Kaldı ki, "Bu uygulama yanlıştı, durdurduk" deseydi -ki kanımızca çok daha saygıdeğer bir açıklama olurdu- gene de eksik kalacaktı. Çünkü bir duyurunun düzeltilmesi de duyuruluşuyla aynı yaygınlıkta olmazsa, içtenliğine gölge düşer. Aynen bir gazetenin manşetten ve koskoca puntolarla verdiği yanlış haberi, ertesi gün arka sayfalardan birinde ve minicik bir açıklamayla düzeltmesine benzer.

Sayın Öymen, işte bu nedenlerden ötürü sizden beklentilerimiz de olduğu gibi duruyor:

Lütfen, Düsseldorf Başkonsolosuna atfedilen sözlerin gerçekten söylenmiş olup olmadığı konusunu aydınlatın. Eğer söylenmişse, nasıl değerlendirdiğinizi bilmek istiyor, eğer söylenmemişse tekzibini bekliyoruz.

Münster Başkonsolosluğunun 23 Ekim 1991 tarihli genelgesinin geçerli olmadığını, tüm Almanya'daki yurttaşlarımıza en yaygın biçimde -Köln Radyosu ve basın aracılığıyla- duyurduğunuzu görmek ve "Laik Cumhuriyet İlkeleriyle çeliştiği" kuşkusuz olan bu genelgenin gene "Laik Cumhuriyetin Büyükelçisi" tarafından iptal edilmesinin huzurunu taşımak istiyoruz.

Büyükelçilik ve konsolosluk duvarlarının düşmanca yüzümüze kapandığı uzun yıllardan sonra -böyle bir yazışmayla da olsa- bir diyaloğun

başlatılması sevindirici bir şey. Ne var ki, sorunların yalnızca bu tür diyaloglarla çözümlenmesi de kalıcı olamıyor. Yarın siz gidersiniz, bir başkası gelir, herşey tersine dönebilir. Bu gibi duyarlı toplumsal konuların tek güvencesi, tek tek insanların bilinçlerine sinmesindedir. Bu ise ancak, böyle konuları tüm açıklığıyla kamuoyunda tartışılır hale getirmekle gerçekleşebilir. İşte bu inançla, bu konuyu da herkesin, her yerde tartışmasını sağlamayı görev biliyoruz, buna çalışacağız. Duyarlılığımızı paylaşacağınıza ve şahsınıza yönelik bir güvensizlik saymayacağınıza inanıyoruz.

Sevgi ve saygılarımızla,

(Aşağıda adları yazılı kişiler adına):
Şanar Yurdatapan
Quellenstr. 82
5357 Swisttal-1
Tel: 02254/6821
Fax: 02254/6729

Ortak görüş sahipleri:
Dursun Akçam (Hamburg), Dr. Fahrettin Adsay (Hamburg), Oya Baydar (Frankfurt/M), Fakir Baykurt (Duisburg), Fuat Bultan (Bonn), Oral Çalışlar (Hamburg), İsmail Çoban (Wuppertal), Melike Demirağ (Swisttal), Aydın Engin (Frankfurt/M), Dr. Yılmaz Erönder (Düsseldorf), Günfer Karadeniz (Den Haag-Hollanda), Nebahat Pohireich (Beilefeld), Kadim Uzunyayla (Bielefeld)

T.C.
BONN BÜYÜKELÇİLİĞİ
591/Y-407-26 28.01.1992

Sayın
Şanar Yurdatapan
Quellenstr. 82
5357 Swisttal-1

Sayın Yurdatapan,

17 Ocak 1992 tarihli mektubunuz için teşekkür ederim.

Sözünü ettiğiniz konudaki görüşlerimi size daha önce açıklamıştım. Bir kere daha belirtmek isterim ki, Başkonsolosluklarımız görevlileri dışında hiç kimse konsolosluk işlemi yapmaya yetkili değildir.

Almanya'daki bütün görevlilerimiz çalışmalarını Anayasa ve yasalarımız çerçevesinde, laik, sosyal ve demokratik hukuk devleti ilkelerine uygun olarak yerine getirmektedirler. Bu hususta hiç kimsenin kuşku duymaması gerekir. Basına bazen tam olarak yansımayan bazı demeçleri devletin resmi görüşleri olarak telakki veya kabul etmek isabetli değildir.

Bu vesileyle selamlar sunarım.

Onur Öymen
Büyükelçi

Sayın Onur Öymen 24.02.1992
T.C. Büyükelçisi
5300 BONN

Sayın Öymen,

Köln Radyosunun 22.02.1992 tarihli yayınında, Almanya haberleri arasında aynen şu duyuru yayınlandı:

****

T.C. Bonn Büyükelçiliği, askerlik işlemleri de dahil konsolosluk işlemlerinin bundan böyle yalnız konsolosluklarda yapılacağını açıkladı.
Geçtiğimiz haftalarda bazı bölgelerde dağıtılan ve askerlikle ilgili işlemlerin din görevlileriyle, konsolosluklara bağlı öğretmenlerce yapılacağı yolundaki duyuruların bir yanlış anlamadan kaynaklandığı belirtildi.

****

Size iki kez yazılı olarak başvurmamıza neden olan bu konudaki açıklama, başvuran arkadaşlarla yaptığım telefon konuşmalarından da çıkardığım sonuca göre, hala bulanıklığını koruyor:

1. ... konsolosluk işlemlerinin BUNDAN BÖYLE yalnız konsolosluklarda yapılacağı... duyuruluyor. Demek ki daha önce din derneklerinde, din görevlilerince yapıldığı doğruydu.

Oysa 14.01.1992 ve 28.01.1992 tarihli yazılarınızda "... açıklayıcı bilgi vermek dışında..." bir şeyin söz konusu olmadığını yazmıştınız ki bu da, Münster Başkonsolosluğunun 23.10.1991 tarihli söz konusu duyurusunun apaçık metni karşısında bizleri hayrete düşürmüştü. Kanımızca bu metin, hiçbir "Yanlış anlama"ya meydan bırakmayacak kadar açıktır. Yapılan iş, aynen konsolosluk ve WDR duyurularındaki deyimle: İŞLEM'dir.

2. Köln radyosundan son açıklamanın yazılı metnini istediğimizde, böyle bir metin olmadığı, açıklamanın telefonla yapıldığını öğrendik.

Telefon oyunlarının azizliğine kurban gitmek korkusuyla, ve bu konuda size başvurmuş diğer arkadaşlarıma da iletmek üzere sizden bu duyurunun yazılı metnini rica ediyorum.

"Laik Cumhuriyet" konusundaki duyarlılığımız ve dostça uyarılarımızdan ötürü kırılmayacağınız umuduyla...

Şanar Yurdakul

EK 2
DİNCİ MİLLİYETÇİLİK*
Taha Parla

12 Eylül'den sonra kamu yaşamında birçok önemli değişiklik meydana geldi. Bunlardan biri de, din-devlet ilişkisi konusunda 60 yıldır sürmekte olan bir kültür savaşının ve siyasi mücadelenin taraflarının ve bunların güç konumlarının değişmesidir: 1980-86 yönetimleri klasik Kemalist laiklik ilkesini hiç değilse kısmen ve fiilen terketmişler; dini, devletin gözetiminde tekrar kamu yaşamının hattâ siyasi yaşamın sınırları içine almışlardır. Din, ama belli bir tür din ve dinsel gruplar, toplumda zaaf noktasından kuvvet noktasına geçmiştir. Şimdilik kabaca ifade ettiğim bu gözlemi ayrıntılandırmadan önce, soruna bakış açımı açıklayayım.

Türk yönetici sınıfının, giderek de Türk toplumunun 250 yıllık kültürel kimlik arayışında çeşitli "sentez"ler ortaya atıldı. İçinde din-devlet ilişkisinin ve milliyetçilik sorununun merkezi bir yer tuttuğu bu sentezler, aynı zamanda toplum içinde zaman zaman sertleşen, önemli politik-ideolojik boyutları olan bir kültür savaşının da eksenini oluşturdu. Hiçbiri tam tutarlı olamayan (arayış sürüyor) bu sentezlerde, çocukların oyun blokları gibi kullanılan üç öğe, benimsendi veya reddedildi: Türklük, İslâmiyet, Batı(cılık). Çeşitli siyasi grup ve akımları, bu blokların hangilerini ve vurgularla kullandıklarına göre, tabii nüansları da dikkati alarak, sınıflandırmak ve karşılaştırmak bile mümkün.

Yer darlığı nedeniyle çok şematik olacak ama, daha önceki arayışları da atlayarak, en yakın birkaç önemli sentezi şöyle sıralayabiliriz:

Gökalp Sentezi: 1. Batı (dayanışmacılık ideolojisi; bilim, fen ve teknoloji) + 2. Türklük (dil ve kültür milliyetçiliği, değerler sistemi) + 3. İslâmiyet (ahlak sistemi olarak tasavvufi İslâm). Birincisi medeniyet . ikinci ve üçüncü hars. Bu üçlü sentez ya da iki terimli denklemde ağırlıklar hemen hemen aynı ve birbirini tamamlıyor. Harsın medeniyete üstünlüğü yok; hattâ medeniyet, bölümleri her ülkenin harsından oluşan bir "uluslarara-

sı kitap" (Yeni Hayat, 1918; 1941). Gökalp'de milliyetçilik dinci değil; din de yalnızca bir ahlak sistemi ve sosyolojik olay. Pozitivist bilime inanan laik Gökalp'de örgütlü din ise, devletten ayrı bir toplumsal kurum. (Gökalp'deki milliyetçiliğin ve laikliğin nitelikleri hakkındaki yanlış klişe yorumlara burada değinecek yerim yok.)

Kemalist Sentez: 1. Batı (dayanışmacılık ideolojisi; bilim, fen ve teknoloji; değerler sistemi) + 2. Türklük (dil ve kültür milliyetçiliği) + 3. İslâm (YOK). Tarihin durdurulup sıfırdan başlatılabileceğine inanan aksiyoncu ve voluntarist Kemalist tarih anlayışına göre, gelenekteki beğenilmeyen blok çekilip atılabilir, öteki iki blokla (eşdeğerli) bir Türk-Batı sentezi yapılabilir (sembolizmi: Eti-Bank) ve yeni devlet, yeni toplum, yeni insan tek partinin ve şeflerin rehberliğinde yaratılabilirdi. Kemalizm'de milliyetçilik Gökalp'in çizdiği sınırları aşmamıştır; laikliğin ve güçlü devletin (parti devletinin) önemini ise yinelemeye gerek yok. (Kemalizm yorumları deryasına ve Kemalizm'in başka konulardaki problematik yanlarına burada elbette girilemez.)

Milliyetçi-Hareketçi Sentez: Önem sırasına göre 1. Türklük (ırk esasına dayalı şöven ve yayılmacı milliyetçilik; değerler ve ahlak sistemi) + 2. İslâm ("teşkilatlanmış millet" olan devletin elinde bir toplumsal denetim aracı; devletçi ortodoks İslâm) + 3. Batı (yalnızca fen ve teknoloji; askeri, iktisadi ve siyasal ittifaklar). (Köktenci İslâmi gruplar bir yana, MSP'nin karşılaştığı büyük itirazın bir nedeni birinci sıraya İslâm'ı koyması idiyse, öbür nedeni de "Batı Kulübü"ne karşı olmasıydı.)

İşte 12 Eylül'den sonra meydana geldiğini düşündüğüm değişiklik, yönetimlerin ve bürokrasinin klasik Kemalist laik çizgiyi bırakarak, Türk-İslâm Sentezi adı altında (vurgu Türk'te) oluşmaya başlayan dinci bir milliyetçiliğe (vurgu milliyetçilikte) razı gelişleridir. Bu sentezde din, bir ahlak sistemi ve toplumsal kurum olmaktan çok, bürokratik -otoriter devletin elindeki toplumsal denetim araçlarından biri olarak görülmektedir. Burada bir al-ver dengesi sözkonusudur. Bürokratik-otoriter devlet, seçilmemiş ya da güdümlü yönetimlere kitlesel popülarite sağlayabilmek, halkı karşısına almamak için, geleneksel Kemalist laiklikten ödün vermiş; buna karşılık, dinin ve belli dinsel grupların, devlet denetiminde de olsa, kamu yaşamındaki statüleri ve meşruiyetleri 1980 öncesine göre çok yükselmiştir.

Bir noktayı vurgulamak isterim. Kemalist laikliğin iki boyutu olmuştur: (1) Din, devletten ve siyasetten uzak tutulmakla kalınmamış, (2) bir kültür ve eğitim politikası olmanın (eğitimi birleştirme, harf devrimi vb.) da ötesinde bir politik-ideolojik tutum olarak din ve dinsel toplumsal örgütlenmeler genelde "meşru" kamu yaşamının sınırları dışına itilmiştir. (Bu noktada, Kemalizm, Gökalp'ten ayrılmıştır.) 1980'lerdeki gelişmenin vahameti şuradadır ki, yönetimler (2)'deki durumu değiştirmenin çok ötesinde bir tutumla (1)'den de ayrılmışlardır. 1980'lere kadar ancak "hortlayabi-

len" ve de kovalanan din, bu kez yönetimlerin refakatinde emin adımlarla sahneye gelmiştir. Her Türk yurttaşının nüfus cüzdanında İslam yazmasına karşın 1980'lere kadar neredeyse bir "alt-kültür" statüsünde kalan dinin, ortodoks devletçi türü, artık "resmi ideoloji" Kemalizm'in yanıbaşında "resmi kültür" olmak yoluna girmiş bulunuyor.

Bu gelişmenin ancak birkaç somut belirtisine değinebileceğim. Yukarıdaki paradoksun (belki de uzlaşmanın) başlıca kanıtları arasında 1982 Anayasası var. Başlangıçta, Genel Esaslar'da ve birçok maddede Atatürkçülüğü, resmi (ve tek) ideoloji ilan eden, ayrıca laikliği de zikreden belge, 136. maddesinde dinin bir ferdi vicdan meselesi olduğunu unutarak, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görevlerini "... laiklik ilkesi doğrultusunda bütün siyasi görüş ve düşünüşlerin dışında kalarak ve *milletçe dayanışma ve bütünleşmeyi amaç edinerek...*" (altını ben çizdim-T.P.) yerine getireceğini söylemekte, bu organa yukarıda değindiğimiz türden bir işlev yüklemektedir.

1982 Anayasası'nın 42. maddesi eğitim ve öğretimin Atatürk "ilke ve inkılapları" doğrultusunda yapılmasını öngörürken, Başlangıç'taki "Türklüğün tarihi ve *manevi değerleri*" (altını ben çizdim-T.P.) ibaresi (İslâmiyet'ten başka ne ola ki), ilk ve orta öğretime konulan zorunlu din ve ahlak derslerinin anayasal dayanağını oluşturmaktadır. (Yeniden yazdırılan tek-tip ders kitapları, müfredat ve disiplin politikaları, milli tarih ve coğrafya konuları, Türk-İslâm temaları; ve bunlara karşılık Batı biliminin yasaklanan ürünlerine, burada girecek yerimiz yok.) Artık Atatürk milliyetçiliği değil, en azından, Atatürkçü ve dinci bir milliyetçilik söz konusudur.

Anayasa'nın "kutsal" kıldığı Türk Devleti'nin Yürütme Organı'nın bir dairesi haline gelmiş bulunan TRT'nin aynı yöndeki yayın ve kültür politikasının, burada yalnızca bir ürününü hatırlatmak istiyorum. 1985 sonbaharında yayınlanan "laiklik" açık oturumlarında, Osmanlı Devleti'nin teokratik olmadığı, Atatürk'ün "2000 yıllık Türk-İslâm sentezine göre düşündüğü, laikliğin din-devlet ayırımı olmayıp, tam tersine, laik öğretimin, dinin denetim ve gözetim altında bizzat ve önemle devlet tarafından öğretilmesi olduğu, bilimsel ve mantıklı bir biçimde kitlelere anlatılmıştı. (Ve farklı görüşlere yer verilmediği için de bu bir endoktrinasyon girişimi olmuştu.)

Bütün bunlar, otantik bir arayış olan Gökalpist ve Kemalist sentezlere yabancı şeyler. Üstelik, devlet kontrolunda dinci milliyetçilik, 1980'ler Türkiyesi'ne özgü birşey de değil. Müttefik Üçüncü Dünya ülkelerinde "vesayetçi demokrasilerle modernleşme" tezleri ve politikalarının tutmadığı görülünce geliştirilen "bürokratik-otoriter yönetimlerle yeniden gelenekselleşme" tezleri ve politikaları ile uyum, belki de irtibat içinde. İkinci sınıf Amerikan akademisyenlerince "sosyal bilimsel" dayanak kazandırılan bu tezler, ABD'li ve yerli uygulamacılar tarafından, yalnızca sola değil, genel olarak demokrasiye karşı kullanılan devlet politikalarına dönüş-

türülüyor. Din kutusunun içi, örneğin Endonezya ve Pakistan'da İslâmiyet'le, Brezilya ve Şili'de ise Hıristiyanlık'la doluyor. Milliyetçi ve maneviyatçı yönetimler toplumları koruyor ve kolluyor.

Yazıyı ilginç bir alıntıyla bitirmek istiyorum. Türkiye'de oluşmaya başlayan dinci milliyetçiliğin en azından gizli yayılmacı özlemini elbette resmi devlet belgelerinde göremiyoruz. İşi bu noktaya da götürenlere son bir örnek. 12 Mayıs'ta 270.000 tirajla bir "yayın hamlesi" yaptığını ilan eden Türkiye gazetesinin başyazısı. Gazetenin 10. "yayın prensibi"nden 6'ncısı şöyle:

"Lider ülke idealini benimsemek: Türk devletleri tarihin hemen her devrinde bulunduğu bölgenin liderliğini yapmıştır. Osmanlı Devleti'nin kuruluşu da, imparatorluk haline geçişi de o günkü dünyanın mecbur kıldığı şartlardan doğmuştur. Bugün de devletimize yakışan lider olmaktır. Biz bugünden yarına var olan bir millet değil, milletlerin peşinden gittiği liderlik tecrübesi olan dualı bir milletiz." (abç)

Irkçı milliyetçiler bile -mevhum da olsa- fizyolojik kaynaklara başvuruyorlardı. 20. yüzyılda "dualı" milliyetçilik, "modernleşme"yi değil "yeniden gelenekselleşme"yi temsil etmiyor mu?

* Taha Parla'nın bu yazısı Yeni Gündem dergisinin "Tartışma" başlığını taşıyan bölümünden alınmıştır.

EK-3

"ASKERLERE YAKIN" OLARAK BİLİNEN YAZAR AYTUNÇ ALTINDAL, "RP, MUSTAFA KEMALCİ" DİYOR "ORDUNUN REFAH ALERJİSİ YOK!"*

- RP sizce nasıl bir parti?

ALTINDAL- Müslüman kesimde 64'lerden sonra başlayan partileşme hareketi, tamamen Batı modeline uygun bir partileşme. Partinin içinde bulunduğu seçim sistemi, parlamenterizm, anayasa, ceza yasaları ve yönetmelikleri; tümü Batı'dan gelme unsurlar. RP'nin böyle bir sistemde parti olması, onun mevcut sisteme entegre olması, dünyevi bir kurum olduğunu, dünyevi mücadele içinde olduğunu gösteriyor. Zaten partinin yönetici kadrolarına bakın, çoğu dinsel eğitim almamıştır. Çoğu mühendis, gitmiş Amerika'ya, laik okulda mühendislik tahsili yapmış...

- Dünyevi'den kastınız ne?

ALTINDAL- "Dünyevi'yi, seküler kelimesinin Türkçesi olarak kullanıyorum. Yani bazılarının yanlış olarak çok sık kullandığı "laik" yerine.

- Ancak toplumda, RP'nin sistemin içinde hareket etmesine rağmen "takiyye" yaptığı, şeriat devletini kurup sistemi değiştirinceye kadar böyle davranacağı endişesi var..

ALTINDAL- Bir kere şeriat devleti diye bir şey yok. Diyelim ki İran, İngilizlerle petrol anlaşması yapacak, petrolünü satacak. Şeriata uygun bir petrol anlaşmasını nasıl uygulayacaksınız? Faiz olmayacak, filan... Düpedüz kazıklanırsınız! Siz, "Biz faiz almıyoruz" derseniz, adam "Aman ne güzel" diyecek. Demek ki, şeriata uygun bir teknoloji yapamıyorsun. Sonra, şeriata göre toprak Allah'ındır. Peki Türkiye'de özel mülkiyete verilmiş olan toprağı o şahıstan alıp Allah'a vermek mümkün mü? Değil... Bankacılık yapacaksın. Bankacılık faiz üzerine kurulu. Bankacılık yapmayacağım, diyemezsin! Dışarıdan kredi alacaksın, kredi vereceksin, ithalat ve ihracat rejimin olacak... Bunların hepsi dünyevi olaylar. En önemlisi, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni yeniden Allah'ın ordusu haline getiremeyeceksin.

-Yani, Refah iktidara gelirse hiç mi bir şey yapamayacak İslami esaslara göre?

ALTINDAL- Faizi kaldıramaz, ama isim değiştirip rasyonelleştirebilir. İslam'da yasak olan, riba diye bilinen faiz tipidir. Bu da yüzde 15'in üstüne çıkan faizdir. Yüzde 15'e kadarı kazanç sayılır. Öyle her türlü faiz yasa değildir. Öte yandan yüzde 15'in üstünde faiz, Hıristiyanlıkta da yasaktır...

- RP radikal değişiklikler yapamayacak, diyorsunuz. Ama Erbakan "Adil düzen kuracağız, faizi kaldıracağız" diyor. Yani bunları vaadederek seçmenini mi kandırıyor?

ALTINDAL- Adil düzen, ancak şöyle yürüyebilir: Masanın üstünü tamamen temizlersiniz. Üstüne bir beyaz çarşaf serersiniz. Bunun üstüne adil düzeni kurarsınız. Bu kurumlar bir dönem için belki olumlu sonuç verir, ama sürekliliği olmaz. Ayrıca masanın üstünü temizlemeniz mümkün değil. Öyleyse, RP devlet içinde yer alabildiği taktirde, faiz ya da onunla bağlantılı her konuda devlet ne öngörüyorsa onları yapacaktır. Bir-iki tane göstermelik şey yapabilir tabanını tatmin etmek için. Ama köklü değişiklikler yapmaz.

- Böyle olacağını kendileri de biliyorlar mı?

ALTINDAL- Bilmez olurlar mı!..

- O zaman halka niye tersini söylüyorlar?

ALTINDAL- Faizi kaldıracağız, derken ribayı kaldıracağız, sanayiyi çökerten faizi rasyonalize edeceğiz, diyorlar. Adil düzen ise politikanın bir icabıdır. Nutuk dediğimiz eser de, hipnotize etmek amacıyla yazılmış bir olay değil midir?

- Eski MİT yetkilisi Mahir Kaynak, Genelkurmay'ın RP ile Anti-Amerikan zeminde ittifak halinde olduğunu iddia etti. Siz ne diyorsunuz?

ALTINDAL- Erbakan'ın bir sözü var, "Atatürk yaşasaydı, Refahçı olurdu" diye. Bugün Kuvayı Milliye ruhunu sürdürmeyi göze alan kim var? Refah. Misak-ı milli ülküsünü kim sürdürüyor. Refah. SHP mi sürdürüyor? Hayır. Efendim küreselleşme var, artık bağımsızlık diye bir şey kalmadı, herkes birbirine bağımlı, diyorlar. Öyleyse, Kuvayı Milliye ruhunu ve Mustafa Kemal'de sembolleşen idealleri bugün Türkiye'de RP savunuyor. E, Genelkurmay da bunun farkında olmayacak adamlardan oluşmuyor?

- Yani Genelkurmay RP'ye sıcak mı bakıyor?

ALTINDAL- Güneydoğu Anadolu'da evet. Bazılarına göre 19, bazılarına göre 26 Kürt ayaklanması olmuş. Bunların tamamı İslamiyet'ten hareket etmiş. Eğer PKK hareketini 20. veya 27. ayaklanma olarak düşünürsek, ilk defa bu hareket din motifine dayanmadığı için Batı'nın desteğini almıştır.

- Genelkurmay "Milli bir hareket" diye RP'nin politikalarından hoşnut mu yani?

ALTINDAL- Çok üst kademelerde bir subaya sordum, "İsterse 5 defa kazansın seçimleri, beni ilgilendirmez" dedi, "Türkiye'nin güvenliğine, bölünmez bütünlüğüne yönelik 5. kol faaliyetleri var mı, bizi bu ilgilendirir." Askerin bakış açısı bu. "Kim gelirse gelsin, isterse sosyalistler olsun, neticede benim milletimin insanları. Yeter ki arada 5. kol faaliyeti içinde

olan adamlar iktidara gelmesin" diye düşünür. Bu tür adamlar iktidara gelirse, darbe yapılır.

- Yani Genelkurmay'ın RP alerjisi yok.

ALTINDAL- Bana göre yok.

- Peki RP "gerici" bir hareket değil mi? Ordu, Türkiye'nin Batı'ya yönelişine karşı çıkan bu hareketten rahatsızlık duymaz mı?

ALTINDAL- Refah'ın anti-Batıcılığının temelinde bağımsızlığımızın elden gitmesi yatıyor. RP diyor ki, silah sanayimiz, ekonomimiz dışa bağımlıdır. "Emperyalizm Türkiye'yi yönetiyor, sömürüyor" diyorlar. Yönetmiyor demek mümkün değil. IMF'yi sokaktaki çocuk biliyor. Siz bunu bir generale nasıl anlatırsınız? Bir kere İsviçre'deki banka hesaplarında kimin ne parası olduğunu Türk Silahlı Kuvvetleri'nden daha iyi bilen yok...

- Nasıl biliyorlar?

ALTINDAL- Her holdingin yönetim kurulunda iki tane emekli subay var yahu. Siz zannediyor musunuz ki, emekli subaylar orada "salla başı, al maaşı" diye oturuyorlar? Türkiye'de tabiri caizse kimlerin ne halt ettiğini Genelkurmay bilir. Eğer ülkeyi korumak ve kollamak görevi içindeyseniz, ülkedeki paranın akışını bilmek zorundasınız. O nedenle Türkiye'deki gidişattan birinci derecede sorumlu olan, sivillerle beraber Silahlı Kuvvetler'dir.

-Neden?

ALTINDAL- Toplumda iki kesim devamlılık gösteriyor, ordu ve bürokrasi. Bir Cavit Çağlar bugün var, yarın yok. Ama bürokrat var. Siyasetçi ise dün dündür, bugün bugündür, der. Bir somut örnek vereyim: Ayasofya meselesi... İbadete açılsın mı, açılmasın mı? Yunanistan'a bir gözdağı vermek istiyorsan, "Ben bunu açtırıyorum" dersin. Hatta gerekirse toplarsın RP'den, bir miting olur, arkasından kalkar bahçede bir de namaz kıldırırsın... "Bu iş ciddiye bindi" derler, uluslararası alanda senin önüne konan dosyalardan biri eksilir. Sonra da dersin ki, "Uluslararası bilmem ne yasasının sekizinci maddesine göre açmamız bir süre ertelendi." Bitti! Bu iş böyledir. Yani devleti yönetiyorsunuz, bakkal dükkanını değil...

* Bu söyleşi Aktüel adlı haftalık dergiden alındı.

İKİNCİ BÖLÜM
GİZLİ DEVLET ÖRGÜTLERİ İÇİN BİR PROTOTİP TEŞKİLAT-I MAHSUSA

Yirminci yüzyılın ilk çeyreği tamamlanmak üzere. Osmanlı İmparatorluğu, içinde debelendiği sorunlarla başedemez duruma gelmiş. İttihat ve Terakki Cemiyeti imparatorluğu kurtarmak üzere işbaşında. Ancak, Cemiyet yönetimi sorunları çözmek bir yana, daha da içinden çıkılmaz bir hale getirmiş. Cemiyet'in maceracı liderleri, imparatorluğu büyük savaşa sokmuş ve savaşın ne getireceği henüz kestirilemiyor. Geride bırakılan yıllarda ise, imparatorluğu oluşturan halklar mozaiğinin dağılmaya başlaması gibi kötü deneyimler yaşanmış. Elenler bir bağımsızlık savaşı ile imparatorluktan kopmuş, ardından Bulgarlar aynı yola girmiş. Geride ise yer yer kıpırdanan geniş ve Anadolu'nun her yerine dağılmış bir gayrımüslim halk var. Bütün bu gelişmeler karşısında Cemiyet'in ileri gelenleri savaşın kaybedilmesi durumunda Anadolu'da meydana gelecek muhtemel gelişmeleri düşünerek bir plan hazırlıyor. Bu plana göre, savaş kaybedilse bile Anadolu'da bir Ermenistan ve Pontus devleti kurulmasına izin verilmeyecek.

Özellikle Ermeniler 1890 yılından bu yana yer yer ayaklanmalarına karşın, merkezi güçler tarafından güçlükle bastırılıyor. 1890 ile 1896 yılları arasında çıkan çatışmaların bilançosu 100 bin ölü. Aslında, Kürt ve Müslüman aşiretlerin saldırıları; zaman zaman Müslüman-Ermeni çatışması görünümüne bürünen iç savaş ve devlet güçlerinin düzenledikleri "ayaklanmaları bastırma seferleri" sonucunda verilen zayiatları hesaplamak pek mümkün değildir. Daha da önemlisi, bu sürecin Ermeni halkını İttihat ve Terakki Cemiyeti için güve-

nilmez bir unsur haline getirmiş olması. Artık bir "uyumsuzluk" başgöstermiş olduğu ve İttihat Terakki içinde bu uyumsuzlukları halletme düşüncesinin giderek güçlenmeye başladığı ortadadır.

İşte, Balkan Savaşları sırasında oluşturulan bir örgütün, Teşkilat-ı Mahsusa'nın devreye gireceği an gelmiştir. Ermeni Tehciri'nin bir yıl öncesine rastlayan 1914 tarihi, örgüt için bir dönüm noktasıdır. Örgütün bağlı olduğu Harbiye Nezareti, bu yıl içinde, Balkan Savaşı'ndan bu yana istihbarat ve küçük sabotajlarla oyalanan örgütü artık etkili bir biçimde kullanmaya karar vermiştir. Harbiye Nezareti'nin aldığı kararı, tarihçi Tarık Zafer Tunaya şöyle anlatıyor: "Bu Harbiye Nezareti'nin 17.11.1330 tarihli emri üzerine teşkilatı ikmâl edilmiş olan çetelerin *mahall-i müretteplerine* (saptanmış yerlerine gönderilmesi) sevkedilmişlerin istihdamı ve çete teşkilatına nihayet verilerek, bu gibi efradın muallem ve gayrı muallem (talim görmüş ve görmemiş) olduklarına nazaran kıtaata veya depo taburlarına tevzileri (dağıtılmaları) lazımdır." Harbiye Nezareti'nin saptanan yerlere gönderilmesini istediği örgüt, çeteler biçiminde örgütlenen ve düzenli orduların başetmekte oldukça güçlük çektiği ulusal hareketlere karşı örgütlenen Teşkilat-ı Mahsusa'dır. Teşkilat-ı Mahsusa'nın vurucu güçleri hapishanelerden toplanan suçlular ile İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin "fedai"lerinden oluşmaktadır.

Devletin "Fedai"leri

Dr. Mehmet Kabasakal, Cemiyet'in 1908 tüzüğünde yer verdiği "fedai şubeleri"nin, Bulgar ve Rum komitacılarından esinlenerek oluşturulduğunu ileri sürüyor. Fedailer, Cemiyet'in vatan haini saydığı ve *ölümüne karar verdiği kimseleri halletmekle yükümlü.* Belli başlı fedailer, Teşkilat-ı Mahsusa'nın oluşturulmasından sonra bu örgüte katılıyorlar. Örgütün görünür amacı, bütün İslâm alemini ayaklandırarak bir bayrak altında toplayıp "panislamizm"e varmak. Teşkilat-ı Mahsusa çok geniş tutulmuş, çok büyük olanaklara, önemli miktarda paraya ve istediği kimseleri kullanma yetkisine sahip olan bir örgüttür. Giderleri "örtülü ödenek"ten karşılanmaktadır. Örgüt iç ve dış politikaya ve savaşın gereklerine göre esnek davranma özelliklerine sahip bir yapıdadır. Kadrosu o denli geniştir ki, örgüte bağlı

çeteler oluşturulmuş, dağlardaki çeteciler toplu halde örgüte transfer edilmiştir. "Kaptan"ların yönetimindeki bu çetecilerin rolü, ordunun işini kolaylaştırmak, yolları açmak, düşmanı gerisinden vurmak ve çeşitli bilgiler toplamaktır. Teşkilatla ilgili anılarında Hüsamettin Ertürk şunları anlatmaktadır: "Bir devlet için gizli teşkilata mutlak surette ihtiyaç vardır. Bunun adını koyan Enver Paşa olmuş ve ismine de Teşkilat-ı Mahsusa ve Umumi Şarkiye (Doğu İşleri) denilmiştir. İngilizlerin meşhur 'Entellicens'servisi gibi, bizim de çeşitli ülkelerde propaganda yapmak, askeri sırları ele geçirmek, bir yandan İslâmları, diğer yandan Türkleri ayaklandırmak ve hepsini günün birinde bir imparatorluk bayrağı altında birleştirmek gibi son derece girift ve güç birtakım problemlerin çözümünü isteyen bir örgüt kurmamız zorunluluğunu Birinci Dünya Savaşı'ndan önce düşünen Enver Paşa olmuştu."

Bu amaçlarla kurulan örgüt, Dünya Savaşı'nın çıkmasıyla birlikte başka işlerle de görevlendirilir. Savaşın yol açtığı belirsizlikler, azınlıklarla ilgili düşünceleri güçlendirmiştir. 14 Mayıs 1915'te "Tehcir Kanunu" ilgili birliklere gönderilir. Kanun özetle şöyledir: "Madde I: Seferde ordu, kolordu ve fırka kumandanları, bunların yardımcıları ve bağımsız bölge kumandanları, halk tarafından herhangi bir suretle hükümetin emirlerine ve memleketin savunması, güvenliği korumaya ilişkin uygulamalara karşı koyma, silahla saldırı ve mukavemet görürlerse, hemen askeri kuvvet ile şiddetli suretle cezalandırmaya ve saldırıyı tamamen yoketmeye yetkili ve mecburdur. Madde 2: Ordu ve bağımsız kolordu ve fırka kumandanları askeri kurallara aykırı veya casusluk ve ihanetlerini hissettikleri köy ve kasaba halkını ayrı ayrı veya topluca diğer yerlere gönderebilir veya yerleştirebilir."

Bu kanunun uygulamasını Doğan Avcıoğlu "Milli Kurtuluş Tarihi" adlı çalışmasında şöyle anlatıyor: "Buna dayanarak yüzbinlerce Ermeni, çok kısa bir sürede ve topluca Anadolu dışına çıkarılır. Teşkilat-ı Mahsusa ve güvenilir İttihatçılar, Ermeni sorununu temelden çözme amacını güttüğü ve Almanlarca onaylandığı anlaşılan bu geniş çaplı ve sistemli sürgünü planlar ve yürütürler. İttihat ve Terakki Genel Merkezi'nde Dr. Bahattin Şakir bu sürgün politikasının şampiyonluğunu yapar. Fakat sürgün uygulanırken pekçok onaylanması imkânsız olay olur." Ermeniler aileleri ile birlikte bir daha geri dön-

meyecekleri umularak kitleler halinde sürülürler. Yolda birçoğu açlıktan, uzun yol koşullarından ve bizzat refakatçılarının saldırıları nedeniyle ölür. Bazı konvoylar ise Kürt çetecilerinin saldırılarına uğrar. Göçe zorlanan Ermenilerin yerine sistemli olarak Rumeli göçmenleri yerleştirilir ve böylece sorun kökünden halledilmeye çalışılır. Teşkilat-ı Mahsusa, göç sırasında kendisinden istenen işleri eksiksiz, hattâ fazlasıyla yerine getirmiştir. Talat Paşa 31 Ağustos 1916'da Alman Büyükelçilik Temsilcisi'ne "Artık Ermeni Problemi mevcut değildir" diyerek gelinen aşamayı özetlemiştir.

Finansmanı Almanya'dan

Almanya'nın Teşkilat ile ilişkisi sadece eylemlerini onaylamaktan ibaret değildir. Birçok araştırmacı örgütün finansmanının da Almanya tarafından yapıldığının büyük bir olasılık olduğunu ileri sürüyor. Gazeteci ve araştırmacı Ergün Hiçyılmaz örgütün bağlantıları ile ilgili şu bilgileri veriyor: "Harb-i Umumi zamanında rastgelmesi teşkilat ve örgütçülük manasını değiştirebiliyor mu? Burada çok dikkatli olmak lazım. Eğer barış zamanı kurulmuş olsaydı, o zaman bu tamamen bir istihbarat örgütü olarak adlandırılabilirdi. Benim tezim şu: savaş zamanında kurulması bu örgütün silahlı bir yapıya sahip olduğunu gösteriyor. Ana amaç iki yöndedir; biri silahsız eylem harekâtıdır. Burada amaç, İngiltere'ye karşı müslümanları ayaklandırmak. Bir de silahlı eylemdir ki bu da vuruşmayı temel hedef edinen eylem tarzıdır. Buradan baktığımızda, o döneme kadar görülmemiş bir örgüttür bu. Dünyanın ilk örgütüdür. Teşkilat-ı Mahsusa'nın, İttihat Terakki'nin silahlı eylem grubu olarak kurulduğu biliniyor. Bunu teşkilatın üst yapısındakiler bilmekte iken, alttaki eylemciler bilmemektedir... 1913 yılından itibaren Makedonya'daki Garb-i Trakya Cumhuriyeti'nin kuruluşu sırasında bunlar ilk idmanlarını yaptılar, orada yetiştiler. Bunların içinde Ömer Naci, Eşref Sencer Kuşçubaşı, Süleyman Askeri var. Teşkilat-ı Mahsusa'nın kuruluşu aceleye gelmekle beraber, belki de bu büyük bir şanstı. Ömer Naci gibi gelmiş geçmiş en büyük konuşmacı bu teşkilatın içindeydi. Düşünün; İran'a gidiyor ve tüm İran'ı ayaklandırıyor. Finansmanının da Almanya tarafından karşılandığını biliyorsunuz... Karakol ve Teşkilat-ı Mahsusa

bu memleketin aleyhine çalışmış değildir. Dünya üzerinde o güne kadar bu kadar örgütlü bir güç yoktur. Müthiş bir proje." Evet o kadar müthiş bir proje ki, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD kontrgerilla türü örgütlenmelere karar verince bazı görevlilerini Türkiye'ye gönderip örgüt hakkında incelemeler yaptırıyor.

Elbette iç savaşı amaçlayan kontrgerilla türü örgütlenmeler mutlaka bir desteği gerektiriyor. O gün bugündür bu "desteğin" "milliyetçi bir örgütlenme" olması bir kural haline geliyor. Tarık Zafer Tunaya bu destek örgütlenmeyi şöyle anlatıyor: "1914 yılında... Harbiye Nezareti'ne bağlı, bu nezaret elemanlarının kontrolünde gerçek silah ve mermi ile eğitim yapan gençlik kurumları oluşturulmuştur. Yöneticilerinin başında Başbuğ ünvanı ile Enver Paşa vardır. Ziya Gökalp de yönetici kadroda yer almıştır. Bu kuruluş için Belçika İzciler Birliği Başkanı M. Parfitte Türkiye'ye çağrılmış ve Kalgay ünvanıyla çalışarak, kurslar açmıştır. Başarılı olanlara Oymak Beyi ünvanı verilmiştir. Güç Dernekleri'nin organları başbuğu izleyerek şunlar oluyordu: Büyük Orta, Oba, Manga, Takım, Bölük. Bunların tümü de Büyük Orta'ya bağlanıyordu."

Yargılamalar

1918 yılında İttihatçıların korktuğu şey olmuş ve Osmanlı İmparatorluğu savaştan yenik taraf olarak çıkmıştı. Savaşta karşı tarafta yer alan İngiltere ve Fransa hükümetleri ise, 1915 yılında yapılan cinayetlerden Osmanlı hükümetini ve katliamlara katılmış olanları sorumlu tutacaklarını ilan etmiş ve mütarekenin imzalanmasından sonra da hemen harekete geçmişti. Bu gelişmeler üzerine Talat Paşa istifa edecek, yeni hükümeti kurma görevi İsmet Paşa'ya verilecekti. Bu arada, Padişah Vahdettin'in isteği üzerine İttihat ve Terakki'ye muhalif olan Hürriyet ve İtilaf Fırkası yeniden faaliyete geçmişti. "Jenosid" suçlarını da bu fırka araştıracaktı.

Mütarekenin imzalanmasından iki gün sonra Teşkilat-ı Mahsusa'nın kurucu ve yöneticileri, Talat, Enver ve Cemal Paşalar ile İttihat ve Terakki'nin önemli liderleri yurtdışına kaçtılar. Bu gelişmelerden sonra tehcir olayına karışanlar Örfi İdare (Sıkıyönetim) Mahkemelerine verilecek ve büyük bir kısmı Malta adasına sürgün edile-

cekti. Eski Diplomat Kamuran Gürün, ilk tutuklamalar hakkında şu bilgileri veriyor: "30 Ocak 1919 günü eski nazır ve mebus Hacı Adil, Hüseyin Cahit, Dr. Tevfik Rüşdü, İttihat Terakki Umum Katibi Mithat Şükrü, Umum Merkez Üyesi Kara Kemal, Ziya Gökalp, eski Dahiliye Nazırı İsmail Canpolat, mebuslardan Karasu ve İzmir Valisi Rahmi Beylerle birlikte 27 kişi tutuklanıp Bekirağa Bölüğü'ne hepsedilecektir." Gürün'ün verdiği bilgilere göre 10 Mart'ta 60 İttihatçı daha tutuklanacak, ardından Boğazlıyan Kaymakamı Kemal idama mahkûm edilecek ve karar infaz edilecekti. Ünlü "İttihatçılar Mahkemesi" ise 27 Nisan 1919 tarihinde başlayacaktı.

Sadrazam Said Halim Paşa, Mebusan Meclisi Reisi Halil, Ahmet Nesimi, İbrahim, Şükrü, Kemal, Küçük Talat, Topçu Rıza, Ziya Gökalp, Atıf, Teşkilat-ı Mahsusa Reisi ve İstanbul Merkez Kumandanı Miralay Cevdet Beylerin yüzlerine karşı, Talat Efendi (Paşa), Dr. Nazım, Dr. Bahattin Şakir, Dr. Rusuhi ve eski Emniyet Müdürü Aziz Beylerin gıyabında mahkemeye başlandı. Mahkeme 13 Temmuz'da üç ünlü paşa; Talat, Enver ve Cemal'i idama mahkûm etti. Tunaya'nın anlattığına göre, İttihatçılar savunmalarında haklarındaki suçlamaları kabul edecek ve bunların savaşın gereğinden kaynaklandığını ileri süreceklerdi. Teşkilat-ı Mahsusa üyesi olan Ziya Gökalp yargılamalar sırasında "Türkiye'de bir Ermeni katliamı değil, bir Türk-Ermeni mukatelesi vardır. Bizi arkadan vurdular, biz de vurduk" diyerek oldukça kesin bir tavır alacaktı.

Suçlamalar

Tunaya'ya göre, bu grubu yöneltilen şunlamalar şunlar: "Mütareke koşullarına aykırı hareket etmek, uygulamalara karşı çıkmak tutsaklara vahşice muamele etmek, Kafkasya'da olduğu kadar Türkiye'de de Ermenilere ve öteki azınlık halklara kötü davranmak; mal ve mülk yağmalamak ve tahrip etmek..." Tunaya İttihatçılarla birlikte Mütafa-i Hukukçuların da toplu olarak soykırımdan sorumlu tutulduğunu ileri sürüyor. Araştırmacı Taner Akçam ise bu derneklerin görevinin kendi bölgelerinde nüfus olarak Türklerin çoğunlukta bulunduğunu ispat etmek olduğunu söylüyor. Ona göre Kuvvayı Milliye birliklerinin önemli bir kısmı Ermeni katliamlarını düzenleyen ki-

şilerce kurulmuştu. Kırımı düzenleyen Teşkilat-ı Mahsusa üyeleri, Kuvvayı Milliye birliklerinin sosyal niteliklerine ilişkin Türk kaynaklarında çok şeyler söylenmiştir. Bunların ağırlıklı olarak dağda gezen eşkıyalardan, asker kaçaklarından, adaletten kaçan suçlulardan, hapishanelerden çıkarılan mahkûmlardan, soyguna hevesli maceraperestlerden oluştukları belirtildi. Akçam bunların ünlüleri arasında Karakol Cemiyeti kurucusu "fedai" Kara Kemal ve çeteci Topal Osman'ın adını veriyor. Ününü Karadeniz'de Pontus'ları keserek yapan Teşkilat-ı Mahsusacı Topal Osman daha sonra Mustafa Kemal'in korumasını yapacak ve zamanı gelince de Mustafa Kemal tarafından ortadan kaldırılacaktı. Bu cemiyetin üyeleri arasında yıldızı sonradan parlayan birçok kişi de vardı. Örneğin Mustafa Muğlalı adı "33 kurşun" olayı ile birlikte ünlenecekti. Araştırmacı Fethi Tevetoğlu, Hasene Ilgaz'ın anılarına dayanarak Mustafa Kemal'in de Teşkilat-ı Mahsusa'nın devamı olan Karakol Cemiyeti'ne üye olduğunu ileri sürüyor. Tevetoğlu'na göre Mustafa Kemal'in Cemiyet'teki kod adı "Nuh"tu.

Yargılamalarla birlikte yurtdışına kaçanların bir bölümü Ermeni suikastçiler tarafından öldürüldü. İttihat Terakki ve Teşkilat-ı Mahsusa'ya yönelik yargılamalar ve sürgünler, soykırımla suçlanan kadroları çaresizlik içinde bırakacaktı. Bu durumda ya sıranın kendilerine gelmesini bekleyecek ya da Anadolu'ya geçerek örgütleneceklerdi. Ermeni tehciri nedeniyle yargılanıp idam cezasına çarptırılanlar arasında Mustafa Kemal de vardı ve onun varlığı çaresizlik içindeki kadroların kaderini belirleyici olacaktı.

İlk Kontrgerilla

Örgütün varlığı 1919'daki yargılamalardan önce bilinmemekteydi. Yargılamalar başlayınca bütün göstergeler bu gizli örgüte uzandı. Örgüt yargılamaların odak noktası haline geldi. Teşkilat, mahkûmlardan ve sabıkalılardan kıtalar oluşturup, savaşlara sürmüştü. Yargılamalar sırasında örgütün Harbiye Nezareti'ne bağlı resmi bir daire olduğu ileri sürüldü. Kurucusu Enver Paşa'ydı. Merkezi, Cağaloğlu Şeref Sokağı, Tasvir-i Efkar matbaası karşısında 39 numarada bulunmaktaydı. Yargılamalar sırasında kurucu üyelerinin şu isimlerden

oluştuğu anlaşıldı: Süleyman Askeri(Başkan), Atıf Bey (Yardımcı), Aziz Bey (Emniyet-i Umumiye Müdür Muavini), Dr. Kazım Bey, Dr. Bahattin Şakir. "İlk Kurşun"u atmakla ünlenen gazeteci Hasan Tahsin bir Teşkilat-ı Mahsusa üyesiydi. Hasan Tahsin bir görüşe göre ilk kurşunu atarken değil, örgütün iç hesaplaşmasında öldürülmüştü. Çerkez Ethem ve Kardeşi de örgüt üyesiydi. Örgüt gönüllü müfrezeler ve çeteler oluşturarak gerilla tarzı bir çalışma yönteminde karar kılmıştı. Örgüt için gerekli para birkaç kez Müdafa-i Milliye Cemiyeti, sonra da Harbiye Nezareti'nin örtülü ödeneğinden alınmıştı. Hattâ, Müdafaa-i Milliye Cemiyeti'nin Teşkilat-ı Mahsusa'ya yardım etmek üzere kurulduğu anlaşıldı. Tıpkı TİB'in Türk Tanıtma Vakfı benzeri para kaynakları olduğu gibi Teşkilat-ı Mahsusa'nın "açık" kaynakları vardı.

Yargılamalar başlayınca Enver Paşa'nın emriyle örgütün feshedildiği duyuruldu. Ancak bu, muhalifleri yatıştırmak için alınmış göstermelik bir karardı. Teşkilat-ı Mahsusa ile başlayan gelenek 1919 yılından sonra Karakol Cemiyeti, MM Grubu ve MAH olarak devam etti. Bugünkü söylentilere göre Teşkilat-ı Mahsusa, Cumhuriyet Hükümeti tarafından MİT'e dönüştürülmüştü. Ancak gazeteci Ergun Hiçyılmaz ve tarihçi Mete Tuncay'ın dediği gibi MİT'in nerede bittiği, kontrgerilla'nın nerede başladığı ne yazık ki henüz bilinemiyor.

EK
METE TUNCAY: SÜREKLİLİK VAR

- Kitabınızda Teşkilat-ı Mahsusa'nın soykırımı örgütleyen bir kuruluş olduğunu söylüyorsunuz. Teşkilat-ı Mahsusa o zamanlar bir tür kontrgerilla gibi mi çalışıyordu?

Mete Tuncay: Teşkilat-ı Mahsusa yarı resmi bir örgüttür. Harbiye Nezareti'ne bağlı olarak kurulmuştur. Resmi kuruluşu I. Dünya Savaşı'na rastlar. Ama ondan önce örgüt, Batı Trakya Cumhuriyeti sırasında kuruldu deniliyor. 1912'de... Tabii 1912'de kurulan örgüt için kontrgerilla benzetmesi yakışıksız. Hangi gerillaya karşı kontra?

- Balkanlar'da iç savaşların ve buralarda birtakım çeteci hareketlerin olduğu ve o günkü iktidarın da bu çetelerle mücadele edebilmek için bugünkü kontrgerillaya benzeyen bir örgütlenme oluşturduğu söyleniyor.

M.T.: Kontrgerilla değil, gerilla deyin isterseniz. Teşkilat-ı Mahsusa bir İslâmcı örgüttü. Sonradan MAH'a dönüştü, ondan sonra da MİT'e dönüştü. Ben bu ayrımları pek iyi bilmiyorum, kontrgerilla MİT'in bir parçası mıdır, yoksa onunla işbirliği yapan Genelkurmay içinde farklı bir örgütlenme midir? Sanıyorum ikincisi doğru... MİT'le özdeş değildir kontrgerilla. Ama bütün bunlar bir akrabalık oluşturuyorlar. Bir süreklilik sözkonusu. Teşkilat-ı Mahsusa çeşitli dönemlerde çeşitli işlerde kullanıldı. Ben "Ermeni Tehciri"nde kullanıldığına değindim, daha sonra da Enver Paşa ve bazı ittihatçılar ona bir uluslararası İslâmi renk vermek istediler. I. Dünya Savaşı'nda cihat ilan edilmesiyle birtakım önemli İslâm önderlerini Türkiye'ye getirdiler. Mehmet Akif bile bu işin içinde yer aldı. Muhtemelen Kurtuluş Savaşı içinde de adı fazla anılmayan bazı işlevler yerine getirdi.

- Karakol Cemiyeti ile bağlantısı var mı?

M.T.: Herhalde var. Ama bunun evrakı ortada yok.

- Teşkilat-ı Mahsusa üyeleri suçlular arasından mı seçiliyordu?

M.T.: Üyeleri hapishanelerden serbest bırakılanlar değildi. Bu Teşkilat-ı Mahsusa ile ilgili bir şey değil. Bu bir gönüllü kuruluş. Mahkûmlardan falan meydana getiriliyor. Onlar bazı olaylarda, Ermeni tehciri gibi, işbirliği yapmışlardır ama, bu başka birşey.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
PSİKOLOJİK SAVAŞ'IN YENİ OPERASYONU ILIMLI İSLÂM YA DA TÜRK-İSLÂM SENTEZİ

Ülkücü Diyanetçiler

Devlet, daha doğrusu onun ortalıkta görünmeyen karar merciileri, özellikle 12 Eylül darbesi ile birlikte "milliyetçi batıcılık"tan vazgeçip, "dinci milliyetçilik"te karar kılınca "islâmı yaymayı" da bizzat üstlenmişti. "Türk-İslâm Sentezi" olarak adlandırılan bu politika ancak darbeden 10 yıl sonra ürünlerini vermeye başladı. Bu politikanın açtığı yolda "Türkçü" MHP ile "İslâmcı" RP hızla büyüyordu. Aslında büyüyen sadece bu partiler değildi. Devlete bağlı bir İslâmcı örgüt de hızla büyüyordu. Yurtiçinde Diyanet İşleri Başkanlığı ve yurtdışında DİTİB en büyük İslâmcı örgüt haline gelmişti. 2000'e Doğru dergisinde bu örgütler hakkında şu bilgiler veriliyor: "Diyanet, 3 Mart 1924'te kurulmuştur. Şimdiki Başkanı Prof. Dr. Mustafa Sait Yazıcıoğlu. 84.712 çalışanı ve 232 milyarlık bütçesi ile Türkiye'nin en büyük İslâmcı örgütlerinden belki de birincisi. Diyanet örgütünün yurtdışında da temsilcilikleri var. Yurt sathına yayılmış 4.715 Kur'an Kursu ve 62.942 cami bu örgütün kontrolünde. Diyanet İşleri Başkanlığı Diyanet Vakfı tarafından da destekleniyor. Başkanlığın aylık yayın organı Diyanet. Kendilerini devlete uzak gören Diyanet görevlileri de Hakses isimli dergiyi çıkarıyorlar... (DİTİB) 1985 yılında Avrupa'da kuruldu. Diyanetin denetiminde bu kuruluş kısa zamanda gelişti, öteki kuruluşların tabanını önemli ölçüde etkileyerek kendisine çekti. F. Almanya'da 600 camisi ve Türkiye'den yollanmış 300 dolayında hocası var. Öbür Türk İslâm kuruluşlarının

elinde olmayan olanaklara sahip. Türk devleti tarafından sağlanan bu ayrıcalıklar öteki kuruluşlarla aralarında önemli sürtüşmelere neden oluyor. DİTİB yöneticileri hiç bir partiyi desteklemiyoruz deseler de, iktidar partisinden yana tavır koyuyorlar. Türkiye'nin Bonn Büyükelçiliği'nde görevli Din İşleri Müşaviri, DİTİB'in başkanı. Birçok cami yönetiminde eski MHP'lilerle, ANAP'lılarla koalisyon halinde." Diyanet ve "devletin çelik çekirdeği" sözkonusu olunca bu iki partinin varlığı, özellikle 12 Eylül darbesinden sonra gizli devlet örgütlerinin yaygınlığının nerelere kadar uzandığının bir göstergesi. 12 Eylül koşullarında bu iki partinin içiçe geçmesi özellikle TİB'in manevra alanını oldukça genişletmişti. TİB ile bu iki parti arasındaki ortaklık "Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde diploma yolsuzluğu" olayından, Diyanet kadrolarının paylaşılmasına kadar uzanıyor. Örneğin, Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde usülsüz diploma verilenler arasında hem TİB elemanları, hem de bazı "sivil" kişiler vardı. Bunlardan Fatma Hale Şıvgın, Halil Şıvgın'ın eşi. ANAP'lı Halil Şıvgın şimdi MHP milletvekili. TİB'in "sivil uzantı" denilen Hasan Celal Güzel ise başka bir partiye geçmek yerine kendi partisini kurdu. Bu iki partinin "sempatizanları" ise sadece TİB içinde değil aynı zamanda Diyanet işleri Başkanlığı'nın çeşitli kademelerinde görev yapıyor. Hattâ, Fatih Güllapoğlu'nun kitabında Avrupa'daki DİTİB ile TİB arasındaki ilişkiyi yürüten adam olarak anılan Eski Diyanet İşleri Başkanı Tayyar Altıkulaç sıkı "ülkücü"ydü. Altıkulaç Süleymancılar ile girdiği bir çekişme sonunda istifa ederek görevinden ayrıldı. Ruşen Çakır'ın "Ayet ve Slogan" adlı çalışmasında verilen bilgilere göre, Altıkulaç'ın istifasına neden olan Diyanet-Süleymancılar çekişmesinde askerler Süleymancıları korumuştu. Bu korumanın karşılığı ise "1982 Anayasası'na evet oyu vermek" gibi askerlere Süleymancılar tarafından verilen birtakım garantilerdi.

Her Taşın Altında Özal

Tempo dergisinde ANAP'taki "tarikat sempatizanları ve mensupları" "güvenilir" bir kaynağın ağzından şöyle sıralanıyor: "Siyasetle uzun yıllar haşır neşir olan bir Nakşibendi, 1987 Parlamentosundaki mensup veya sempatizanlarını şöyle saydı: Günahı onun boynuna:

'Turgut Özal, Yusuf Bozkurt Özal, Mehmet Keçeciler, Bülent Çapar, Adil Ertem Beyazıt, Fahrettin Kurt, Abdülkadir Aksu, Ahmet Karaevli, Muhyettin Mutlu, İsmail Dayı, Kazım Oksay, Hasan Celal Güzel, Vehbi Dinçerler, Hüsnü Doğan, Ekrem Pakdemirli, Alaattin Fırat, Cemil Çiçek. Aynı kaynak Dinçerler ile Güzel'in de, tıpkı Özallar gibi Mehmet Efendi'nin elini öperek dirsek temasına geçtiklerini, Eski MHP'li Belediye Başkanı Cemil Çiçek'in Yozgat yöresinde etkili Ahmet Hoca'nın rahle-i tedris'inden geçtiğini belirtti. Nakşibendilerle sıkı ilişkileri bulunan üç ANAP'lı ise Şükrü Yürür, Halil Şıvgın ve Fecri Alpaslan diye sayıldı." TİB, Diyanet, Tarikat, ANAP: görüldüğü gibi kadro burada da tamamlanmaya başlıyor. Özellikle darbecilerin icazetiyle kurulan ANAP bir süre sonra bir tür "kutsal güçler koalisyonu" görünümüne bürünüyor. Örneğin askerlerin bir takım garantiler karşılığında koruduğu Süleymancılar ANAP'ı desteklemeye başlıyorlar. Aynı dergide bu desteğin öyküsü şöyle anlatılıyor: "Yurt sathına yaydıkları, köylerde bile rastlanan yatılı Kur'an kursları, büyük şehirlerdeki süper konforlu yurtlarıyla ileriye dönük bir Süleymancılar Ordusu yetiştirdikleri, 15 yıl sonra devlet çarkının birçok önemli dişlisini ele geçirecek güçte oldukları iddia edilen Süleymancılar neden ANAP'ı desteklediler? İslâmi çevreler bu soruyu 'Geleceklerini garanti altına almak, vefa borçlarını ödemek için' diye cevaplandırıyorlar. Hatırlattıkları da, Özal'ın irtica tartışmaları sırasındaki tutumu, 'irtica yoktur' yollu demeçleri. Süleymancıların 'iktidarı sevdikleri' özellikle vurgulanıyor." Bu "kutsal güçler koalisyonu"nun dörtnala "Türk-İslâm Sentezi"ne koştukları yıllar boyunca başı çeken Turgut Özal'dı. Zaman ilerledikçe koalisyon ortakları kendi partilerine çekildiler, ama aralarındaki ilişkiler asla kesilmedi. Geçtiğimiz günlerde RP'nin Bosna'ya göndermek üzere topladığı bağışların yerine ulaşmadığının anlaşılmasıyla başlayan tartışmalar arasında Turgut Özal adı kaynayıp gitti.

Oysa, büyük bir olasılıkla Avrupa Milli Görüş Teşkilatı ile ilişkili İHH (İnsanı Yardım Teşkilatı) Başkanı Abdurrahman Çiğdem'in açıklamaları varsa yolsuzluğun bir ucunun Özal'a uzandığını gösteriyordu. Cumhuriyet gazetesine bir açıklama yapan Çiğdem, olaydaki Özal parmağını şöyle açıklıyor: "Yardımlar toplandıktan sonra Kızılay bu paralara talip olmuş. Tertip heyeti müteveffa Turgut Özal'ın yardımların resmi kuruluşlarla gönderilmemesi cümlesine

uygun hareket ederek, bu paraları Kızılay'a vermekten imtina etmişlerdir. Tertip heyeti paraları Boşnaklara ulaştıracak kanallar aramaya başlamış ve bu vesile hakkında bilhassa Türkiye gazetesi dış politika yazarı M. Necati Özfatura'nın takdirane yazılar yazdığı İHH adına rastlamışlardır." Yani devletin Cumhurbaşkanı Turgut Özal, RP'li yardım heyetine toplanan bağışları devletin kurumu olan Kızılay'a vermemesini öğütlüyor. Heyet "çaresizlik içinde kıvranırken" Suudi sermaye kuruluşlarından kağıt yardımı alma lütfuna mazhar olan Türkiye gazetesinin dış politika yazarı M. Necati Özfatura'nın yazılarında övdüğü İHH'yı keşfediyor. İHH'nin de Mercümek'i bulmasıyla sonuçlanan bu olay Çiğdem'in anlatımıyla şöyle devam ediyor: "İHH'nin yetkilileriyle yapılan temaslar sonucu 1 milyon 731 bin marklık bir meblağ çeşitli taksitler halinde, teşkilatımıza havale edilmiştir. Teşkilatımız bunun 1 milyon 430 bin marklık bölümünü gerekli altyapıya sahip olmadığı için çeşitli yardımlarda yeddieminlik görevi üstlenmiş olan Süleyman Mercümek'e göndermiştir. Mercümek, bu paraları yetkili makamlara ulaştıracağına dair belgeleri bize ibra etmiştir." Dikkat edin, ne RP İHH'yı, ne İHH RP ve Mercümek'i tanıyor. Olayın ilk defa basına sızdığı günlerde Mercümek ve RP de birbirlerini tanımıyorlardı. Benzeri olaylarda olduğu gibi açığa çıktıktan sonra kimse kimseyi tanımıyor.

Ülkücü Altıkulaç'ı Kim Atadı?

Gizli devlet örgütlerinin icraatlarının "partilerüstü" olmasının tek örneği bunlar değil. İşte 4.11.1986 tarihli Güneş gazetesinde Altıkulaç'ın istifası vesilesiyle yazılanlar: "Tayyar Altıkulaç, Selametçi akımın yaygınlaştığı, tarikatların köşe başlarını tutmaya başladığı bir dönemde, 1978 yılı başında, CHP Hükümeti'nin Devlet Bakanı Lütfü Doğan tarafından Diyanet İşleri Başkanlığı görevine atanmıştı. Üstelik teşkilatı ve kişileri yakından tanıyan Doğan'ın Altıkulaç'ı 'MHP'ye yakın bir isim' olarak bilmesine rağmen... Doğan, Altıkulaç'ı makamına çağırmış, şöyle demişti: 'Sen akıllı bir insansın, bilime saygılısın, daha da önemlisi, tarikatlara karşısın. Teşkilatın görevi, İslâmiyetin kendi özelliği içinde, akılcı, bilimsel çağdaş halka verilmesi. Bu konuda sana güveniyorum.' Altıkulaç, bir süre sonra

emeklilik dilekçesini vermiş, ancak kabul edilmemişti. Ama kendisi gibi MHP'ye MSP'den daha yakın olan Devlet Bakanı Kazım Oksay, partisinden gelen baskılara dayanma gücünün sonuna gelmişti. Altıkulaç, durumu farketti, ayrılmasaydı, görevinden alınacaktı. İkinci kez emekliliğini istedi ve istemi onaylandı. Altıkulaç, görevde kaldığı süre içinde Ecevit, Demirel, Ulusu ve Özal ile çalıştı. İlk kez Ulusu döneminde Diyanet İşleri Vakfı ve hac seferlerinde, bazı yolsuzluklar yapıldığı iddiası ortaya atıldı. Müfettişler, olayı soruşturdular ve sonuçta olay kapandı. Ama Altıkulaç yıprandı. Diyanet İşleri Başkanlığı ile Vakıf Başkanlığı görevini birlikte yürütmekten vazgeçti. Vakıf Başkanlığı'na Abdülbaki Keskin'in getirilmesini sağladı ve bu görevi bıraktı.

Altıkulaç göreve getirildiği zaman merkez teşkilatı ile taşra teşkilatının arası fena değildi. Ama sonradan yapılan atamalar ve idari uygulamalar, 'Selametçi' eğilimin yaygın olduğu taşra teşkilatında rahatsızlıklara, memnuniyetsizliğe yolaçtı. Altıkulaç, kendisi gibi MHP'ye yakın bilinen 'Yeminliler' adıyla anılan arkadaş grubundan Hamdi Mert'i başkan yardımcısı, Rıza Selim Başoğlu'nu Avrupa müşaviri, son olarak da Abdülbaki Keskin'i vakıf başkanı yapmış, 'Selametçileri' kesinlikle karşısına almıştı.

Hattâ taşra teşkilatında yapılan atamalarla da bizzat ilgilenmiş, 'Selametçi' olarak bilinen kişilerin atamalarını, durumları mevzuata uygun olsa bile, en azından geciktirmişti.

Böyle bir olay yüzünden CHP Urfa milletvekili Celal Paydaş, Altıkulaç'ın makam odasını basmış, silah bile çekmişti.

Türkiye Din Görevlileri Federasyonu'nun genel kurulunda, 'Selametçi' başkan İsmail Coşar'ın karşısına bir başka kişiyi aday olarak çıkaracak kadar...

Şimdi ANAP'ın genel başkan yardımcısı olan Mehmet Keçeciler ile az mı karşı karşıya geldi, bu tavrı nedeniyle?

Ama Altıkulaç o günlerde güçlüydü... ANAP içinde 'Selametçi' kanadın güç kazanması, Altıkulaç'ın direnmesi, milletvekillerinin Kazım Oksay'a baskı yapması, Oksay'ın karşı koyması derken, Altıkulaç açısından işin tadı iyice kaçtı. Marmara Üniversitesi'nden öğretim üyeliği teklifi de gelmişti. Oksay ile görüştü ve konuşmanın satır aralarından artık Oksay'ın kendisi için fazla direnmeyeceğini anladı. Emekliliğini istedi, ayrıldı. Şimdi 'Selametçiler'e yol açılmıştı."

Mercümek Skandalında SHP İzleri

CHP, MHP'li diyanetçilerin atamalarında bu kadar etkili olur da SHP geri durur mu? Onun da izleri bir ara "Mercümek vakası"nda göründü. Ama nedense Mercümek'le ilgili her bilgiyi didik didik eden "medya" bu izleri dikkate değer bulmadı. 24 Ekim 1994 tarihli Sabah gazetesinde bu konuyla ilgili verilen haber şöyleydi: "Refah'ın Bosna'ya yardım skandalının üzerine gidilmesine Adalet Bakanı Mehmet Moğultay tarafından engel olunduğu iddiası ortaya atıldı.

Refah Partisi'nin, Adalet Bakanı Mehmet Moğultay için verilen ve az bir farkla reddedilen gensoruya destek vermemesinin ardında büyük bir pazarlığın yattığı ileri sürülüyor... Olayın Almanya boyutunu oluşturan Alman Savcı Peter Fluck ise Mercümek olayının Türkiye'de örtbas edildiğini öne sürmüştü.

Mercümek soruşturması bu aşamasındayken İSKİ davası sanıkları arasında yer alan Ergun Göknel cezaevinde bıçaklanmıştı. Bunun üzerine ana muhalefet partisi ANAP Adalet Bakanı Mehmet Moğultay hakkında gensoru önergesi verdi. Önergede Moğultay'ın çalışma Bakanı olduğu sırada İSKİ davasına ilişkin ifadelerde adının geçtiği öne sürülmüş ve mahkûmiyetle sonuçlanan bir davada adı geçen birinin Adalet Bakanı koltuğunda oturması yargıya müdahale olarak nitelendirilmişti.

ANAP'ın gensorusu 20 Eylül günü Meclis'te onaylandı. Ancak oylamaya başta Necmettin Erbakan olmak üzere Refah Partililerin girmemesi sonucu önerge az farkla reddedildi. Oylamaya katılan 153 milletvekili önergenin kabulünü isterken 167 milletvekili red oyu kullandı. Refah Partisi oylamaya tam kadro katılmış olsaydı belki de Moğultay bugün bakanlık koltuğunda oturamayacaktı."

Evet "birileri" elbirliği ile Refah Partisi'ni koruyordu. Bu koruma o kadar açıktı ki, Mercümek vakasını araştıran savcı apartopar sürgüne gönderildi. Aslında SHP ile RP'nin para işleri ile uğraşan ajanları arasındaki ilişki bundan ibaret değildi. Mercümek'in kurduğu "Kor Kömür" adlı şirketin ortaklarından biri Mardinli Avukat Fahrettin Midyat'ın kardeşi Şeyhmuz Midyat'tı. Mardinli Avukat satışa çıkarılan Turban arsaları için 46 milyar dolar vermeyi teklif etmiş, sade bir avukatın bu parayı nereden bulduğu sorulmaya başlayınca ortakları olduğunu ileri sürmüş ancak ortaklarını açıklamaya yanaşmamıştı.

Avukat Fahrettin Midyat ilişkilerinden de anlaşılacağı gibi RP'ye yakın bir isimdi. İstanbul Barosu Yönetim Kurulu Üyeliği de yapmış olan Midyat geçmişte 'solcu" olarak biliniyordu. "İnci Baba" olarak bilinen M. Nabi İnciler'in de yakın arkadaşıydı. Midyat kardeşler aynı zamanda bazı SHP'li milletvekilleri ile akrabaydı. Midyatlar SHP'li Adnan Ekmen'in halasının oğullarıydı. Şeyhmus Midyat ise aynı zamanda SHP'li Abdülkerim Zilan ile akrabaydı. SHP'li Adalet Bakanı Mehmet Moğultay ise soruşturma boyunca oldukça "hassas" davrandı. Olayı soruşturan Seydişehir Savcısı soruşturmanın orta yerinde görevinden alınarak Diyarbakır'a "atandı". SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın ise olayın "izinsiz yardım toplamak" olduğunu söyleyerek "dava açılabileceğini" ima ediyordu. SHP'lilere göre olay bu kadar basitti. Aslında Adalet Bakanlığı'nın yetki alanı dışında kalan Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi Başsavcısı Nusret Demiral da tıpkı SHP'liler gibi olayda soruşturulacak bir yan bulamamıştı. Demiral olayda bir "Kara Ses" bağlantısı olup olmadığına bakıyordu. 1994 yılında devlet için tehlikeli olan tek dinci örgütlenme Cemalettin Kaplan'ınkiydi.

Olayda "RP'nin korunduğunu" ise bir tek Alman Savcı anladı. Alman Savcı Peter Fluck şöyle yakınıyordu: "Türkiye'den şimdiye kadar bize tek cevap geldi. Bu cevapta da, Mercümek ile ilgili soruşturmayı Seydişehir Savcılığı'nın yürüttüğü bildiriliyordu... Benimle görüşmeye gelen televizyon ekibinden Seydişehir Savcısı'nın başka bir kente atandığını duydum. Türkiye'de Mercümek ile ilgili soruşturmayı şimdi kimin yürüttüğüne dair herhangi bir bilgimiz yok. Oysa Türk Adalet Bakanlığı'nın bize detaylı cevaplar vermesi gerekiyor. Türkiye'de ve Almanya'da topladığımız belgeleri karşılaştırdığımızda işin derinliklerine inme imkânına sahip olacağız. Almanya'da elde ettiğimiz belgelerin Türkiye'deki bağlantılarını ortaya çıkarabilmemiz için ortak çalışma şart. Aksi takdirde soruşturma bir yerde tıkanıyor. Olayın Türkiye'de kasıtlı olarak örtbas edildiğini söylemek istemiyorum. Ancak kafamıza bu sorunun da takıldığını inkâr edemem."

Aslında SHP'nin tek başına RP'yi koruyacak ne gücü ne de etkisi vardı. Açıklamasıyla olayın ortaya çıkmasını sağlayan ve ayrıntılı açıklamayı daha sonra yapacağını açıklayan Başbakan Tansu Çiller bile geri çekilmek zorunda kaldı. Büyük bir olasılıkla olayı açığa çı-

karacak "istihbari" bilgiler Tansu Çiller'in elinde mevcuttu. Ancak açıklamaya gücü yetmedi. RP "toplumu islâmileştirme projesi"nin önemli bir parçasıydı ve henüz işlevlerini tamamlamamıştı.

Mercümek'in Parası Kimin Çenesini Yoruyor?

Medya'nın, SHP'nin ve DYP'nin "çözemediği" olay aslında son derece basitti. RP, yurtdışında diğer partilerin sahip olmadığı birtakım bağlantılara sahipti. Üstelik RP dolaylı olarak bir çok şirketin sahipliğini yapıyordu ve bu kuruluşlarla ilişkisini doğrudan yürütmesine "usulen" imkân yoktu. Basın sadece Mercümek'in kaç şirketin ortağı olduğuna bile karar veremedi. RP'nin yan kuruluşu olan AMGT ise neredeyse çokuluslu bir şirket gibiydi. İşte YÖN dergisinde "Fetva Desteğinde Ticaret" başlığı altında anlatılanlar: "RP'nin para kaynağı AMGT, Almanya çapındaki 450 cami etrafındaki onbinlerce Türk vatandaşından elde edilen gelirleri Refah Partisi'ne aktarıyor. Sözünü ettiğimiz 450 cami, aynı zamanda bir ticaret merkezi olarak işlev görüyor. Bakkallar, kasaplar, manavlar ve dini yayın satan tezgahlar, camilerde kurulan ticari ağın sadece görünen kısımları. Alman hükümetinin bu dini kuruluşlara hoşgörü ile yaklaşması ve kontrol etmemesinden yararlanan şeriatçı çevreler, camilere gelen onbinlerce Türk vatandaşının sırtından milyarlarca marklık gelir elde ediyorlar. Bu arada AMGT'nin kayıtlı gayrımenkullerinin değeri 82 milyon mark. Ancak teşkilat, gayrımenkullerini bankalara kredi başvurusunda bulunduğunda teminat olarak kullanmak üzere elinde bulundurmakta.

İbadet ve ticaretin içiçe girdiği en çarpıcı örnek, AMGT'nin Merhelmstr 229 Köln adresindeki merkezi. Merkezin resmi kayıtlara geçen amacı ise, Almanya'da yaşayan Türklere dini hizmet götürmek. Bu adrese biraz yakından bakınca AMGT Camii ile birlikte ortaya neler çıkmıyor ki; Necmettin Erbakan'ın özel helikopterle gittiği Mevlana GmbH tarafından üretilen ve İslâmi usüllere göre hazırlandığı söylenen sucuk ve salamlar da burada satılıyor. Son zamanlara kadar sattığı eti İngiltere'den ithal eden Mevlana GmbH, halen faaliyetlerini Almanya'yla sınırlandırmış durumda... Yine AMGT camilerinde faaliyetlerini sürdüren ve RP lideri Necmettin Erbakan'ın ku-

zeni Mehmet Sabri Erbakan'ın sahibi olduğu Selam Gıda Mağazaları ve Selam Kasaplar Zinciri'nin, 480 camide de bayileri var. Bayiler arasındaki taşıma işlemlerinde 35 TIR kullanılıyor. Bu mağazalardan sadece birinin cirosu 20-25 bin dolar civarında. 480 mağazanın günlük cirosu kabaca 9 milyon 600 bin mark, yıllık ciro ise 3 milyar 504 milyon mark civarında... Üstelik bu kazanç, şirketlerin camiler bünyesinde gösterilmesi nedeniyle de vergiden muaf.

AMGT'nin en büyük gelir kaynakları arasında sayılan Hac ve Umre organizasyon Bürosu da caminin hemen yanında. RP'nin yayın organı Milli Gazete'nin Köln bürosu da burada. Köln'deki Müslüman mahallesi olarak tanınan konutların pazarlanması ve kredi temini de caminin bir üst katındaki AMGT Emlak Bürosu'nca yürütülüyor. Toplam 110 konuttan oluşan bu Müslüman mahallesini yapan şirket, GMW İnşaat... Tesettüre uygun giyim eşyaları satan Büşra Giyim'in adresi de, yeni AMGT Merkezi ve camii."

İşte, Mercümek bu kuruluşlardan RP'ye aktarılan paralara aracılık ediyordu. Örneğin AMGT üyelerinin RP'ye yapmak istediği bağışlar AMGT yerine doğrudan Mercümek'in hesabına yapılıyor, aynı zamanda RP'nin kasası olan Mercümek aracılığıyla paralar risksiz bir biçimde RP aktarılıyor. Zaten Mercümek hem AMGT Başkanı Osman Yamukoğulları ile (Bursa'da kurulu Marmara adlı gazete şirketi) hem de RP ile (Milli Gazete'yi çıkaran Yeni Neşriyat ve Yeni Devir A.Ş.) de ortak. Olayda adı geçen İHH da başlangıçta RP'li yetkililer tarafından reddedilmesine karşılık RP'nin bir yan kuruluşu. Bosna parası olayının özeti ise şu; Bosna için RP'li heyet tarafından toplanan yardımlar, Turgut Özal'ın "tavsiyesi"ne uygun olarak İHH'ya gönderiliyor. O da gönderilen paranın bir bölümünü alıkoyup, kalanını ortak kasa olan Mercümek'e gönderiyor. Yani sonuçta para Mercümek'e değil RP'nin kasasına giriyor.

Büyük bir olasılıkla bu para akışının bilgisine sahip olan Tansu Çiller küçük bir operasyonla RP'yi yıpratabileceğini düşünüyor. RP'nin ya da Mercümek'in hesaplarının büyük bir kısmını elinde tutan üç banka, bakanlardan faksla toplanan imzalarla batırılıyor. RP'nin Mercümek aracılığıyla faize yatırdığı paralar ortaya çıkıyor! İşte tam bu noktada operasyon "görünmez bir el" tarafından durdu-

ruluyor. Operasyon durunca "her sakallının hesabını biz mi vereceğiz" diyen RP, Şevket Kazan'ın yaptığı bir basın açıklamasıyla Mercümek'in parti üyesi olduğunu açıklıyor.

RP'yi Kim Koruyor?

Aytunç Altındal'ın deyimiyle "Kuvvayı Milliyeci" Refah'ı bu tür olaylara karşı kim koruyor? Bu sorunun cevabını öyle kolayca vermek pek mümkün değil. Cevabın bir kısmı 1994'ün Ekim ayında Erbakan'ın Amerika gezisinde saklı. Gazetelerde çıkan haberlere göre ABD, RP'nin Türkiye'de iktidara gelmesi halinde "ne olacağını" merak ediyordu. ABD'nin merak ettiği konuları Erbakan'a sormak ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Timotty Wirth'e düşmüştü. Elbette bazı CIA görevlileri de bu merakı paylaşıyordu. Ancak, CIA'nın soru sorma yöntemi biraz değişikti: George Town Üniversitesi'nde Erbakan'ın çağrılı olduğu bir konferans düzenlenmiş, CIA'nın RP'yi merak eden görevlileri de bu "masum" konferansta Erbakan ile tanışıp malum soruyu sormuşlardı.

Elbette kimse bu durumda bir gariplik bulmadı; ABD'nin istihbarat teşkilatı herşeyi merak edebilir, üstelik merakının muhatabını ayağına çağırarak bilgi alabilirdi. İşin en ilginç yanı ise organizasyon için Türkiye'nin Washington Büyükelçisi Nüzhet Kandemir'in memur edilmesiydi. Nüzhet Kandemir herzaman olduğu gibi işini yaptı. CIA görevlileri ile Erbakan'ın "tanışmasına" yardım etti.

Erbakan'ın gazetelere verdiği demeçlere göre ABD ve elbette CIA "ikna olmuş"tu. Yani RP iktidara gelirse "kötü şeyler" olmayacaktı. Erbakan'ın Amerika gezisine katılan RP Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül gezide olup bitenleri şöyle anlatıyordu: "Amerikalılar biraz da basının etkisi ile RP iktidara gelirse ikinci bir İran sendromuna kapılmışlardı. Bizi dinleyip tanıdıkça bu fikirleri değişti. Amerika ikinci İran istemiyor. ABD gezimiz öyle ilgi çekti ki, CIA mensupları bile gezimizi izledi. George Town Üniversitesi'ndeki konferansta CIA görevlileri ile tanıştık. Onlar daTürkiye'de RP iktidara gelirse ne olacağını merak ediyorlar. Herkes RP iktidarına hazır, bizi tanıyınca tüm olumsuz fikirleri siliniyor."

Abdullah Gül'ün söylediği gibi CIA ile tanışıklıkları yeni mi?

1990 Şubat'ı. CIA'nın artık çoğalmaya başlayan "İslâm uzmanları"ndan Fuller, Cumhuriyet gazetesinden Ufuk Güldemir'in sorularını yanıtlıyor: "Kemalizmin reformcu yönü büyük ölçüde İslâmın eğitim, bürokrasi, yargı üzerindeki köhne ve ezici yükünden kurtulmayı amaçlıyor. Gerçi daha 19. yüzyılda, sonradan Atatürk'ün reform alanına giren her konuda, İslâmın etkisini azaltan, modernizme dönük bir gelişme sağlanabilmişti. Ama Atatürk, o dönemin Türkiye'sinde İslâmın kalkınma üzerindeki rolünün tamamen negatif olacağını düşünüyordu. Özellikle devletin bürokratik ve yapısal çerçevesi bakımından. Oysa bugün Türkiye'nin İslâmi düşünce ve eğilimler konusunda daha esnek olabilmesi mümkündür. 'İran gibi olun' demiyorum, ama İslâmın özel yaşam ve kamu yaşamındaki rolü konusunda esnek olmak ve İslâmın, Türkiye'nin kültürel ve entelektüel mirasının önemli bir parçası olduğunu, bastırılması gerekmediğini kabul etmek, katılaşmayı önlemek için kendisini ifade etmesine olanak sağlamak mümkündür. Geçmişteki radikal laiklik politikaları döneminde İslâmın yaşamınızdan nasıl dışlanacağı adeta bir Fikr-i sabit haline gelmişti. Bence, bugün daha az lazım olan bir reaksiyon. ... İslâma bakmanın çeşitli yolları var. Bence otomatik bir tehdit olarak kabul edilmesi yanlıştır. Hareketin hangi siyasi görüşleri savunduğuna bağlı. Eğer laik bir hükümet yakılarak yerine İran türü bir rejim kurulmak isteniyorsa, bu, demokratik yapıya hasmane bir tutum.

Ama diğer yandan insanlar İslâm dini kültürünün gereklerinin daha çok gözetilmesini, İslâmi eğitimin yaygınlaşmasını istiyorlarsa, bu otomatik bir tehdit olarak kabul edilmemeli. Bu Türkiye'nin ulusal ve kültürel mirasının bir parçasıdır. 'Tamamıdır' demiyorum ama parçasıdır. Son elli yılda, yapay olarak bastırılmasının bazı meşru nedenleri olabilir. Ama, artık Türkiye bu bakımdan kendisiyle barışmalıdır. Eğer siz İslâma dayalı olduğunu söyleyen siyasi partileri, daha fazla siyasileşmeye, parlamentoya katılmaya çekebilirseniz, tartışmaya açık bir platform yaratabilirseniz, bu çok daha değerli olur... İslâmi hareketin önündeki en büyük görev de inançları çağa uyarlamaktır. Birçok İslâm düşünürü İslâmın demokrasi ile uzlaşmaz olmadığını savunuyor. İslâmiyetteki 'Şura' kavramının demokrasiye açık olduğunu söylüyorlar. Bazı İslâmi hareketler çok tehlikeli ve radikal, bazıları da reformist liberal. İşte, geliştirilmesi asıl cazip olan bu." Fuller, "reformist ve liberal" RP'nin geliştirilmesi gerektiğini, RP he-

nüz gelişmeden önce söylüyor. Bu gezide hem önemli İslâmcı örgüt HAMAS, hem de Cezayirli bir heyet "FİS ile askeri yönetim" arasında arabuluculuk yapması için Erbakan'la görüşmüş ve ricacı olmuşlardı. CIA, Türkiye'nin yakın gelecekte lider olma ihtimali görünen siyasi partisine Ortadoğu'da oynayacağı rolün provasını yaptırıyordu. Belli ki, bu oyun için Türkiye'de de birileri ikna olmuştu. Kandemir, işareti DYP'den değil "ora"dan almıştı.

Özel Harpçi Subaylar RP'de

Erbakan'ın ABD gezisinin sürdüğü günlerde Ankara'da RP tarafından düzenlenen bir başka toplantı daha yapılıyordu. 22 Ekim 1994 tarihli Aydınlık dergisinde toplantı ile ilgili şu bilgiler veriliyor: "CIA'nın uzun yıllar üst düzey yöneticiliğini yapan, ABD'nin Ankara eski büyükelçisi Morton Abromowitz Ankara'da. Türkiye'deki siyasi güçlerin durumunu inceleyecek. Daha önemlisi Refah Partisi'nin yönelimleri konusunda 'ilk elden bilgi alacak'. Yani RP'yi şekillendirecek. Abromowitz, Ankara'nın Refah Partili Belediye Başkanı Melih Gökçek tarafından düzenlenen Uluslararası Bosna-Hersek Konferansı'nın 'konuğu'... Diyanet İşleri Başkanı ve yöneticilerinin tam kadro katıldığı konferansın açılışında "Kuran-ı Kerim' okundu. Cuma namazı ve Bosna'da ölen Müslümanlar için topluca gıyabi namazı kılındı." CIA'nın tam kadro ilgilendiği RP'nin "üç-beş kuruşluk Mercümek parası" için kapatılamayacağı görünüyor.

Bu kez tarih 10 Kasım 1993. Yine Aydınlık dergisinde bir başka haber. "RP 4. Olağan Kongresi'nde partiye 35 emekli subay katılıyor. 35 subaydan 10'u istihbaratçı: Korgeneral Arşan Nuri Kayra, Tuğgeneral Hasan Sağlam, Tuğgeneral Sami Karamısır, Albay Hasan Eke, Hakim Albay Ertuğrul Perim, Albay Hasan Yıldız, Albay Mahir Alkan, Dr. Yarbay Haluk Kaygun, Albay Alaaddin Yandırma ve Albay Kamil Şen. İstihbaratçı subaylardan en çok göze çarpan ise Sami Karamısır. Suudilerin vakfı Faisal Eğitim Yardımlaşma Vakfı'nın (FEY) Başkanı. Karamısır ayrıca ABD'nin 1952 yılından başlayarak NATO ülkelerinde kurduğu kontrgerillanın Türkiye'deki merkezi olarak bilinen Özel Harp Dairesi'nin eski başkanlarından. 12 Eylül öncesi faşist bir darbe için Konya cunta toplantısına katılanlar

arasında olduğunu 3 Ekim 1978 tarihli Aydınlık gazetesi ortaya çıkarmıştı. Karamısır, ordudaki en Amerikancı subaylardan biri olarak biliniyor. 1993 yılında Kuzey Kıbrıs'ta Zefiros Oteli yakınlarındaki bir kampta CIA ve Suudi istihbarat örgütünün denetiminde askeri eğitim yaptırdığı MİT tarafından saptanınca Kıbrıs'tan uzaklaştırıldı." Abdullah Gül ne diyordu; "Herkes RP iktidarına hazır?"

"Nurtopu" gibi İslâmcı subaylar yetiştiren Ordu'da da kışlalara cami ve mescit yapımı devletin "Türk-İslâm Sentezi"nde karar kılmasından sonra hızlanmıştı. Bu gelişmeler sonucu Ordu ile İslâm arasındaki köprülerin sağlamlaştırılması için birçok girişimler yapıldı. Bunun için çeşitli "Türk-İslâm"cı örgüt ve derneklerin bir araya getirilmesi ile bir "Gönüllü Kültür Teşekkülleri" bile oluşturulmuştu. Teşekkülün birinci amacı İmam-Hatip Lisesi mezunlarının Harp Okullarına alınmasını sağlamak. Teşekkülün fikir babası tahmin edilebileceği gibi Türk-İslâm Sentezinin de müsebbibi olan "Aydınlar Ocağı". "Gönüllü Kültür Teşkilatları"nın "Koordinasyon Komisyonu"nda bakın kimler var: Prof. Dr. Ali Özek (İslâmi İlimler Araştırma Vakfı), Prof. Dr. Erman Tuncer (Birlik Vakfı Başkanı), Emekli General Hasan Sağlam (İlim Yayma Cemiyeti), İsmail Budak (Hak Yol Vakfı), Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş (Aydınlar Ocağı), D. Mehmet Doğan (Türkiye Yazarlar Birliği Vakfı), Niyazi Baloğlu (Türkiye Diyanet Vakfı), Hasan Kalyoncu (İslâmi Hizmetler Vakfı), Mustafa Özküçük (Hekimler Birliği). Komisyon, İkinci İstişare Toplantısında orduya ilişkin bir sonuç bildirgesi hazırlıyor. 21 Şubat 1993 tarihli 2000'e Doğru dergisinde bildirge şöyle özetleniyor: "Halkımızın 'Peygamber Ocağı' olarak bildiği ordumuzda, inançlarına göre yaşamalarından dolayı ordudan atılan subay ve astsubayların hakları iade edilmeli, herhangi bir mahkeme kararı olmaksızın, temyizi mümkün olmayan Askeri Şura kararlarıyla ordudan ihraç işlemlerine son verilmelidir." Aynı dergide verilen bilgilere göre toplantıdan sonra yapılan basın açıklamasında sekiz yıllık ilköğretim yerine İmam-Hatiplerin geliştirilmesi de istenmiştir. Bir de bu toplantının "protokol konuşmacıları" var; dergide bu konuşmacılar da şöyle sıralanıyor: "Devlet bakanları Ekrem Ceyhun ve Akın Gönen, RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, ANAP Genel Başkan Yardımcısı Fahrettin Kurt, ANAP Erzincan milletvekili Yıldırım Akbulut, MÇP Genel Başkanı Alparslan Türkeş, Milli Eğitim eski bakanı Hasan Celal Güzel, RP Şanlıurfa milletveki-

li İbrahim Halil Çelik ve Diyanet İşleri Başkanı M. Said Yazıcıoğlu." Görüldüğü gibi "Türk-İslâm Sentezi" ile büyüyenler, İslâmın yayılması için canla başla çalışıyor.

Ordudaki "psikolojik harb"cılar ile "sivil" "Türk-İslâmcılar" arasındaki ilişkiler bundan ibaret değil elbette. Özellikle Turgut Özal döneminde devletin her kademesine karşılıklı olarak "konuşlandırılıyorlar". 9 Aralık 1990 tarihli Yüzyıl dergisinde Özal ile ÖHD'li subaylar arasındaki ilişkiler hakkında şu bilgiler veriliyor: "Çankaya Özel Harpçilerle dolu. Özal'ın gölge Genelkurmay Başkanı Kemal Yamak. Resmen Ordu'nun başına getiremeyince, onu Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri yaptı. Özal'ın danışmanları arasındaki öteki ünlü kontrgerillacılar şöyle sıralanıyor: Recai Engin, Hulusi Sayın, Hayri Ündül, Rüşdü Nebioğlu..."

Toplumun İslâmileştirilmesi: MİT-ÖHD-MGK

Son on yılda hızlanan toplumun İslâmileştirilmesi sürecinin devlet içinde öne çıkan üç aktörü MİT, ÖHD ve MGK. "Komünizm gerekiyorsa onu da biz yaparız" geleneğine uygun olarak "dinci örgütlerin ve İslâmın yayılmasını engellemek için" devlet kontrolünde bir dini örgütlenme ve bir din geliştirmeye çalışan bu trimvura hiç ummadığı bir biçimde her geçen gün dozajı arttırmak zorunda kaldı. Bunun, TİB'ci Ertuğrul Zekai Ökte'nin "temel bildirgesi"nde olduğu gibi "elhamdülillah Atatürkçüyüz" noktasına varması kaçınılmazdı. Böylece Ordu "laikliği Kuran-ı Kerim'den ayetler okuyarak savunmak" ve Cumhuriyetin başından beri çatışma içinde olduğu tarikatlara daha hoşgörülü yaklaşmak noktasında buldu kendini. Bu durum dışta Amerika Birleşik Devletleri'nin "Ilımlı İslâm" tezi, içerde islâmi bir yayılma ile birleşince Trimvura'nın gücü arttı. Giderek bu üç kuruma egemen olan devlete de egemen olmaya başladı. "Türk devletinin büyük yasası" buydu. 9 Aralık 1990 tarihli Yüzyıl dergisinde bu "yasa" şöyle anlatılıyor: "Emekli Albay, Türk devletinin büyük yasasını tam bir rastlantıyla keşfetti. Milli Güvenlik Kurulu'na gitmişti. Oradaki arkadaşlarıyla sohbet ederken gözü duvarda asılı posterlere takıldı. Aralarında yakından tanıdığı komutanlar vardı. Özel Harp Dairesi'ne gitti: 'Baktım duvarda aynı kelleler

asılı.' Demek ki aynı komutanlar Özel Harp'teki görevlerinden önce veya sonra MGK'da çalışmışlar. Aynı 'kelleler'i MİT'de de görünce Albay'ın kafasında şimşek çakmış ve 'Bunlar klik' diye bağırmış. Sonra kağıda atom çekirdeğini andıran bir elips çiziyor, elipse aralıklı üç nokta yerleştirip yanlarına MİT, ÖHD ve MGK yazıyor. Komutanların bu üç noktaya uğrayarak çember üzerinde nasıl gidip geldiklerini açıklıyor: 'MİT'ten MGK'ya geçmiş; ÖHD'den önce MİT'e gitmiş oradan MGK'ya; MGK'dan ÖHD'ye gitmiş, sonra MİT Müsteşarı olmuş.' Bir 'komutan kliği'nin bu çember üzerinde hareket ederek devleti sürekli yönettiklerini anlatıyor. 'Klik', belli bir süzgeçten geçerek gelenlerle genişliyor, emekliliklerle daralıyor... Ünlü Cihat Akyol! 1967'de MİT İstihbarat Daire Başkanı. Oradan Özel Harp Dairesi (ÖHD)'nin başına getiriliyor. Milliyetçi Cephe iktidarı döneminde Sivil Savunma Teşkilatı'nın başında. Akyol'dan şimdi pek yararlanılmıyor. Neden, fazla teşhir edilmiş olması. Yakınmalarla dolu bir 'Kontrgerilla' kitabını şu günlerde piyasaya sürdü.

MİT Müsteşarı Teoman Koman çekirdeğe ÖHD'den giriyor. Sonra MGK'da görev yapıyor; en sonunda MİT'in başında.

Bir önceki MİT Müsteşarı Hayri Ündül de aynı yolu izliyor. ÖHD'den MİT'e geçiyor. Görevinin son noktasında MGK'da da mutlaka görev yapmış olması gerektiğini söylüyor Albay. Zaten şu anda Özal'ın özel kliğinin bir üyesi durumunda.

Özal ekibinden ünlü kontrgerillacı Recai Engin, ÖHD'nin başındayken, CIA ile ilişkilerinin yoğunlaşmasına dikkat çekiliyor.

Emekli Orgeneral Sabri Yirmibeşoğlu 1971-74'de ÖHD'nin başında. Sonra MGK Genel Sekreteri.

12 Eylül'ün Konsey üyelerinden hem Sedat Celasun, hem de Nurettin Ersin ÖHD'den geliyorlar. Nurettin Ersin MİT Müsteşarlığı da yapıyor. Sonraki görevleri ise malum.

Bir başka ünlü ÖHD'ci Recep Ergun şimdi ANAP'ın Kayseri milletvekili, TBMM Milli Savunma Komisyonu Başkanı. Kendisi MİT'de de görev yaptı. Müsteşar Yardımcısı olarak.

Albay, şu anda MGK'da görevli Hilmi Şengün'ün, Teoman Koman'dan sonra MİT Müsteşarlığı'na atlayabileceğini öngörüyor, daha önce ise ÖHD Başkanlığı yapmış. Şimdi Genelkurmay Harekat Dairesi Başkanı Korgeneral Doğan Beyazıt da ÖHD'den geliyor, ya-

ni çekirdeğin içinde Emekli Tümgeneral Suat Eren, şu anda MGK'da, daha önce ise ÖHD'de tabii...

ÖHD bir devlet yönetme uzmanları okulu gibi düşünülebilir. Partiler gelse, partiler gitse; Parlamento şöyle veya böyle dese; halk şunu veya bunu istese, hiç istifini bozmadan, başını bile kaldırıp bakmadan devleti yönetmeyi sürdürecek bir çelik çekirdek rejimin bekasını sağlamalı! İşte Türk devletinin özü bu çelik çekirdek oluyor."

"Batı'nın İslâmı"

5 Eylül 1994 tarihli Milli Gazete ilk sayfasını tamamıyla "Basel"de yapılan bir toplantıya ayırdı. "Basel'de tarihi gün" manşetiyle verilen bu habere göre, 1897'de Thedor Herzl tarafından İsrail Devleti'nin kuruluşunun ilan edildiği salonda biraraya gelen Dünya Müslüman Cemaat önderleri, İslâm Birliği'nin hayata geçirilebilmesi için tarihi kararlar almışlardı. Toplantının "ev sahipliğini" RP'nin yan kuruluşu olan AMGT yapıyordu. Gazeteye göre "Dünya Siyonist Kongresi'nin yapıldığı salonda İslâm Birliği'nin temelleri atılmıştı". Toplantıya "Türkiye'yi temsilen" "Milli Görüş Lideri" Necmettin Erbakan, AMGT Genel Başkanı Osman Yumakoğulları ve Almanya Şeyhülislâmı Ali Yüksel katılmıştı. "Avrupa İslâm Birliği Merkezi" kurulması kararı alınmasıyla sonuçlanan toplantısının hikayesi şöyleydi: "Avrupa Müslümanları Meseleleri Toplantısı'nın ilki 1987 yılında Hollanda'nın Rotterdam kentinde yapıldı. O toplantıda alınan karar gereğince aynı toplantı her yıl düzenlendi. 1993 yılında Almanya'nın Bonn şehrinde yapılan 7. Avrupa Müslümanları Konferansı'nda alınan kararlardan biri de Avrupa İslâm Birliği Merkezi'nin bu şehirde kurulması ve Avrupa İslâm Birliği Toplantısı'nın yapılması idi. Bu toplantının ilki İsviçre'nin Davos şehrinde yapıldı. 29-30 Ağustos 1993'te Davos'ta iki gün süreyle yapılan toplantı, Avrupa'nın 38 bölgesini, Avrupa'daki İslâm topluluklarının meseleleriyle yakından ilgilenen 7 İslâm ülkesi (Türkiye, İran, Pakistan, Suudi Arabistan, Libya, Kuveyt, Mısır) ve 3 büyük İslâm Hayır cemiyeti (Rabıta, İslâma Çağrı, Cemiyet-i Hayriye) temsilcilerinden oluşan 115 delegenin iştirakiyle yapılmıştı. Bu toplantıda bir yandan Avrupa'daki müslüman toplulukların son durumları gözden geçirilmiş, di-

ğer yandan Avrupa İslâm Birliği Merkezi'nin nasıl bir merkez olarak kurulacağı konusu müzakere edilmiş ve Avrupa İslâm Birliği Konferansı'nın yapılması kararlaştırılmıştı. İşte 3 Eylül 1994'te Basel'de yapılan bu konferans, geçen yıl Davos'da yapılan Birinci Avrupa İslâm Birliği Konferansı'nda alınan karar mucibince gerçekleştirilen ikinci birlik toplantısıdır." Bu toplantıda büyük ilgi gören Erbakan, İsviçre Başbakan Yardımcısı ile de görüşmüş, yaptığı görüşmede Başbakan Yardımcısı'nın Batı'daki aşırı uçların "İslâm-Batı gerginliği çıkarmak istediklerini" söylemiş ve ilişkilerin iyileştirilmesi için yardım istemişti. Erbakan Basel'deki birlikteliği "Avrupa Parlamentosuna dönüştürmek" istiyordu. RP'liler toplantıda "Türkiye İslâm Alemine Lider Olur" mesajı almışlardı. Ancak bunun küçük bazı şartları vardı: "Davetli misafirlerle yaptığımız görüşmelerde herkes üstüne basa basa şu konuyu dile getirmekten kaçınmadılar. 'Türkiye dünya müslüman ülkelerine lider olmalı'. Türkiye lider ülke olmalı ama nasıl- Türkiye bu batı hayranlığı ile Batı taklitçiliğiyle İslâm dünyasına lider olamaz. Türkiye ne zaman kendi öz benliğine döner, ülkenin yönetimi ne zaman inanan kadrolara geçerse, işte o zaman Türkiye'yi dünya müslüman ülkelerin lideri olarak görebiliriz." Erbakan "batıcı" olmayan "Batılı İslâm"ın liderliğine talipti. Erbakan'ın "Batı taklitçisi" olarak sadece Türkiye'yi gördüğü toplantıya katılan delegelerin yarısından fazlası ise "Batılı" İslâmi örgütlenmelerdi. Milli Gazete'nin aynı tarihli sayısında katılan delegelerin listesi de yer alıyor:

Osman Yumakoğulları (AMGT Genel Başkanı)
Ali Yüksel (Almanya İslâm Konseyi Şeyhülislâmı)
Talgat Tajeddin (Başkırdistan-Başmüftü)
Ravil Memleev (Müftü Özel Kalem Müdürü)
Dr. Muhammed Nidal Salah (İslâm Birliği Başkanı-Luzna)
Dr. Muhammed Ömer Jamjoom (S. Arabistan)
Dr. Nasır Abdullah Meymen (S. Arabistan)
Ali Abu Shuwaimah (Milano, İslâm Kültür Merkezi)
Ammar Abdülselam Hariba (İslâma Çağrı Cemiyeti)
Dr. Muhammed A. Şerif (İslâma Çağrı Genel Sekreteri)
Prof. Abdullah Ben Manseur (İslâm Teşkilatları Birliği Başkanı-Fransa)
El-Hacc Tami Breze (Fransa)

Davut Musa Pidcock (İngiltere İslâm Partisi Başkanı)
Dr. Ahmet el-Ravi (Avrupa İslâmi Teşkilatlar Birliği Başkanı)
Dr. Shakep bin Maklouf (İsveç İslâm Merkezi)
Yahya Basalamah (İsviçre İslâm Kültür Vakfı Müdürü)
Galip Himmet (İsviçre)
Yusuf Nada (İsviçre)
Vakıf Tahmasoğlu (Azerbaycan Sanayi Bakan Yardımcısı)
Prof. Muhammed Ali Şilhavi (Çek Cumhuriyeti İslâm Birliği Başkanı)
Dr. Petr Pelikan (Çek C. İslâm Birliği)
Dr. Fuad el-Barazi (Danimarka İslâm Merkezi Başkanı)
Yusuf Kenan Seyyidoğlu (Helsinki İslâm Medresesi)
Dr. Ahmed Jaballah (Avrupa Beşeri İlimler Enstitüsü Müdürü)
Bayram Ömeragiç (Sancak İnsani Yardım Kültür ve Enformasyon Merkezi)
Şerif Hukiç (Sancak İslâm Kültür Derneği)
Muharrem Begonoviç (Eski Yugoslavya İslâmi Dernekler Birliği)
Haldun Diaeddin (Ticino İslâm Cemaati)
Alaaddin Dursun (İsviçre İslâm Cemaati Vakfı Başkanı)
Muhammed Rıza el-Borsi (İran'ın İsviçre Büyükelçisi)
Ahmed Huber (İsviçre)
Heidi Hamida (İsviçre)
Mahmut Melekyan (İran Elçiliği)
Ahmet Taher (İslâmi Teşkilatlar Birliği)
İbrahim Salah (İslâmi Teşkilatlar Birliği)
Abdurrahman el-Blahed (S. Arabistan Büyükelçisi)
Ömer Kezza (Doktor, Almanya)
Selahattin el-Gafrawi (Almanya İslâm Meclisi Başkanı)
Yahya Schülzke (Berlin İslâm Federasyonu İkinci Başkanı)
Sabri İdris Koçi (Arnavut Başmüftüsü)
Ahmet Molla Bujar (Arnavutluk Başmüftülüğü)
Dr. Ahred Abdurrahman Sai (Diyanet İşleri Başkanı-Avusturya)
Muharip Tağioğlu (Azerbaycan-Film Yönetmeni)
İbrahim Şerif (Yunanistan)

Bu tablodan görüldüğü gibi Erbakan da İslâm da uzun bir süredir "Batılı"dır. Batı "kendi kucağındaki İslâm'a karşı sonsuz hoşgörülüdür. Örneğin Belçika "İslâmı ikinci resmi din" olarak tanımış, Al-

manya'da aynı yola girmek üzere kendisine bir "Şeyhülislâm" bulmuştur.

Almanya'da RP'li bir Şeyhülislâm

Erbakan "Basel çıkarması"nın ilk sıralarda sayılan iki konuğu Osman Yumakoğulları ve Ali Yüksel. Osman Yumakoğulları AMGT Genel Başkanı, Mercümek'in "iş ortağı". Ali Yüksel ise, inanılır gibi değil ama Almanya Şeyhülislâmı. Yüksel, Almanya tarafından "Şeyhülislâm" olarak tanınmadan önce AMGT'nin genel sekreterliğini yapıyor. Ali Yüksel'e "yürü ya kulum" diyen ise tahminlerin tam tersine bir "Alman müslümanı" olan Muhammed Salim Abdullah. Muhammed Salim Abdullah'ın tek marifeti müslüman olmak değil, aynı zamanda sıkı bir "Alman masonu" olduğu söyleniyor. Soner Yalçın'ın verdiği bilgilere göre Abdullah 1966 yılından bu yana Pfalzm eyaletindeki Zweibrüçken Locası'na bağlıydı. Abdullah Federal Almanya Büyük Mason Locası'nın ve Alman masonlarının yayın organı olan 'Humaniteat' dergisinde makale bile yayınlamıştı. YÖN dergisinde çıkan bir habere göre Abdullah aynı zamanda Alman İslâm Konseyi'nin yöneticisi. "Alman vergi sisteminin dini kurumların cemaatlerinden vergi almasına imkân tanıması Müslümanların da ilgisini çekiyor. 12 Eylül öncesinde 'Süleymancı' olarak bilinen İslâm Kültür Merkezleri'nin Almanya'daki müslümanları temsil ettiğini öne sürerek, cami vergisi alma hevesi yarım kaldıktan sonra, geçen 14 yılda Milli Görüş güdümlü Almanya İslâm Konseyi, müslümanların kilise sistemiyle örgütlenmelerini örgörerek, cami vergisi tahsilatının anahtarı kamusal hukuk kurumu olabilmek için başvuruda bulunuyordu. Milli Görüş Genel Sekreteri Ali Yüksel'in Almanya İslâm Konseyi'nin Şeyhülislâmı ilan edildiği törende, bir Alman Müslümanı olan Muhammed Salim Abdullah da bulunuyordu ve uzun yıllardır İslâm adına yaptığı çalışmalarla tanınıyordu. Salim Abdullah, Müslümanlar üzerindeki planlarının yanısıra, Alman Büyük Mason Locası'ndaki etkinliğiyle tanınıyordu. Zweibrücken Mason Locası yöneticisi olan Muhammed Salim Abdullah Alman Mason Locası'nın Quatuor Cornali 1980 yıllığındaki 'İslâm'da Mason İzleri' yazısı ve Atatürk'ün de mason olduğu yolundaki iddialarıyla tartışılmıştı."

YÖN dergisinde yazılanlara göre bu ilginç kişiyi 1990 yılında bir RP'li heyet ziyaret ediyor. Bu ziyaretten sonra mason Abdullah bir RP destekçisi olmakla kalmayıp aynı zamanda RP'ye "danışman" oluyor. İşte AMGT eski genel sekreteri Ali Yüksel'i "Şeyhülislâmlığa" bu ilginç kişi atayacaktır. Gerisini yine YÖN dergisinden izleyelim: "Dünya işlerini din açısından yöneten kişi konumundaki Şeyhülislâmlık Atatürk tarafından yasaklanmasından sonra, 70 sene 'gecikme' ile Köln'de yeniden canlandı. RP'nin yurtdışı örgütü olarak bilinen AMGT'nin genel sekreteri olan 45 yaşındaki modern görünümlü Ali Yüksel, geçtiğimiz yıl kendisini 'Müslüman toplumunun dini lideri' ilan ederek ilk 'Self-made Şeyhülislâm' olmayı da başarıyordu. 1949 Antalya doğumlu olan Yüksel, memleketinden milletvekili olmak amacıyla aday bile olmuştu ama bu sadece bir hayal olarak kalacaktı. İstanbul'da İlahiyat Fakültesi'ni bitirdikten sonra Antalya ve Çatalca'da müftülük yapmıştı. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Olgunlaştırma Dairesi Müdür Yardımcılığı görevinde de bulunan Yüksel, 1978 yılında Antalya'da din bilgisi ve ahlâk öğretmenliği yaparken, ihtisas için gittiği Almanya'da şansı açıldı.

Milli Görüş'e her ay milyonlarca marklık 'cami vergisi' kapısını açacak hukuksal kamu kurumu hakkını almak için AMGT güdümünde çalışmalarda bulunan Almanya İslâm Konseyi'nin mason kökenli göstermelik başkanı Muhammed Salim Abdullah bir gün kararını verdi: 'Sen artık Şeyhülislâm ol ey Ali Yüksel!' Mason başkandan icazetini alan eski müftü Ali Yüksel, bir sabah uyandığında kendini dünyanın ilk 'self-made' Şeyhülislâmı olarak buluyordu."

ABD-Avrupa-Ordu; artık herkes "İslâmı seviyor"du ve Necmettin Erbakan'ın dediği gibi herkes "Refah iktidarına hazırlanıyor"du.

EKLER
TEK TÜRKÇEYLE OLMUYOR BİRAZ DA İSLÂM

Aşağıdaki söyleşi 30 Haziran 1991 tarihli 2000'e Doğru dergisinden alındı. Derginin belirttiğine göre söyleşi yapılan kişi "TİB" için çalışan sivil bir uzman.

-TİB kamuoyunun gündemine geldi. Pek çok tanınmış komutanın adı geçiyor?

-Hepsini tanıyorum. Vatansever insanlar, MGK'nın başındaki kişiler hep Atatürkçüdür. Öyle bahsedildiği gibi işleri yapacak kişiler değiller. Örneğin Ertuğrul Zekai Ökte irticaya çok karşı biridir. Tanıtma faaliyetleri yürütüyor. Ermeniler hakkında kitap yayımlıyor.

TİB, Dış Türklere yönelik propaganda yapıyor. Türkiye buralara Türkçeyle giriyor. Suudi Arabistan'ın ise Dış Türklere yönelik olağanüstü büyük bir propaganda atağı var. Milyarlarca dolar harcıyor. İslâmı yayıyor. Türkiye bir tek Türkçeyle girerse kaybedecek. Onun için Türk-İslâm deniyor. Sentez bu nedenle çıktı. Nurettin Ersin Paşa'yı çok iyi tanırım. O, Dış Türkler konusunda ciddi, planlı, programlı ele alınmasını istedi. Türk-İslâm senteziyle yanaşılması tavsiyesinde bulundu. Özal'a güvenmediği için MGK bünyesine aldı bu çalışmayı. TİB'i bunun için kurdular. Emekli Oramiral Işık birer MGK Genel Sekreteri'yken bu işler için devreyi girdi.

Türk-İslâm sentezi yeni bir olay değil. Şimdi Suudiler Türk-İslâm sentezini yıpratmak istiyorlar. Bugün Dış Türklere ulaşmada İslâmla, Türklük mücadele içinde. İslâmla buralara girme Amerika'nın desteğinde yürütülüyor. Suudilerin ABD'den bağımsız öyle büyük bir projeyi yürütmeleri düşünülemez.

Suudi Arabistan'da Dış Müslüman Azınlıklar Merkezi diye bir kuruluş var. Suudi Arabistan'daki bir diplomat arkadaştan soruşturmasını istedim. Binasının nerede olduğu meçhul. Rabıta'yla aynı yerde çalışıyor. Kimseyi bu kuruluşa yaklaştırmıyorlar. Eğitim merkezinde elemanlar yetiştirip hedef ülkelere yolluyorlar. Bu işe büyük paralar döküyorlar. Suudi Arabistan'ın Yunanistan Büyükelçisi, Papandreu'nun müsteşarına 20 milyon dolar verdi. Batı Trakya Türklerine cami yapılması için.

Toplumla İlişkiler Başkanlığı tamamen Dış Türklere dönük faaliyet yürütüyor. Kitap yayımlıyor, plan, program yapıyor.

- Peki Doğu'da PKK'ya karşı halkı Cihad'a çağıran bildirilerin dağıtılması?

- Doğu'yu Dış Türklerden sayıyorlarsa bilmem.

- Ermenilere karşı yurtdışında operasyonlar?

- Ermeni operasyonu, askerin ve bütün teşkilatın işi değil. O tarihte Ermenilere karşı müthiş bir tepki vardı. Dışarıda görevli ateşe albaylar, Ermenilerin toplu olarak bulunduğu yerleri tespit ettiler. Havaya uçurmak istediler. Ankara bunu engellemek için inzibatlara toplattı albayları. Oda hapsine aldılar. Beyrut'ta 10 yıl görev yapmış bir arkadaşım var. Hiçbir resmi operasyon yapılmadı diyor. Peki yapılmadı mı? Yapıldı. Milliyetçi güçler yaptılar. Kurumlara şahıslar müdahale eder. Adam sızdırdılar.

- MGK'nın yurtdışındaki ülkücülerle ilişkileri... Haydar Saltık da benzer bir faaliyet yürüttü.

- Avrupa'daki Türkler çok bölünmüş durumda. MGK bunları biraraya toplamayı planladı. Solcular paramparça. Üçü biraraya geldiğinde hemen bölünüyor. Devlet yıkıcı olmayan Türkleri birleştirdi, örgütledi. MHP'liler 'vatan-millet' deyince birleşiyorlar. Devletin yanına geçiyorlar. Bir de Aleviler Türkiye'ye en bağlı olanlar. Dışarıdaki Aleviler Türkiye'ye çok bağlı.

Güllapoğlu'nun kitabında TİB'in yurtdışı faaliyetleri niye eski yılları kapsıyor? Bir gazeteci olarak bugünkü duruma fokus yapması gerekirdi. Çünkü amaç farklı. Güllapoğlu'nun haber kaynakları Özal çevresine yakın. Bu kitap için Ankara'da değerlendirme yapıldı. İşin başındaki paşalarla konuştuk. Olay yalnızca Güllapoğlu'nun kitabından ibaret değil. Hürriyet'i, diğer gazeteleri de katmak istediler. Engellendi.

Psikolojik savaş MİT'ten ayrılmadı. Her iki kurum da ordunun denetiminde. Kitapda adı geçen albaylar yok şimdi orada. Yarbaylar var, iki albay var...

GİZLİ
T.C.
GENELKURMAY BAŞKANLIĞI
ANKARA

İSTH: 3508-2 -80/P1. 2 HAZİRAN 1980
KONU: İç Tehdit Dokümanı

BAŞ EMİR

1. TÜRKİYE'ye yönelik iç tehdit unsurlarının genel hatlarıyla belirtildiği 'İÇ TEHDİT DOKÜMANI' hazırlanmıştır.

2. İÇ TEHDİT DOKÜMANI, "İç Tehdit Dokümanı Hazırlama, Kullanma ve Güncelleştirme Talimatı" esaslarına uygun olarak kullanılacaktır.

3. İÇ TEHDİT DOKÜMANI, ÇOK GİZLİ gizlilik dereçesini taşıyacak ve bu gizlilik derecesinin gerektirdiği güvenlik kurallarına ek olarak; özel kloransı olanlar dışındakiler kapsamına nüfuzuna engel olucu önlemler, ilgili komutanlıklarca alınacaktır.

4. İÇ TEHDİT DOKÜMANI, Tugay ve bağımsız Alay (Deniz ve Havada eşidi) seviyeye kadar dağıtılacaktır.

Gereğini rica ederim.

Kenan Evren
Orgeneral
Genelkurmay Başkanı

ÇOK GİZLİ

En son 14 Ocak'ta Suriye televizyonu Hatay'ı işgal edilmiş bölge olarak göstermiştir.

Suriye Hatay'ın bölünmesi için bölgede Arap milliyetçiliğini canlı tutmanın yanında; Hatay politikasını dolaylı yoldan desteklemek üzere bölgede yapılan silah kaçakçılığını korumakta, Türkiye'deki Kürt faaliyetlerine destek olmakta, Türkiye'deki anarşist faaliyetlerini yürüten unsurlarla Filistin Kurtuluş Örgütleri kamplarında eğitilmesinde ve desteklenmesinde organize faaliyetler düzenlemekte, hudutta yasadışı girip çıkan bu gibi şahıslara kolaylıklar sağlanmaktadır. 1970 yıllarından beri de Türkiye sınırına yakın bölgelerde oturan Türkleri iç bölgelere aktarma planını uygulamaya koymuştur.

Uluslararası sorunlarda daima Türkiye'ye karşı vaziyet almakta, Kıbrıs sorununda bu tezini desteklemekte, Yunanistan ile olan ilişkilerini geliştirmektedir.

Suriye'deki Alevi Baas Partisi iktidarı Sünni Arapların kurduğu, Müslüman Kardeşler örgütünün faaliyetleri nedeniyle zor duruma düşmüştür. İlan edilen sıkıyönetime rağmen bu örgütün Alevi kesime saldırıları ile durumu sarsılan ve Samandağlı olan Hafız el Esat Hatay bölgesinde vuku bulacak bir Alevi-Sünni çatışmasından yarar ummaktadır.

4. Muhtemel gelişmeler:

a. Aşırı sol desteklendiği Alevi kesimlerde örgütlenmeye devam ederken, bilhassa gençlerden meydana gelen taraftar ve militanları ile nüfus yoğunluğunun fazla olduğu yerlerde, küçük gruplarla adam öldürme, banka soyma, tahrip ve sabotajlarla birlikte yasal kuruluşları boykot ve direnişlere sürükleyerek, eylemlerini geniş halk kitlelerine yansıtabilirler.

b. Aşırı sağın desteklendiği Sünni kesim Arap milliyetçiliği ile Aleviliği eş tutmağa devam edere , bozulan refah, toprak ve nüfus nedeniyle Arap kesime karşı duyduğu nefreti sol kesimden öç alma şeklinde ortaya koyabilir ve eylemlerde bulunabilir.

c. Devam etmekte olan silah kaçakçılığı daha da büyüyerek artabilir, terörizm ve anarşi ile Türkiye çapında yapılan mücadeleyi olumsuz yönde etkilemeye devam edebilir.

d. Bölgede çatışmaların ve olayların gelişmesi ve yaygınlaşmasından yararlanacak olan dış güçler, Hatay sorununu dünya kamuoyuna ve Arap kamuoyuna mal etmeye çalışabilirler ve bu durum Türkiye ile özellikle Arap dünyası arasındaki ilişkileri olumsuz yönde etkileyebilir. Sonuçta Rum ve Ermeniler için büyük dış anarşi desteği sağlayabilir.

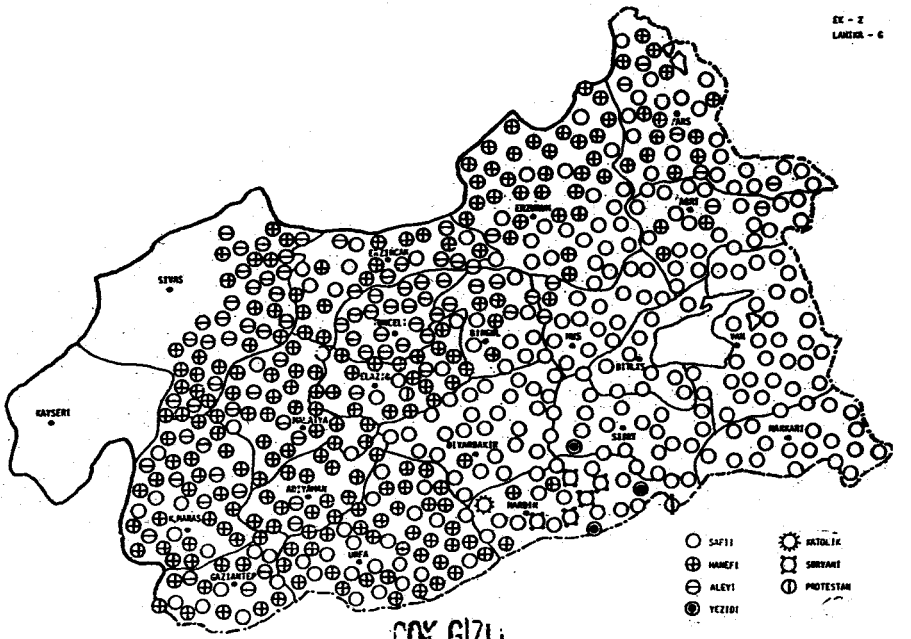
e. Bugün Reyhanlı-Kırıkhan-İskenderun hattına kadar etnik grupları lehine kısmen gerçekleştirilmiş olan toprak ve nüfus üstünlüğünün bütün Hatay ilinde kesin olarak gerçekleştirilmesinden sonra Hatay sorunu, Birleşmiş Miilletler dahil tüm uluslararası alana yansıtabilir.

SÜNNİ-ALEVİ NÜFUSUN DAĞILIMI

		TÜRK				KÜRT				ARAP				İLDEKİ TOPLAM			
		SUNNİ		ALEVİ		SUNNİ		ALEVİ		SUNNİ		ALEVİ		SUNNİ		ALEVİ	
İLLER	NÜFUS	MİKTAR	%	MİKTAR	%	MİKTAR	%	MİKTAR	%	MİKTAR	%	MİKTAR	%	MİKTAR	%	MİKTAR	%
HATAY	499.265	232.200	46,5	110	0,02	18.000	4	2.500	0,5	98.000	20	133.000	27	348.200	70,5	125.610	27,5
KAYSERİ	676.809	652.216	96,3	-	-	-	-	24.593	3,7	-		-		652.216	96,3	24.593	3,7
ADANA	1.416.841	1.107.280	78	1.520	0,1	34.450	2,4	87.550	6	38.000	3	147.000	0,4	1.179.730	83,4	236.070	6,4
G. ANTEP	875.500	630.190	72	36.810	4,2	118.440	13,5	81.660	9,3	3.000	0,34	5.400	0,6	751.630	85,8	123.870	14,2
K.MARAŞ	732.852	528.284	72,2	45.589	6,2	28.943	4	114.429	16	-		-		557.227	76,1	160.018	22,2
İÇEL	820.728	524.009	64	35.000	4,2	27.500	3,3	32.500	4	70.000	8,5	130.000	16	624.500	75,8	97.500	24,2
YOZGAT	500.371	455.409	91	40.133	8			4.829	1	-		-		455.409	9	44.962	9
SİVAS	741.713	549.587	74	125.822	17			66.304	9	-		-		549.587	74	192.126	26
ÇORUM	547.580	401.957	73	125.20	23	0.751	2	9.306	2	-		-		412.708	75	134.507	25
ERZURUM	746.666	503.928	67	26.956	4	176.370	24	39.417	5	-		-		680.298	91	66.368	9
TOKAT	599.166	361.439	60,3	226.974	38			8.753	,4	-		-		361.439	60,3	235.727	39,4
AMASYA	322.806	190.194	59	123.063	38	3.412	1	6.137	2	-		-		193.606	60	120.200	40
MALATYA	574.558	224.753	39	91.979	16	170.410	30	88.160	15	-		-		395.163	69	180.139	31
ELAZIĞ	417.924	375.674	91	6.150	1,4			30.600	7,3	-		-		375.674	91	36.759	9
ADIYAMAN	430.822	187.538	43	15.586	4	177.057	41	42.721	10	-		-		364.595	84	58.307	4
DİYARBAKIR	651.233													642.766	98,7	8.467	1,3
BİNGÖL	210.804							37.950	8					172.854	82	37.950	18
TUNCELİ	164.591													24.961	15	139.630	85
ERZİNCAN	326.167	171.174	53	32.586	5	104.851	32	-		-		-		188.730	58	134.437	42
BURSA	1.140.843	1.36.843	99,6	4.000	0,4					-		-		1.136.843	99,6	4.000	0,4
ESKİŞEHİR	965.520	925.520	96	40.000	4									925.520	96	40.000	4
BALIKESİR	834.918	819.141	98,4	15.777	1,6					-		-		819.141	98,4	5.777	1,6
ÇANAKKALE	366.687	363.087	99	8.600	1					-		-		363.027	99	3.600	1

ÇOK GİZLİ

MEZHEPLER DAĞILIMI

ÇOK GİZLİ

Reyhanlı-Kırıkhan arasında 27 Şubat 1979'da Bakanlar Kurulu kararı ile 8 köyde 13 yerleşim yerinde özel şahıslardan alınarak kamulaştırılan 1977 dönüm arazi bulunmaktadır. Suriye hükümeti 1958 yılında uygulamaya başladığı toprak reformu ile birlikte Türk vatandaşlarının Suriye'deki topraklarını da kamulaştırmıştır. Buna karşılık Türk hükümetleri Suriye uyrukluların Türkiye'deki topraklarına el koymuştur. El konulan toprakların büyük bölümü Hatay'da bulunmaktadır ve 139.058 dönümdür. Bunun 57.677 dönümü Suriye'de malları bulunan Türk uyruklulara ve yörede toprağa muhtaç çiftçilere kiraya verilmiş, 39.414 dönümü bazı ailelerin işgalinde kalmış, kalan 41.967 dönüm büyük ihtimalle fuzuli işgal halindedir.

Geçmiş yıllarda bölgede dengenin Arap asıllılar aleyhine bozulması için yapılan planlı iskanda Kırıkhan ilçesine Doğulu ve Karadenizli aileler getirilip iskan edilmiş ve ilçe kurtarılmıştır. Bugün ilçe nüfusunun %96.34 Türklüğünü kabül edenlerden müteşekkildir.

Geniş kara sınırı ve kıyılarla çevrili olan Hatay'da gerekli sınır ve sahil kontrollarının kifayetli bir şekilde yapılamaması sebebiyle başta silah olmak üzere geniş ölçüde kaçakçılık yapılmaktadır. Bu kaçakçılık genellikle Alevi vatandaşlar tarafından organize edilmekte ve bu kesim için önemli bir kazanç kaynağı oluşturmaktadır. Alevilerin toplu bulundukları yörelerde büyük çapta silah stokunun bulunduğu söylentileri yaygındır. Hatay üzerinden yapılan kaçakçılık Türkiye sathına yayılarak terör ve bölücülüğü beslemekte ayrıca Irak'a diğer Güneydoğu vilayetleri üzerinden girebilmektedir. 1979 yılında vuku bulan 387 kaçakçılık olayında 6 kaçakcı ölmüş, 3'ü yaralı 269 kaçakçılık sanığı ele geçirilmiştir.

3. Suriye'nin Hatay politikası:

Suriye, Birinci Dünya Harbi sonrası Fransız mandasından kurtulduğu andan beri Hatay'ı topraklarına katmak için faaliyette bulunmaktadır. Hatay'ın Türkiye'ye katılmasını ve Türkiye-Fransa arasındaki 23 Haziran 1939 anlaşmasını tanımayan Suriye, Hatay'ı kendi ulusal sınırları içinde göstermeğe devam etmektedir. Hatay üzerindeki emellerini gerçekleştirmek için açık ve gizli yollarla bölgede Arap nüfusunun çoğalmasını, toprak mülkiyetinin çoğunluğunun Arap toplumuna geçmesini desteklemekte, Arap kültür ve sempatisini yayarak dünya politik ortamının elverişli olduğu bir sırada bu bölgede Plebisit yapılmasını sağlamak amacını gütmektedir.

Alevi Baas Partisi tarafından ..... Lazkiye'de faaliyet gösteren İskenderun Sancağını Kurtarma Cemiyeti kanalıyle, Hatay'da bulunan Arapları kendi siyasal düşüncesinde istismar ve organize etmeğe çalışmaktadır. Bu derneğin Hatay ili içerisinde de gizli örgütleri bulunduğuna dair duyumlar alınmaktadır.

YER	TÜRK	KÜRT	ARAP	TOPLAM	ARAP YÜZDESİ
SAMANDAĞI			55.500	55.500	84.72
İSKENDERUN	1.000	12.000	95.000	108.000	62.13
DÖRTYOL	200	400		600	0.64
TOPLAM	1.310	14.900	228.000	244.210	

Alevilerin toplam nüfusa oranı yüde 32.38'dir. Kapalı bir topluluk durumu arzeden Aleviler toplu bulundukları bölgelerde dış güçlerin de kışkırtmaları ile siyasal etkinlik sağlamak üzere devlet organlarına sızma veya bu mümkün olmadığı taktirde mahalli resmi organları çıkarları doğrultusunda kullanmak üzere faaliyette bulunmakta, kendilerinden olmayan memur, görevli ve vatandaşları bölge dışına itmeye gayret göstermekte, Kürtçülük faaliyeti ile uğraşanlarla işbirliği yapmaktadırlar.

c. Kültür durumu:

Hatay bölgesinde okur yazar oranı Türkiye düzeyine göre oldukça yüksektir. Bütün köylerde ilkokul, bütün ilçelerde lise mevcuttur. 3 yüksekokul bulunmaktadır. Bölgede yaşayan Alevilerin Suriye ile ilişkilerinin devam etmesi, kapalı bir toplum olmaları sebebiyle Arap kültürü etkisini devam ettirmektedir.

2. Ekonomik yapı:

Ekonomik yaşamda tarım en büyük geliri sağlamaktadır. Bölgede genellikle tarıma elverişli arazi toplam olarak 2.552.610 dekardır. Bu miktarın 1.551.761 dekarı Alevilerin yaşadıkları bölgelere işaret etmektedir. Aleviler çoğunlukta oldukları bu bölgelerde arazinin %65'ini ellerinde bulundurmaktadır. Çalışkan ve tutumlu kimseler olan Aleviler, geçmişte tarım işçisi olarak çalıştıkları Türk arazilerini bir taraftan dış desteklerle diğer yandan da kendi çalışkanlıkları ile ele geçirmişlerdir.

Hatay ile içerisinde, toprak dağılımının yeniden düzenlenmesi için kullanılabilecek araziler:

Amik gölünün kurutulması sonucu elde edilen arazi, sınırdaki mayınlı sahaların temizlenmesi ile kazanılacak arazi.

Reyhanlı-Kırıkhan arasında kamulaştırılan arazi

El konulan Suriye vatandaşlarının arazisi.

Hazineye ait diğer araziler.

Amik gölünün kurutulmasından elde edilen arazinin 195.000 dönümü 1949, 1970 yılları arasında dağıtılmış, kalanın 65.472 dönümü 1974-1978 yılları arasında kiraya verilmiştir. Kira sözleşme süresi 1978 yılında bitmiştir.

Sınırlardaki mayınlı saha takriben 87.5 km^2 olabilir.

Hatay bölgesi

Mezhep ayırımcılığına ek olarak bölgede mevcut nüfusun yaklaşık %40'lık bölümü Arap kökenli yurttaşlarımızın teşkil etmesi, Hatay sorunu ve bölgenin önemli bir kaçakçılık merkezi oluşu dolayısıyla, Hatay bölgesindeki iç tehdit ayrı bir bölüm halinde incelenmiştir.

1. Sosyal yapı:

a. Nüfus:

Hatay ilinin 1940 yılı sayımına göre nüfusu 246.138 iken geçen 35 yıl içinde 497.975 artarak nüfus 744.113'e ulaşmıştır.

Bölgede nüfus artışının genel olarak nedenleri şunlardır:

Kurulan sanayi tesisleri sonucu artan işçi varlığı, bölge dışından çoğunluğu Mardin'den gelerek özellikle İskenderun bölgesine yerleşen Aleviler, Alevi kesimde doğum oranının yüksekliği.

Etnik yapı

Hatay'da etnik yapıyı ortaya koyan herhangi bir resmi döküman olmamasına rağmen yapılan örtülü araştırmalara göre; etnik yapı şu şekildedir.

GRUPLAR	MİKTAR	YÜZDE
TÜRK	381.908	51.31
ARAP	321.000	43.12
KÜRT	31.400	4.25
ERMENİ	450	0.07
YAHUDİ	305	0.05
RUM	9.070	1.20
GENEL NÜFUS	744.133	100.00

Toplam nüfusun % 48.69'unu etnik grup meydana getirmektedir.

Bu etnik yapı içinde halk, ırki ve dinsel nedenlerle belirli yerlerde toplu olacak şekilde oturmaktadır.

Alevilerin toplu olarak oturdukları yerler ve yerel nüfusa göre oranları şu şekildedir:

YER	TÜRK	KÜRT	ARAP	TOPLAM	ARAP YÜZDESİ
ANTAKYA	10		77.000	77.100	42.92
HASSA					
KIRIKHAN		2500		2.500	3.66
REYHANLI					
ALTINÖZÜ			500	500	1.10
YAYLADAĞI					

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ILIMLI İSLÂMIN GERÇEK MİMARI: KAPİTALİST ENTERNASYONAL

Fotoğraf 11 Mayıs 1990 tarihinde çekilmiş. Altında okunan "Bildenberg'deki Türk takımı" ibaresi ilk bakışta bir olağanüstülük taşımıyor. New York'ta bir "Bildenberg Sempozyumu" yapılmış, Türkiye'den de Erdal İnönü, Mesut Yılmaz ve işadamı Selahattin Beyazıt bu sempozyuma katılmış. Bu fotoğraf da o toplantıdan dönüşte çekilmişti. "Türk Takımı" sempozyuma katılan yabancı konuklar hakkında gazetelere şu bilgileri veriyordu: "New York'a yakın bir sayfiye kasabasında yapılan toplantıya ABD Başkan Yardımcısı Dan Queyle, Avrupa'dan iki başbakan, iki kraliçe ve bazı ünlü işadamları ile sendika liderleri de katıldı." Hürriyet gazetesinde verilen habere göre bu bir "seçkinler zirvesi"ydi ve görüş alışverişinden başka amacı yoktu. Seçkinler zirvesine Türkiye'den iki politikacı ve bir işadamı seçilmişti.

Ancak, sempozyumun yapıldığı kasabada bir "seçkinler söyleşisi"nde olmayacak şeyler yaşanmıştı. Üç gün boyunca, sayfiye kasabası güvenlik güçleri tarafından tamamen kuşatılmış, içeriye davetlilerden başka kimsenin girmesine izin verilmemişti. Gazeteciler de dahil bölgede kuş uçurtulmuyordu. Üstelik, toplantıda not tutmak, her türlü kayıt yapmak yasaklanmıştı. Bu toplantı hakkında basına hiç bir bilgi verilmemiş, katılanlar toplantı boyunca dışarı çıkarılmamış ve tüm dünyayla ilişkileri kesilmişti.

Bildenberg'teki "Türk Takımı", Harison Konferans Merkezi'nde üç gün dışarı çıkılmadan yapılan toplantıdan sonra Türkiye'ye geri döndü. Bunlardan Mesut Yılmaz, partisinin yaptığı kurultayda Genel

Başkan seçildi. Bir süre sonra da başbakan oldu. Erdal İnönü ise partisi adına katıldığı Sosyalist Enternasyonal'de, Sosyalist Enternasyonal İkinci Başkanı seçildi. 20 Ekim 1991 seçimlerinde üçüncü olan SHP ve onun Genel Başkanı Erdal İnönü, Bildenberg'li olan bir başka kişi, Süleyman Demirel ve onun partisi DYP ile koalisyon ortağı oldu. Erdal İnönü ise artık Başbakan Yardımcısı'ydı. Ne ilginç değil mi, bütün bunlar Mayıs 1990'da yapılan Bildenberg toplantısından sonra oldu.

Bildenberg toplantıları büyük bir gizlilik altında yapılıyor olsa da, katılanların "ağızlarından kaçırdıklarını" takip eden bazı gazeteciler neler konuşulduğu ve toplantılara kimlerin katıldığı hakkında bazı bilgilere ulaşabilmişlerdi. Jeagues Bordist adlı bir yazar bu toplantıda konuşulanlar hakkında şu bilgileri veriyordu: "Uluslararası finans sorunları, gümrük engeli olmaksızın ürünlerin serbest dolaşımı, uluslararası ekonomik birlik, ulusal ordıuların dağıtılması ve uluslararası bir polis gücünün kurulması, göç ve göçmenlik özgürlüğü, uluslararası bir parlamentonun kurulması, BM'e ya da her türlü uluslarötesi yönetime üye devletlerin özgürlüklerinin sınırlanması." Bordist, bu bilgileri verdikten sonra, bir seçkinler toplantısının boyunu hayli aşan bir yorum yapıyordu: "Görüldüğü gibi süreç bir dünya hükümetinin oluşturulması yönünde."

Enternasyonal'in İcra Organı

Dr. Memduh Eren, "Bildenberg toplantıları basit bir fikir teatisi yeri değil, görünmeyen bir iktidarın icra organı" diyor. Buna göre Bildenberg de tek organ değil. Asıl ipleri elinde bulunduran organ, merkezi ABD'de olan C.F.R (Dış ilişkiler Konseyi). Bildenberg bu kuruluşa bağlı olarak çalışıyor. CFR'ye bağlı olarak çalışan bir başka örgüt daha var ki, buna "Trilateral" adı veriliyor. İlhamını mason örgütlerinden alan bu kurumlar, özellikle masonik örgütlenmelerin zayıflamasından sonra onun yerine geçerek, "bir dünya hükümeti"nin kurulması için gizlice çalışıyor. Dr. Eren CFR hakkında da şunları anlatıyor: "Aslında bir Avrupa iç savaşı olan Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra gizli dernekler ve yüksek finans çevreleri Avrupa'dan ayrılarak ABD'de üstlendiler. Bunlardan Amerikalı banker

Morgan, 1921'de Council on Foreign Relations (Dış İlişkiler Konseyi)'ı kurdu. Kuruluşundan sonra ABD'nin tüm devlet başkanları, seçilmeden önce CFR üyesi olmuşlardır. Dünya tarihi için önemli bir olay sayılan Yalta Konferansı'nda Amerikan heyeti üyelerinin dörtte üçü CFR üyesiydi... Günümüzde CFR ABD hükümetinde, siyasette, iş yaşamında, medyada, gizli servislerde ve din alanında en önemli görevlerde bulunan bin 400 kişiden oluşmaktadır."

Bu ilginç örgüte mali kaynak sağlayan kuruluşların adları yanyana getirildiğinde tablo tamamlanıyor: Ford Vakfı, Carnagie Vakfı, Rockfeller Vakfı, IBM, ITT, Standart Oil gibi büyük şirketler. Bu bilgilere göre CFR hem hükümet, hem de iki büyük siyasal parti üzerinde oldukça etkili.

İşte, Türk Takımı'nın katıldığı "seçkinler toplantısı" CFR'nin Avrupa'da oluşturduğu gizli bir örgütün toplantısı. Bildenberg'in kuruluş öyküsü ise İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'nın yeniden kuruluş çalışmalarından pay alma kavgası ile başlıyor. Bildenberg adındaki gizli dernek CFR'nin kontrolünde kuruldu. Kuruluşundan güdülen amaç ansiklopedilerde verilen bilgilere göre şöyleydi: "Avrupa ve Kuzey Amerika'dan her yıl 100 kadar nüfuzlu iktisatçı, bankacı, siyaset adamı ve hükümet yetkilisinin katıldığı üç günlük konferans. Bildenberg Konferansı, her yıl bir başka Batılı ülkede ve çok sıkı güvenlik önlemleri altında toplanır. Konferansa katılanlar, konferans sırasında tartışılan konuların gizli kalacağına söz verirler. Toplantının amacı, ulusal politikaları ve uluslararası ilişkileri etkileyen kişilerin, resmi olmayan ve kişisel bir ortamda tanışmalarını ve ortak sorunlarını kendilerini sonradan bağlamayacak bir biçimde tartışabilmelerini sağlamaktır. Her konferanstan sonra, yalnızca o konferansa ve öteki Bildenberg konferanslarına katılmış olanlara özel bir rapor dağıtılır. Raporda konuşmacıların adları yerine yalnızca hangi ülkeden oldukları belirtilir. İlki Hollanda Prensi Bernhard'ın girişimiyle 1954'te Hollanda'nın Oosterbeek kentinde toplanan konferans, adını ilk konferans salonunun bulunduğu otelden alır. Konferansın uluslararası yönetim komitesi, her ülkeden her yeni konferans için genellikle yeni delegeler seçer. Konferans'ın sekreterliği Lahey'dedir." Dr. Memduh Eren ise bu öyküyü şöyle anlatıyor: "Joseph Retinger adlı, İsveç'de yaşayan Yahudi kökenli yüksek dereceli bir masonun önderliğinde kurulan Bildenberg grubu, adını, 1954 Mayısında

kuruluş toplantısının yapıldığı Oosterbeek'deki Bildenberg Oteli'nden almaktadır. Bu toplantıya Hollanda maiyet Prensi Bernhard de Lippe başkanlık etmişti." Buna göre Bildenbergciler uluslararası sorunlarla ilgileniyorlar. Bu sorunlara önerdikleri çözümler ise bir "Dünya Hükümeti"nin "asgari" programını oluşturuyor: Gümrük duvarlarının kaldırılması, ulusal orduların sınırlanması ve uluslararası bir polis gücünün oluşturulması, uluslararası bir parlamentonun oluşturulması, devletlerin egemenliklerinin sınırlanması. Bunlarla güdülen temel hedef, "uluslararası büyük sermaye"nin bütün ülkelere el koyması. CFR üyesi Paul Warburg'un Amerikan senatörlerinin önünde bu hedefi şöyle açıkladığı söyleniyor: "Hoş olsun ya da olmasın, bir dünya hükümetine sahip olacağız. Tek sorun, bunun fetih yoluyla mı, yoksa mutabakat yoluyla mı kurulacağını bilmek."

Kontrgerillanın Mucidi CFR

Fetih ya da mutabakat; işte bu iki yöntem CFR içindeki sorunların da habercisi. CFR içinde güvercinlerin ağırlığı olmakla birlikte, fetihçi "Şahinler" zaman zaman öne çıkabiliyor. Üstelik bu mücadele Bildenberg içine de yansımış durumda. Eren, ünlü skandalları hatırlatıyor: "Lockheed ve Watergate skandalları CFR ve Bildenberg'deki reformcuların zaferiyle sonuçlandı. Bu zaferin kesin sonucu Nixon ve Prens Bernhard de Lippe'ın düşüşüydü."

Muhtemel bir dünya hükümetinin organlarından biri de "Trilateral Commision". Trilateral de tıpkı diğerleri gibi Amerikan kökenli bir örgüt, merkezi de orada. Bilinen adresi şöyle: 345 East 46th Street, New York. Bu örgüt bünyesinde çoğu masonluk, B'nai, B'rith, Bildenberg Grubu, CFR gibi başka gizli kuruluşlara da üye olan önemli kişileri topluyor. Üyeler atama yoluyla devşiriliyor. Tek kriter örgütün büyük dünya çerçevesi (mondialiste) hedefini kavramaları ve bu amaçla çalışmaya hazır olmaları. Üyelerden hem demokrat, hem de demokrasinin yarattığı tehlikelerin bilincinde olmaları isteniyor.

Örgütün çalışma alanı Wall Street, Tokyo Borsası ve mason localarının merkezi Londra. İtalya'da patlak veren "P2 Mason Locası ve Gladio" skandallarının arkasında da Trilateral Commision çıkmıştı.

Trilateral'in ilk başarısı, Beyaz Saray'a o güne kadar adı sanı duyulmamış bir üyesini, Jimmy Carter'ı seçtirmek olmuştu. O da seçilir seçilmez hükümet ve yönetime örgüt üyelerini doldurma işine girişmiş. İşte bunlardan bazıları: Walter Mondale, Cyrus Vance, Harold Brown, Zbigniev Brzezinski, Samuel P. Huntington. Elbette örgütlerin etkili ismi Henry Kissinger'ı unutmamak gerek. Bu son üç isim hem Doğu Avrupa, hem de Ortadoğu'daki birçok "başarılı" operasyonun da mimarı. Kissinger'in en son uzmanlık alanı ise tahmin edilebileceği gibi Ortadoğu ve İslâm!

Bu isimler ayrıca her üç örgüte de üye olma ayrıcalığına sahip. Ana örgüt CFR'nin yöneticileri şu isimlerden oluşuyor: D. Rockefeller, G. W. Ball, Z. Brzezinski, H. Kissinger. Alt komisyon; J. Cl. Casanova, Th. de Montbrial, E. de Rothschild, J. de Fouchier. Trilateral: Raymond Barre, Bildenberg Michel Rocard.

Bütün bu örgütlerin değişmez isme Rockfellerlerin önemli bir marifeti daha var ki, bu Aydınlık yayınları arasında çıkan "Kontrgerilla ve MHP" adlı çalışmada şöyle anlatılıyor: "Amerika'nın Kore yenilgisi, emperyalist askeri uzmanları derin derin düşündürürken, Amerika'nın büyük tekellerinden Rockefeller grubu, 1956 yılında şu öneriyi getirdi: ABD'nin çıkarlarına uygun düşmeyen herhangi bir durumu düzeltmek için dünyanın neresinde olursa olsun derhal müdahale edebilecek yeteneklere sahip özel askeri birlikler kurulmalı. Bu özel askeri birliklerin gayet hareketli olması ve çeşitli yerel harpleri başarıyla sona erdirecek yetenekte olması gerekir. Rockefeller grubunun önerdiği özel askeri birlikler Amerikan kontrgerillasının ilk nüvesini meydana getiriyordu..."

Rockefeller adının bütün "kapitalist enternasyonal" kuruluşlarının içinde geçmesi de gösteriyor ki, bu ailenin işi sadece kâr peşinde koşmaktan ibaret değil. Grup, dünyanın her yerine dağılmış şirketleriyle sistemin korunması için gereken "karşıdevrimci örgütlenmeler"in içinde bizzat yer alıyor. Üstelik bu etkisini yüzyılın başından bu yana arttırarak sürdürüyor. Elbette ailenin en büyük kâr kaynaklarından biri "petrol sanayi". Bu aile için Ortadoğu'yu özellikle önemli kılıyor. Amerikalı iki Marksist iktisatçı Baran ve Sweezy'nin verdiği bilgilere göre grubun çekirdeği 1910'lu yıllarda atılıyor: "Rockefeller çıkar grubunun çekirdeği, 1911'de Sherman Anti-trust kanunuyla dağılmasından sonra, ülkenin çeşitli bölgelerinde iş gören ayrı

ayrı şirketler haline gelen Standart Oil şirketiydi. 1920'ler boyunca bu şirketlerin Rockefeller'in denetimi altında tek bir çıkar grubu olarak kaldığını gösteren kanıtlar kolayca bulunabilir. Bunlar birbirlerinin pazar alanlarına saygı gösteriyorlar ve hızla gelişen bağımsız şirketlere karşı genellikle birlikte hareket ediyorlardı. 1929'da Indiana'daki Standart müdürünün, küçük hisse senedi sahiplerinin desteğinden yararlanarak şirketi Rockefeller ailesinin denetiminden kurtarmak için çalışması kesin bir yenilgiyle sonuçlandı ve bu asi adam hiçbir törene ihtiyaç kalmadan defedildi.

1929'dan sonra petrol sanayisinde büyük değişiklikler oldu: Uluslararası kartel kuruldu, zengin Ortadoğu bölgesi açıldı; içte, buharanın ortaya çıkardığı tayınlamaya yönelmiş sistem, tekel fiyatlarının hükümet tarafından sağlamlaştırılmasına yol açtı; otuz yıl içinde motorlu taşıt araçlarının sayısının üç misli oluşu ve kömür yerine benzin kullanılması, talebi ve üretimi görülmemiş bir biçimde arttırdı. Eski Rockefeller şirketleri bu gelişmelere nasıl bir tepkide bulundular? Bir takım halinde hareket etmeye, tüm olarak grubun çıkarlarını korumak için ellerinden geleni yapmaya devam ettiler mi? Yoksa, herbiri kendi çıkarlarına göre yeni fırsatlar mı aramaya koyuldular? Eldeki kayıtlar, hiç kuşkuya yer vermeyecek biçimde bu soruları cevaplandırıyor. Yeterli pazar çıkışları olmadan Ortadoğu'da geniş bir üretime girişen California Standart, uluslararası bir nitelik kazanan kendi 'kardeş' şirketleriyle değil de Texaco ile birlikte çalışmaya koyuldu, çok düşük fiyatlarla da olsa, eskiden Jersey ve Socony'nin elinde olan New England pazarını ele geçirdi. Ötekiler de California örneğini izlemekte gecikmediler. Bugün çeşitli Standart şirketleri 1911 pazar bölgelerinden bütünüyle kopmuştur artık, rakip şirketlerden olduğu kadar birbirlerinden de pazarları çalmaya çalışmaktadır.

Bu arada, eskiden Rockaefeller'in emriyle kendisini dış pazarlardan uzak tutan Indiana Standart, uluslararası kartel şirketlerinin Ortadoğu'da elde ettiği akıl almaz kârlar peşinde koşmaya başladı. İranlı ve Ortadoğulu yapımcılara standart 50-50 kâr bölüşümü yerine 25-75 kâr bölüşümü teklif ederek küçük Amerikan bağımsız şirketleriyle olduğu gibi İtalyan ve Japonlarla da birleşti."

Elbette Rockefeller grubu ile İtalyan ve Japonların ortaklıkları şirketler düzeyinde kalmadı. Bir de bu ülkelerin "komünist olmasını" engellemek gerekiyordu. İtalya ile ilgili örnek artık biliniyor. İşte Fa-

tih Güllapoğlu'nun aktardıkları: "Öte yandan İtalya'da 45 yıldır iktidarda olan Hıristiyan Demokrat Parti'nin 60'lı yıllardaki genel sekreteri olan eski Başbakan Aldo Moro'nun sağ kolu Sereno Freato da Moro'nun genel sekreter olduğu yıllarda CIA'nın kendilerine ayda 60 milyon liret verdiğini anlatıyor. Bunu kendisini Roma'daki ABD Sefaretindeki CIA şefinin verdiğini belirten Freato, 'ben de' diyor, 'Bu çeki hemen parti kasasına yatırıyordum' açıklamasını yapıyor... Gene bir CIA görevlisi olan Richard Brenneke, İtalya'da sağ eğilimli bir darbe yapmak peşinde olan ve Süper Nato'nun bir yan faaliyeti olarak çalıştığı iddia edilen Licio Gelli yönetimindeki P-2 Mason Locası'na akıttıkları paranın bazen ayda 10 milyon dolara çıktığını söylüyor. Bir Mason Locası paravanı altında kurulan ve ortaya çıktığı 80'li yılların ortasında İtalya'da büyük skandal yaratan P-2 Mason Locası'nın başı Licio Gelli'nin, emirleri eski ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger ve Alexander Haig'den aldığı ileri sürülüyor..."

Kissinger: Alman İstihbaratından CFR'e

Gelli'nin "amiri" Kissinger, başında da belirttiğimiz gibi CFR, Trilateral ve Bildenberg örgütlerinin her üçüne de üyle olma ayrıcalığına sahip olan ender kişilerden biri. Uzun süre ABD Dışişleri Bakanlığı'nı da sürdüren Kissinger istisnasız her türlü "karşıdevrim" örgütlenmesinin başında ya da içinde bulunuyor. Denildiği gibi Kissinger tam bir "örgüt adamı". Tarihi ise hiç şaşırtıcı olmayacak bir biçimde 1940'lı yıllarda "Alman İstihbaratı" ile başlıyor. Müller'in verdiği bilgilere göre kurulduğu günden bu yana Kontrgerillanın içinde: "... Almanya'da 1952 yılında 1200 ABD ajanı örgütlü operasyon yönetmek için toplanmışlardı; aşağı yukarı 8 servis de yardımcı hizmet görüyordu. Ajanların hangi 'firma' tarafından düzenlendiğini hiç kimse tam olarak bilmiyordu. Komünistlerin öteki alanları ya da komünist tehlikesi hakkında enformasyonlar toplamak için ABD haberalma servislerinin başka araçları da vardı. Onlar sadece muzaffer Wehrmaccht saflarında 'bilgi zengini' şahsiyetler değil, aynı zamanda eski Nazi gizli servislerinin, Gestepo'nun ve SS'in saflarından da bulunuyordu. Eski anti-komünist dava için faaliyet gösterenlere şimdi tekrar yeni görevler düşüyordu.

Nazi bilimadamları tarafından, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerikan Donanım Araştırması (Operation Poperclip) ve Amerikan gizli servisi CIC için Nazi savaş suçlarına yardım hakkındaki araştırmalar o kadar açık gösterdi ki, komünistlere karşı savaşta Amerikalılar hiçbir ideolojik ve ahlâki vicdan azabı çekmiyordu. Gestepo'nun adamı Klaus Barbie olayında açıkca görüldüğü gibi Amerikan CIC'i aranan savaş suçlularına gizli servis çalışmaları için silah temin etmişti.

Sert anti-komünist saldırıların bu dönemde Washington'da "Psikolojik Savaş Önderliği Şubesi' 'Psycholigical Strategy Board (PSB) kuruldu. Bu örgütlerin politik ve propagandif etkinlik içindeki görevleri Avrupa'daki ilişkilerine yansıdı. Komisyonda, Dışişleri Bakanını sürekli temsilcisi olarak, Savunma Bakan Yardımcısı ve Haberalma Servisinin direktörü temsil ediliyordu.

Başkan Truman'ın 4 Nisan 1951'dki 'Psikolojik Strateji Şubesi' (PSB)'nin kuruluşuna ilişkin direktifi yeni hükümet organizasyonunun dalı olarak alındı...

Truman'ın yönetimi altındaki ABD Hükümeti'nin sonuç olarak ne yapmak istediğini, Temmuz 1952'de Henry A. Kissinger'in geniş kapsamlı bir analiz içinde nasıl formüle ettiği, 1985 Aralığında açıldığında Truman'ın arşivinde görüldü. Kissinger, 1945'ten 1946'ya kadar ABD'nin Avrupa'daki Haberalma Servisi'nde faaliyet göstermişti. Kissinger, savaşı ABD ordusunun Avrupa Savunma Bölümünde yaşamıştı.

1946'da A. Kissinger, Oberammergua'daki European Command Intelligence School'da Alman tarihi doçentiydi. 1946'dan 1949'a kadar da askeri haberalma servisinde yüzbaşıydı. Bundan sonra Harvard Üniversitesindeki bir incelemesiyle bilimsel kariyeri başladı.

1952'de genel karargahın Psychological Strategy Board'ın bilimsel kariyerini edindi. Talat Turan, kitapları Genelkurmay Başkanlığı tarafından Türkçeye de çevrilen "kontrgerilla teorisyeni" Galula hakkında şu bilgiyi veriyor: "Kitabı yayımlayan Frederick A. Praeger Publisher Inc.'in CIA'nın finanse ettiği bir yayınevi olduğu CIA'nın eski başkanlarından Stanfield Turner'in 'CIA-Gizlilik ve Demokrasi' başlığını taşıyan 'anılar'ında da açıklandı. David Galula'nın maske bir isim olduğu anlaşılmaktadır. Çünkü kitap Harward Üniversitesi'nden bir grup tarafından yazılmıştır. Yazarları arasında, eski Baş-

bakanlardan Bülent Ecevit'in 'hocam' diye takdim ettiği ABD'nin eski Dışişleri Bakanlarından Henry Kissinger de vardır."

CFR, Trilateral, Bildenberg, ABD Dışişleri, İstihbaratçı, Kontrgerilla teorisyeni Kissinger'in bir başka marifeti hakkında başka bir çalışmada da şu bilgilere rastlıyoruz: "Sovyetler Birliği döneminde ABD, Orta Asya ile çok yakından ilgilendi. Özellikle Türkiye, Suudi Arabistan, İran ve Pakistan gibi müttefikleri aracılığıyla Orta Asya'daki müslüman cumhuriyetler üzerinde yoğunlaştı. Soğuk savaş boyunca çeşitli projeler geliştirildi: Verimli Hilal, Yeşil Kuşak gibi. Kurnazlığı ve kirli diplomatik oyunları sevmesi nedeniyle günümüzün Meternich'i olarak adlandırılan ABD Dışişleri eski Bakanı Henry Kissinger, Carter döneminde Ulusal Güvenlik Danışmanı ve koyu Sovyet düşmanlığıyla tanınan Zbigniev Brzezinsky ve daha sonra CIA ajanlarından Graham Fuller, İslâm ve Orta Asya üzerinde bir hayli kafa yordular."

Kontrgerillacı Kissinger ile "Polonya fatihi" Brzezinsky'nin her ikisi de masondu. Talat Turhan'ın deyişiyle "Eski sosyalist ülkelerin düşürülmesinde lider olarak seçilen kişilerin çoğunlukla mason olmaları da bir rastlantı değildir." Hepsinin ortak noktası ilhamını masonluktan alan "kapitalist enternasyonal" üyesi olmalarıdır. Bunların hepsinin birdenbire "İslâm"la ilgilenmeye başlamaları ise yapılacak yeni "operasyon"un nerede olacağını göstermektedir.

Çeşme'de ne Pişer?

Tarih 25-27 Nisan 1975. Türkiye, İzmir, Çeşme. Bildenberg toplanmak için o yıl Çeşme İlçesi'ni seçiyor. Katılanlar arasında kimler yok ki: Örneğin ünvanı "Uluslararası Barış için Carnegie Bağışı Emektar Başkanı" ve "Avrupa İçin Onursal Genel Sekreter" olarak belirtilen Joseph E. Johnson, Dresdner Bank A.G. Yönetim Kurulu Başkanı Jurgen Ponto, O.E.C.D. Genel Sekreteri Jonkheer Emile von Lennep, NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, IBRD Başkanı Robert S. McNamara, FİAT Başkanı Giovanni Agnelli, İsveç Başbakanı Olaf Palme. ABD ekibinde ise çok tanıdık isimler var: George W. Ball (Katılanlar nihai listesine göre Lehman Brothers İşletme Müdürü), Zbigniev Brzezinsky (Triletaral Komisyonu Başkanı), Robert W.

Hubner (I.B.M. Başkan Yardımcısı), David Rockefeller (Chase Manhattan Bank N.A. Yönetim Kurulu Başkanı). Bu toplantıya Türkiye'den katılanlar ise son on yılda toplumun islâmileştirilmesinde şöyle veya böyle rol üstlenenlerden oluşuyor. İşte Türkiye başlığı altında sayılanlar ve ünvanları:

Semih Akbil (Dışişleri Bakanlığı Enformasyon Dairesi Başkanı), Selahattin Beyazıt (Şirketler Müdürü), M. Nuri Birgi (NATO nezdinde eski Türkiye Büyükelçisi), İhsan Sabri Çağlayangil (Dışişleri Bakanı), Süleyman Demirel (Başbakan), İhsan Doğramacı (Tıp profesörü, Hacettepe Ün. Rektörü), Bülent Ecevit (CHP Genel Başkanı, eski Başbakan), Turhan Feyzioğu (Başbakan Yardımcısı, C.G.P. Genel Başkanı), Oğuz Gökmen (Dışişleri Bakanlığı İktisadi İşler Dairesi Başkanı), Hasan F. Işık (Parlemento üyesi, dışişleri eski bakanı), Kamuran İnan (Senato üyesi, Dışilişkiler Komitesi Başkanı), Gülten Kazgan (İstanbul Üniversitesi iktisat Fakültesi Profesörü), Halil Tunç (Türk-İş Genel Başkanı, Senato üyesi), Memduh Yasa (İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Profesörü), Selçuk Yaşar (Şirketler Müdürü). Başlangıçtan 1985'e kadar bu toplantılara katılan bazı isimler de şöyle sıralanıyor: Osman Olacak (NATO), Jak V. Kamhi (Profilo Holding), Nejat Eczacıbaşı, Melih Esenbel, Nail Gidel, Selim Sarper, Selahattin Tokay, Ahmet Tokuş, İlter Türkmen. Bu sonuncusu Erbakan'ın CIA elemanlarıyla görüşmesine aracılık etmişti.

Çeşme'de fiili kapitalist enternasyonal elebaşları ile birlikte boy gösteriyor. Yabancı delegasyonda yer alan ABD'li ve bazı uluslararası kuruluşların temsilcilerinin çoğu sadece Bildenberg'in değil, CFR ve Trilateral'in üyeliğini birlikte yürütüyor. Örgütün daimi katılımcılarından Selçuk Yaşar ve Selahattin Beyazıt ise elbette örgüt ile Türkiye'de uygun görülen kişi ve kurumlar arasında birtakım bağlantılar kuruyor. Özellikle Selçuk Yaşar'ın "Kıbrıstan Sorumlu Devlet Bakanı" ve Günaydın gazetesi köşe yazarı Orhan Kilercioğlu ile yakın temasta olduğu biliniyor.

Dr. Memduh Eren YÖN dergisine yaptığı bir açıklamada gelinen durumu özetliyor: "Korhan Bayrak isimli bir Kurmay Albay, o günleri belgeleyip, 'Türkiye'yi kimler yönetti?' adlı bir kitap yazdı. Türkiye'de 7 cumhurbaşkanından 6'sı masondur. Sadece Kenan Evren değildi. O da sonradan katıldı. Mümtaz Soysal 2 Nisan 1992 tarihinde Muğla'da yapılan Rotarienler toplantısında Kenan'ı Rotarien yap-

tı, kendisi de rotarien oldu. 6 Senato Başkanından biri dışındakiler masondur. TBMM Başkanlarından 13'ü masondur. Başbakanlardan 19'u mason. Böylece kadro tamamlanıyor."

Başbakanlara Diplomayı Kim Veriyor?

29 Eylül 1991 tarihli 2000'e Doğru dergisindeki haber "Rockefeller'dan diplomalı başbakanlar" başlığını taşıyor. Haberde bu başbakanlar şöyle sıralanıyor: Özal, Yılmaz, Demirel, Ecevit. Haberde verilen bilgilere göre Ecevit Amerika'ya Rockefeller bursu ile gitti. Ecevit'in sosyal psikoloji ve Ortadoğu tarihi öğrenimi için seçtiği yer Kissinger'in okulu Harward'dı. Kissinger o yıllarda Ecevit'e burs veren kurumda da yöneticilik yapıyordu. Harward'da CIA tarafından finanse edilen ve Kissinger tarafından yönetilen seminerlere katılanlar arasında Raymond Aron, Bertrand Russel, Olaf Palme ve elbette Bülent Ecevit gibi isimler sayılıyor. Demirel'in payına ise Eisenhower bursu düşüyor. Bu bursu Türkiye'den kazanan tek isim Demirel. Turgut Özal ise icazeti CFR üyesi, CIA ve ABD Başkanı Bush ve Zbinniev Brzezinsky'den alıyor. Mesut Yılmaz'ın yükseliş öyküsü ise bu bölümün başında anlatılmıştı.

Kapitalist Enternasyonal'in teorisyenlerinden Samuel P. Huntigton darbeden sonra uyulacak 10 kuralı sayıyor:

"1. Otoriter rejimin önde gelen destekçileri ve demokratik rejimi kurmakta size yardım etmiş olabilecek askeri reformcular da dahil olmak üzere, sadakatsizlik göstermesi muhtemel tüm subayları tasfiye et veya emekliye ayır. İkinci gruptakilerin demokrasi heveslerini kaybetmeleri, siyasete müdahale etme heveslerini kaybetmelerinden daha muhtemeldir.

2. Diğerlerinin cesaretini kırmak için yeni yönetiminize karşı girişilen darbe teşebbüslerinin liderlerini acımasızca cezalandır.

3. Silahlı kuvvetler üzerindeki komuta zincirini açıklığa kavuştur ve pekiştir...

4. Askeri kuvvetlerinizin sayısında büyük indirimlere git...

5. ... Orduyu küçültmek suretiyle tasarruf ettiğiniz parayı, maaşları emeklilik maaşlarını ve diğer yardımları arttırmakta ve hayat şartlarını iyileştirmekte kullan...

6. Askeri güçlerinizi askeri görevlere yönlendir. Diğer ülkelerle olan uyuşmazlıkları çözmek istemek için geçerli sebepleriniz olabilir. Ancak dış tehditin yokluğu ordunuzda meşru bir askeri misyondan yoksun bırakabilir ve onların siyasete kafa yorma eğilimlerini güçlendirir. Dış tehditlerin ortadan kaldırılmasından sağlanacak kazançla, ülkedeki istikrarsızlığın potansiyel maliyetini terazide tart.

7. Orduyu askeri amaçlar üzerinde odaklaştırmaya paralel olarak, başkent içindeki veya civarındaki birliklerin sayısında köklü bir indirim yap...

8. Onlara oyuncaklar ver. Yani onlara yeni ve gelişmiş tanklar, uçaklar, zırhlı araçlar, toplar ve ileri elektronik teçhizat sağla (gemiler o kadar önemli değildir, çünkü deniz kuvvetleri darbe yapmaz.)...

9. ... kendini silahlı kuvvetlerle özdeştirmek için hiçbir fırsatı kaçırma. Askeri törenlere katıl; madalyalar dağıt; askerleri milletin en yüce değerlerini tecessüm etmekle öv; anayasaya aykırı değilse, kendin de üniformayla ortada görün.

10. Bir askeri darbeye girişildiği takdirde başkent sokaklarında yandaşlarınızı seferber edebilecek bir siyasa örgütü oluştur ve sürdür."

Askeri darbeler konusunda "uzman" olduğu anlaşılan Huntigton, 1990 yılına kadar bu öğütlere uyanlar hakkında da bilgiler veriyor: "Hiç değilse 1990 sonuna gelinceye kadar, Suarez ve Gonzalez, Karamanlis ve Papandreou, Garcia ve Fujimori, Alfonsin ve Menem, Collor, Özal ve Aquino, bu kuralları genellikle izlemişler ve makamlarında kalmışlardır."

Huntigton'a göre bu kurallara uyularak elbette "darbeler" önlenemiyor. Mutlak suretle bir "Amerikan yardımı" gerekli oluyor. Yazarımız bu yardımların bir kısmını şöyle sayıyor: "1975 yılında Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA)'ndan Portekiz Sosyalist Partisi'ne muhtemelen on milyonlarca dolar, Polonya'da Dayanışma'ya önemli mali destek, Uluslararası Gelişme Teşkilatı'ndan (AİD) ve Ulusal Demokrasi Vakfı'ndan 1988'de Şili'de General Pinochet hakkında dürüst bir referandumun gerçekleştirilmesi için milyonlarca dolar, ve 1990'da Nikaragua'da demokratik bir sonucun teşvik edilmesi için yardım dahil olmak üzere, maddi destek... Carter yönetiminin, 1978 seçimlerinde oyların dürüstçe sayımını sağlamak için Dominik Cumhuriyeti kıyılarına Amerikan savaş gemilerini yolla-

ması; Reagan yönetiminin 1983'te Granada'yı istilası; Bush yönetiminin Aquino'yu desteklemek üzere uçuşlar yaptırması ve 1989'da Panama'yı istila etmesi; Filipinler ve El Salvador'da demokratik biçimde seçilmiş hükümetlere, Marksist-Leninist ayaklanmalarla yaptıkları savaşlarda askeri yardım; Afganistan, Angola, Kamboçya ve Nikaragua'da demokratik olmayan yönetimlere karşı yürütülen ayaklanmalara mali destek dahil olmak üzere, askeri eylem..." Huntigton Türkiye'ye yapılan amerikan yardımı hakkında ise herhangi bir bilgi vermiyor. Ancak, Amerika'nın demokrasiyi desteklemek üzere kurduğu "Ulusal Demokrasi Vakfı"nın rolüne dikkat çekiyor. Huntigton'ın, Amerikan imparatorluğu içinde sayılan ülkelerdeki yöneticilere ipuçları verdiği çalışmasını "Türk Demokrasi Vakfı" tarafından yayımlandı.

TİB Düştü, Bildenberg İktidarda

Bildenberg'e gidecek olan politikacılar için Türkiye'de bir de staj toplantıları düzenleniyordu. Taksim ve Bolu toplantıları, iddiaya göre Bildenberg'in bir minyatürü olarak düşünülmüştü. Özal'ın Cumhurbaşkanlığına terfi etmesinden sonra ANAP Genel Başkanlığı'na aday olanlar arasında iki "önemli" kişi hemen dikkatleri üzerinde topladı. İlki Bildenberg lisanslı Mesut Yılmaz'dı. Diğeri, cuma namazı düşkünü müsteşarlıktan Milli Eğitim Bakanlığı'na terfi etmiş TİB kökenli Hasan Celal Güzel. Hasan Celal Güzel'in başına getirilenlerin öyküsünü bu çalışmanın ilk bölümünde de anlatmıştık. Ancak görüldüğü gibi bu öyküde küçük bir boşluk vardı, şimdi bu boşluk doldurulabilir:

"Dünyada, CFR gündemindeki gizli maddelerin uygulanmasında ileri derecede bir başarı sağlamış, Doğu-Batı uzlaşmasını ve kuzey yarım-küresindeki barış yolunu açmıştır. Carter'ın dediği gibi, sıra Kuzey-Güney yarım-kürelerinin sorununa gelmiştir. İlk hamleyi Kaddafi'ye oynamak isteyen ABD, Kaddafi'nin akıllıca davranışıyla başarıya ulaşamamıştır. Ama asıl hedef petrolle karnı şişmiş körfez ve BAAS milliyetçi bir lider olan Saddam'ı halletmek olmuştur. Daha sonra Kıbrıs'tan Bahreyn'e taşınan üstün güçler; seçimi kazanmak üzere olan Hindistan'ın Kongre Partisi ulusal başkanını safdışı etmiş-

dir. Şimdi sıra Castro'dadır. Daha sonra belki yeniden Kaddafi'ye döneceklerdir.

Dünya'da bunlar olurken Türkiye'de, sermaye paraya, para da pula dönüşmüş, pul da yuvarlak bir dünyada köşe bulup dönebilen lumpen ve entel-lumpenlerin cebine akmış, ekonomi duraklamış, insan faktörü moral ve ahlâk çöküntüsüne uğrayarak, güvensiz ve kuşkulu bir hayatın sonunda paranoid toplum haline gelmiştir. Artık desteği %0'lara inen ANAP kan kaybetmektedir. Bu durumda son bir kurtuluş umudu olarak 15 Haziran'da yapılacak parti genel kurul toplantısına bel bağlanmıştır. Kurtarıcı olarak ortaya beş aday çıkmıştır. 'Ekonomiyi kendi çıkarına göre bilen' Pakdemirli, 'ne dediyse yapmadık mı' Akbulut, 'telefon dağıtıcısı' Cengiz Tuncer, 'Din, dogma değildir' Hasan Celal Güzel, 'Taksim toplantıları kahramanı' Mesut Yılmaz... favori Ferruh İlter'in de dediği gibi, Semra Hanım'ın İstanbul Kongresini kazandıktan sonra, hele hele siyah kuşaktan, milliyetçi(!) Mustafa Taşar'ın New York sokaklarında emperyalizm adına nara atmasının arkasından, Bildenberg'in bu zarif ve kültürlü delikanlısı, geleceğin parti başkanlığını ve başbakanlığı garantilemiş durumdadır. Yılmaz'a bu adayların arasında sadece H.C. Güzel karşı çıkabilirdi. Fanatik olmasına karşın yeteri kadar 'sempatik ve ahlâklı' olan bu Gaziantepli mülkiyeli, Mesut Yılmaz Amerika'ya hareket ettiği günlerde CIA, Hande skandalını çıkararak onu kendi tabanının asla affetmeyeceği 'zina suçu'yla lekelemek istemiştir. Zaten bu gelişmelerden sonra ABD'de 'Komünizmin panzehiri islâmdır' sloganının tanımladığı 'Yeşil Kuşak' kuramını geride bırakarak yalnız H.C. Güzel'in ekibini dışlamakla kalmamış, Humeyni tehlikesini de bir anlamda tasfiye etmiştir."

Ne diyordu Hasan Celal Güzel; "Bu kelimeyi kullanmak için sabaha kadar düşündüm; bu bir devlet komplosudur."

Mekke: Yalnız Müslümanlar mı?

CFR, Trilateral, Bildenberg, Kontrgerilla, TİB, MHP, RP, ANAP, ARAMCO, Rabıta: Ortak çıkarlar ne kadar değişik örgütü ve kişiyi biraraya getirebiliyor. Bu zamana kadar yazılanlara, konuşulanlara bakılınca Türkiye'deki karanlık ittifakların sadece dünyadakinin kü-

çük bir minyatürü olduğu anlaşılıyor. Bu kuruluşlardan sadece birine bakarak ittifakın nerelere kadar uzandığını anlamak mümkündür aslında. Örneğin Uğur Mumcu'nun yıllar önce Rabıta için yazdığı şu satırlarda ne kadar çok "ortağın" adı geçiyor: "Rabıtat-ül Alem-ül İslâm' Müslüman ülkeler arasında bir 'İslâm Devletleri Birliği' kurma amacını güden örgüttür. Amerikan petrol şirketi 'Aramco' tarafından geniş mali destek gören bu islâm örgütü 'Kurucu Meclis' adı verilen 41 kişilik yönetim kurulunca yönetilmektedir.

Örgütün kuruluş aşamasında Türkiye'yi 'Hilal Dergisi Sahibi' Salih Özcan temsil etmiştir. Salih Özcan, daha sonra MSP milletvekilliği yapmıştır.

Salih Özcan, 1984 yılı içinde Arap sermayesi ile kurulan 'Faisal Finans Kurumu A.Ş.'nin de ilk kurucu ortaklarındandır. Şirketin bir başka kurucu ortağı MSP eski milletvekili ve bakanlarından A. Tevfik Paksu'dur.

Özcan ve Paksu, bu ay içinde payların bir kısmını 93 ortağa devretmişlerdir. Bu yeni ortaklar arasında AP eski milletvekili ve bakanlarından Cemal Külahlı, ünlü armatörlerden Nuri Cerrahoğlu, MHP eski milletvekili ve bakanlardan Cengiz Gökçek ve ANAP Genel Başkan Yardımcısı Halil Şıvgın da bulunmaktadır.

Halil Şıvgın'ın paydaşı olduğu bir başka şirket de 'Doğu Pazarlama Reklamcılık Video İşletmeciliği A.Ş.'dir. Şirketin öteki ortakları, MHP eski milletvekili ve bakanlarından Sadi Somuncuoğlu, MHP'li sendikacı İsmail Avni Çarsancaklı, Alpaslan Türkeş'in avukatlarından Şerafettin Yılmaz ve MHP Genel Sekreter Yardımcısı Yaşar Okuyan'dır..."

Evet, toplum hızla islâmileştiriliyor, ama sermaye hep evrenseldir. Bu bir çalışmada şöyle özetleniyor: "(Mekke'ye) Yetmişinci milde bir levha var; Mekke-Yalnız Müslümanlar; ama bir başka yol kafirler için açıktır..."

KAYNAKÇA

Mehmet Emin Bozarslan. Hilafet ve Ümmetçilik Sorunu. Ant. İstanbul 1969.

- Soner Yalçın. Hangi Erbakan. Başak. Ankara 1994.

- Samuel. P. Huntigton. Üçüncü Dalga. Türk Demokrasi Vakfı. Ankara 1993.

- Ruşen Çakır. Ayet ve Slogan. Metis.İstanbul 1991.

- Paul A. Baran-Paul M. Sweezy. Tekelci Kapitalizm. Doğan. Ankara 1970.

- Kemal Yücel. Kontrgerilla. Yar. İstanbul 1973.

- Fatih Güllapoğlu. Tanksız Topsuz Harekat. Tekin. İstanbul 1991.

- Faik Bulut. Ortadoğu'da İslamcı Örgütler. Tümzamanlar. İst. 1993.

- Kontrgerilla Operasyonları. Haziran. İstanbul 1986.

- İzzet Nuri Gün-Yalçın Çeliker. Masonluk ve Masonlar. Yağmur. İstanbul 1968.

- Herbert Marcuse. Karşıdevrim ve Başkaldırı. Ara. İstanbul 1991.

- Leo A. Müller. Gladio. Pencere. İstanbul.

- Talat Turhan. Kontrgerilla Cumhuriyeti. Tümzamanlar. İst. 1993.

- Talat Turhan. Doruk Operasyonu. Sorun. İstanbul. 1989.

- Noam Chomsky. ABD Terörü-Terörizm Kültürü. Pınar. İst. 1991.

- Ergun Hiçyılmaz. Teşkilat-ı Mahsusa'dan MİT'e. Varlık. İst. 1990.

- Dr. Philip H. Stoddard. Teşkilat-ı Mahsusa. Arba. İst., 1993.

- Oliver Roy. Siyasal İslâmın İflası. Metis. İstanbul 1994.

- Tarık Zafer Tunaya. Türkiye'de Siyasal Partiler. Hürriyet Vakfı. İst. 1984. 3.C.

- M. Sadi Kocaş. Kürtlerin Kökeni ve Güneydoğu Anadolu Gerçeği. Kastaş. İstanbul 1990.

- Tekin Erer. Kürtçülük Meselesi. Boğaziçi. İstanbul 1990.

- İlhan Akbulut. Devlet, Terörizm ve Ülke Bölücülüğü. Boğaziçi. İstanbul

- Erich Feigl. Bir Terör Efsanesi. Milliyet. İstanbul 1987.
- Halil Kemal Türözü. Ermeni Mezalimi. Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü. Ankara 1982.
- Mesut Aydın. Milli Mücadele Dönemi'nde TBMM Hükümeti tarafından İstanbul'da kurulan gizli gruplar ve faaliyetleri. Boğaziçi. İstanbul 1992.
- Uğur Mumcu. Devrimci ve Demokrat. Tekin. İstanbul 1985.
- Anthony Sampson. Para Tacirleri. Ekin. İstanbul. 983.

SÜRELİ YAYINLAR

Hürriyet, Milliyet, Sabah, Milli Gazete, Ortadoğu, Günaydın, Cumhuriyet gazeteleri; Nokta, Yön, Tempo, Aktüel, Belgelerle Türk Tarihi Dergisi, 2000'e Doğru, Yüzyıl, Yeni Gündem, Sorun Birlikte Sosyalist Dergi, Gerçek dergisi çeşitli sayıları.

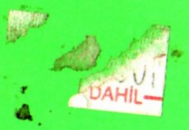
Sorun Yayınları

Orhan Gökdemir 1963'de Bulancak'da doğdu. 1981 yılında Ziraat Okulundan, 1985'de Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu. *Toplumsal Kurtuluş, Yeni Ülke, Gerçek, Evrensel Kültür, Nokta* ve *YÖN* dergilerinde çeşitli kademelerde yöneticilik yaptı ve yazdı. Toplumsal Kurtuluş dergisi Yazı İşleri Müdürü olarak yargılandığı davada yapılan savunmalar *"Toplumsal Kurtuluşun Kürt Davası"* adı altında kitaplaştırıldı. *Sorun Yayınları* arasında yayımlanan *Kriz Nasıl Aşılabilir?* adlı dizinin iki kitabına yazılarıyla katkıda bulunan Gökdemir'in *"İnsan ve Doğa - Ölen Bir İdeoloji Üzerine İncelemeler"* adlı bir çalışması daha bulunuyor.

Devlet, İslâmcı örgütlenmeleri öcü gibi gösterirken, aynı zamanda bazı kuruluşları aracılığıyla Avrupa'da büyük bir İslâmcı örgütlenme ağı kuruyor. Bu faaliyetin bir kısmı kamuoyu tarafından öğrenildiğinde olay elbirliği ile Rabıta adlı örgütün üstüne yıkıldı. Oysa Rabıta, artık devletin "resmi skandalıdır".

Bu çalışmada tekkelerin, tarikatların biraz kıyısında durduğu, merkezinde ise gizli devlet örgütlerinin bulunduğu bir başka İslâm, "Öteki İslâm"ın hikayesini bulacaksınız. Nedir Öteki İslâm? Gizli devlet örgütlerinin psikolojik harp aracı olan İslâm, TİB'in İslâmı, Refah'ın İslâmı, MHP artıklarının ve CFR'ın İslâmıdır; emperyalizmin kalite kontrol damgasını taşıyan İslâmdır.

ISBN 975-431-047-5

Kapak Fotoğrafı: Tamaşa F. Dural